

Transkripty hloubkových rozhovorů

Obsah

Mikoláš.....	2
Jindřich.....	7
Eva	12
Ida.....	18
Nina	26
Nela	31
Linda	37
Anna.....	44
Petr	51
Eliška.....	55
Dan	62
Ondřej.....	64
Matěj	71
Tomáš.....	78
Vít.....	80
Viki.....	83

zkratky:

(ps.) - pousmání

(s.) - smích

(-) / - ... odmlka

Mikoláš

muž, 35 let, ženatý, 10 let ve vztahu s o dva roky mladší partnerkou

Můžeš mi něco krátce říct o svém současném vztahu, jak dlouho jste spolu?

Dobře, tak. Jsme spolu 10 let a je to trošku nestandardní vztah, protože moje partnerka je z cizí země a navíc polovinu té doby, co spolu jsme, jsme žili v různých zemích, anebo to bylo na dálku.

Jak vnímáš závazek ve vztahu a jak bys popsal závazek ve vašem vztahu?

Závazek - vnímám tak, že - ten druhý člověk je pro tebe tím nejdůležitějším, co - co si umíš představit. I když třeba není s tebou, tak víš o tom, že tam někde je, čeká na tebe - a že tam pro tebe bude vždycky prostě. A že já bych měl být tady pro toho člověka taky. Ať se stane, co se stane, ať se stanou jakýkoliv zkoušky, tak měli bychom tady být pro sebe. To znamená se k tomu tak nějak úměrně chovat.

Co to znamená se, úměrně se k tomu chovat?

To znamená, - ve světě má člověk spousta pokušení, a když je to takhle na dálku, tak je to daleko těžší. To znamená těm pokušením odolat a tím, že víš o tom, že to je nějaký člověk, který tě miluje a pokud ty miluješ jeho, tak by tě žádný pokušení nemělo - dostat, vykolejit prostě nějakým způsobem.

Je pro tebe teda věrnost bezpodmínečná, je pro tebe nutná?

Došel jsem k závěru, že to je bezpodmínečná věc pro to, aby ten vztah fungoval. Protože jakmile se nabourá ta důvěra, tak ten vztah potom bude už tím navždy poznamenanej a nikdy to nebude takový, jako předtím.

Jak se cítíš v tomhle vztahu spokojenej?

Cítím. Jako vždycky jsou samozřejmě věci, který nemůžou být na sto procent, ale co se týče těch důležitých věcí, tak v tom jsem spokojenej.

Co si myslíš, že se mění manželstvím?

Manželstvím, začne být všechno takový vážnější, (ps.) - všechno samozřejmě je těžší, - musí se - už to není taková sranda, no. Když má člověk jenom vztah a chtěl by třeba z toho, najednou by zjistil, že to není úplně to, co by chtěl, není to to pravý, tak samozřejmě to ukončit je daleko snazší než ukončit třeba manželství.

Takže to bereš tak, že to je už „napořád“?

No člověk by to, měl by si to určitě rozmyslet než do toho vstupuje. Pořádně. Jestli je to člověk, s kterým dokáže si představit, že s ním bude na celý život. Protože jestliže ne, tak by do toho vstupovat neměl. A jestliže do toho jednou vstoupí, tak má nějaký závazek, který by měl dodržet, i když třeba má pochyby nějaký. Už prostě protože se pro to jednou rozhod, tak by to neměl zpochybňovat.

A bylo by něco, co by podle tebe byl důvod k rozvodu?

Samozřejmě.

Jaký?

Třeba to, že přestaneš toho druhého milovat, nebo nevěra. To jsou závažné důvody pro ukončení toho vztahu. I když, když ten vztah má silné kořeny, tak dokáže překonat i ty největší nesnáze, který můžou ten vztah potkat. Může, ale i nemusí, to je individuální.

Myslíš, že je lepší překonávat ty nesnáze, snažit se udržet ten vztah?

To si každé musí říct, kde má ty svoje hranice.

A kde ty máš ty svoje hranice?

To si musíš prostě, jak to cítíš. Jestli víš, že má cenu pro tebe dělat nějaký oběti, udržovat něco, co i když třeba v nějaké dané moment se věci nedařej, ale dáváš tomu naději, aby - protože víš, že ten druhý člověk ti za to stojí, i když se třeba už něco změnilo, i když se mohlo něco už podstatného stát, co ten vztah narušilo, tak pokud ti ten člověk za to stojí, tak určitě stojí za nějakou druhou šanci třeba a stojí za to i mu dát čas, aby, nebo tomu vztahu stojí za to dát čas na to, aby se zpravil. Ale samozřejmě i to má nějaký limity, nemůžeš prostě... Pokud ten druhý člověk toho jenom zneužívá a nevidí v tom budoucnost, tak pak už to asi nemá smysl to nějak natahovat. Ale dokud oba dva maj, se snažej o to, ten vztah zachránit, i když tam třeba proběhne nějaká nevěra, to se dost často stává, v dnešní době, tak, tak asi by to měli, měli by za to bojovat, měli by to zkusit.

Co si myslíš, že je důležitý pro fungující spokojenej vztah?

Pro fungující vztah je důležitý hlavně ta důvěra, to, že si ty lidi nebudou v ničem lhát, že budou vůči sobě otevřený, že tam bude nějaká tolerance, velká tolerance myslím. Schopnost kompromisů a láska samozřejmě.

Řekl bys, že děláš hodně kompromisů ve vztahu?

Myslím, že je děláme každéj, nějakéj kompromis.

Je to vyvážený?

Možná moje partnerka dělá víc kompromisů než já, ale možná je to tak jako nastejno. My jsme totiž každéj trochu jinéj, takže jako my jsme tou definicí našich osobností vlastně nuceni k tomu, že musíme dělat kompromisy, když spolu chceme nějak dlouhodobě fungovat. Já mám rád, já jsem prostě spontánní, rád cestuju, rád dělám šílený věci.. A ona je spíš taková praktická; jo, my se jako doplňujem, ale dost často, spousta z toho, jak spolu trávíme čas, volnej čas, je na úkor toho, že to není úplně podle těch představ toho druhýho, jak by to úplně ideálně chtěl.

Takže jaks říkal, že se vlastně doplňujete.. řekl bys, že to byl ten důvod, proč tě přitahovala? Řekl bys, že to bylo důležitý, aby ses rozhodl do toho vztahu jít, chtěl ten vztah budovat..?

No to bylo spontánní a myslím, že aji z její strany. Nic, co bysme plánovali. Prostě my jsme se na Erasmu seznámili, bylo nám spolu dobře, nějak jsme tam spolu fungovali, bydleli jsme tam spolu, a bylo nám spolu dobře a pak jsme v tom pokračovali. A nikdy jsme neplánovali, od samýho začátku, že bysme si řekli, tak teďka spolu budeme chodit, protože by to mělo nějakéj důvod. Prostě to tak vyplynulo a nakonec se ukázalo, že nám je spolu fajn. Ale je fakt, že zaujala mě, ještě předtím, než jsme spolu začli něco mít, tak mě zaujala už od prvního pohledu nějakým charismatem, který má.

A potom, když už jste spolu byli, přehodnocovals nebo přehodnocuješ často, jestli to má smysl, nebo přemýšlíš někdy nad tím, jaký by to bylo s někým jiným, nebo jaký by to bylo bejt sám, jestli by to bylo lepší?

No je to tak, přemejšlim, přemejšlel jsem o tom hodně, protože my jsme si teďka prošli nějakou krizí. A bylo to daný tím, že každéj žijem v jiný zemi, momentálně už dlouhodobě. A já jsem v tom neviděl nějakéj čas, už jsem v tom přestával vidět jako perspektivu. (-) a už jsem už jsem to tak nechtěl takhle dál víst - Už jsem chtěl normální vztah a přišlo mi, že bysme byli v tomhle nastavení ještě nějak - dlouhou dobu a to že ani jeden není spokojenej v zemi toho druhýho, tak jsem v tom neviděl perspektivu. A potkal jsem nějaký lidi kolem sebe a myslel jsem, že jsou taky fajn a tak - .

Ted' ten smysl v tom vidíš? Co bylo to, co tě o tom přesvědčilo?

Ted'ka to v tom vidím, ted'ka jo, no. Přesvědčila mě o tom partnerka. Ale já jsem to chtěl už jednou, v jeden moment jsem to už chtěl vzdát. Už těch negativních věcí nad těma pozitivama prostě... Jsme skvělejš pár, zažili jsme toho spolu hrozně moc, vycházeli jsme spolu vždycky dobře, ale... Žijeme na dálku, ale já jsem potřeboval někoho, kdo se mnou prožívá ten každodenní život, ona taky samozřejmě, a už jsem v tom nechtěl takhle pokračovat prostě. A viděl jsem, že takhle by to bylo ještě na dlouho, než jeden z nás může žít v tý druhý zemi, v zemi toho druhýho a - aby byl spokojenej, protože je tam problém s prací prostě, to je ten zásadní problém, že je těžký najít si nějakou kvalitní, dobře placenou práci pro mě v Německu anebo pro X.,

ta zase má trochu jiný finanční představy o tom, kolik si chce vydělat, a pro ni je to taky, byla by nespokojená s tou prací tady. Už jsme to zkoušeli, zkoušeli jsme to nějak, ona tady prostě, nefungovalo to.

Nicméně ona mi dodala znova, vlastně dodala mi - sílu, abych v to nepřestal, abych v to dál věřil, a že to může fungovat, abych to zkusil znova ještě a našel v tom nějakou perspektivu, i když to hodně těžký, a bude to trvat několik let, než dosáhnu nějakých svých kariérních cílů. Pokud pojedu za ní, tak mám tady dobrou práci, kterou budu muset pustit. Ale já to udělám prostě, jako rozhod jsem se, že to tak udělám a, pro ten vztah, protože jinak by abych ho zachránil, tak je to daň za to.

Takže teďka máš představy o té budoucnosti, že nakonec tam pojeděš za ní.

Jo, já tam pojedu velmi brzo.

A nějaký další představy o společném životě?

Samozřejmě, máme představy, a to je rodina. To je další logický krok. Ale samozřejmě předchází tomu ta stabilita v té práci, být spokojený s tím, co člověk dělá a vidět v tom nějakou perspektivu. Když člověk když má zajištěnou finanční stránku, tak v téhle fázi toho vztahu už jako dalším logickým krokem je rodina. Už máme na to věk oba a jako já se tomu nebráním.

Co si teda myslíš, že je největší přínos toho vztahu pro tebe? Co je pro tebe nejdůležitější?

Tak ten vztah, nebo vztah, ta moje partnerka mi prostě dodává nějaký pocit bezpečí, jistoty, pocit cejtít se - doma. Jako - že ji cítím jako svoji rodinu. - Což je strašně dobře. A - taky je to člověk, s kým si umím představit mít děti.(ps.)

Jak teda člověk pozná, že je to ten pravý partner, jak říkáš, že si s ní dokážeš představit ty děti?

Je to těžký. Můžeš s někým zažít krásný chvíle a úplně vášnivou, nějaký vášnivý období zamilovanost a - všechno může bejt skvělý, ale pak se ukáže, že to ten člověk není, - a to se ukáže právě v tom krizovém období, ne v tom období, kdy všechno funguje skvěle, ale naopak, kdy přijde nějaký velkej test pro ten vztah. Pak se ukáže, jestli ten člověk - Jestli to ten vztah ustojí, jestli to ten vztah ustojí. Když víš, že tam ten druhý člověk pro tebe bude a nikdy tě nezradí, když tam cejtíš lásku samozřejmě. Musí tam bejt láska, bez toho to není možný.

Co si myslíš o lidech, co jsou sami, co žijou jako single, chtěl bys tak žít?

Tak já jsem v podstatě nikdy moc nežil single, vždycky jsem s někým byl a sám bych nikdy nechtěl bejt. Ale žít single a bejt sám, to jsou dvě různý věci. Takže asi bych, dokážu si představit, že bych byl single a měl různý aféry a žil si tak nezávazně. Vidím v tom hodně pozitiv, jakože člověk si může dělat co chce, nemusí se nikomu druhýmu s ničím zpovídat, může si dělat absolutně co chce, může bejt totální sobec. A když to někomu, nechci říct, že pro sobce to je dobrý (ps), ale když člověk není schopnej kompromisu, tak bejt single je to určitě dobrá alternativa.

A myslím si, že je to jenom takový období, kterým si třeba, nevím, člověk může procházet, mezi třeba nějakýma, po nějakým špatným vztahu, že jako člověk potřebuje se trochu, bejt chvíli sám se sebou a to může bejt taky jako cesta dobrá. Já v tom nevidím nic špatnýho, ale nemyslím si, že jako je to jako celkové životní styl, že to je dlouhodobě udržitelný. Myslím si, že to dává smysl nějakou dobu, ale když člověk duševně dozraje, nebo když se cejtí připravený na vztah, tak určitě ten vztah dává věci, který jako , když je člověk single tak nikdy nemůže mít. Nemůže mít.. Vždycky bude sám tady v podstatě. Jako je to fajn, máš kamarády, máš rodinu sice, ale - když máš vztah, vážnej vztah, tak máš člověka, kterej se za tebe postaví v jakýkoliv situaci a to oceníš zejména ve chvílích, když seš opravdu na tom špatně a když potřebuješ podporu, podporu, kterou ti ani kamarádi nemůžou dát. Potřebuješ tam toho nejbližšího člověka a to je prostě ten partner.

Vy jste teda tři roky sezdaní, na základě čeho jste se rozhodli, že se vezmete?

My už jsme to plánovali delší dobu. Já už jsem ji požádal o ruku - po pěti letech vztahu a - po sedmi jsme se vzali.

Co jsi čekal, že se změní, nebo proč to pro tebe bylo důležité, vzít se?

No - já abych pravdu řekl (ps.), tak já jsem respektoval, jakože ta svatba a manželství, že to jsou věci, co se očekává, ale tohleto byla spíš iniciativa mé partnerky, která na to víc tlačila. Já, ne že bych se k tomu nechtěl odhodlat, ale čekal jsem jako na nějakou správnou chvíli, kterou jsem furt si myslel, že přijde. Myslel jsem si, že to bude trochu jinak. Jako plánoval jsem předtím ještě trochu víc cestování a potom že se vezmeme. Jako plánoval jsem to, ale chtěl jsem to udělat, třeba - až se vyřeší některé věci. Třeba s prací, nebo kde budeme žít oba a tak. A ne že se vezmeme, když každá vlastně žijeme v jiné zemi.

Takže tys říkal, že spíš pro tvoji partnerku to bylo důležité v ten čas a ty bys ještě počkal, ale dokážeš si představit, že bys někdy nepotřeboval být ženatý? Bylo to pro tebe důležité, manželství?

No kromě toho krásného momentu, který si budeš pamatovat pravděpodobně celý život, nebo někdo se to bude snažit zapomenout (s.), protože to nebylo takové, jaký si představoval, tak kromě toho momentu, toho toho, gesta, toho, že se lidé berou, tak ještě to obnáší to, že to manželství ti dává nějaký pravomocí. Pravomocí třeba pokud se něco stane s tím člověkem, tak máš právo ho navštívit a jednat za něj, což jako když, když jsi s někým ve vztahu a nemáš, tak tě k němu ani třeba doktoři nepustějí, kdyby se stala nějaká nehoda, nebo kdyby se stala nějaká nehoda. Jako z těch praktických hledisek to dává smysl jako se, nebo když pak přemýšlíš o dětech, tak samozřejmě jako manželství je, dává smysl. Jako jde, lze to udělat i bez toho, ale věci jsou mnohem komplikovanější. Když se bavíme o přijetí třeba toho dítěte nebo jak se to dítě vlastně bude mít jako to potenciální dítě k těm rodičům, když nejsou spolu oficiálně. Kvůli dětem by se lidé, pokud lidé plánují děti, tak by se asi měli vzít.

Jaký si myslíš, že jsou výhody dlouhodobého vztahu oproti krátkodobému?

Krátkodobý vztah je fajn, některým lidem to může stačit, ale jak jsem říkal, ten dlouhodobý vztah má výhody v tom, že se o toho člověka se můžeš opřít a že ho znáš a že je to někdo, kdo tě nepodrazí, kdo tam pro tebe bude vždycky, by měl být teda.

Co bys dělal, když bys zjistil, že každá chcete něco jiného a je to natolik obtížný to..

Já tomu rozumím. Pokud jsi v nějakém dlouhodobém vztahu a ty zjistíš, že jste každá trochu jině a dete každá jiným směrem, tak pak je to o tom, pokud se tam najdou se ještě nějaké průsečíky, nebo když se oba shodnou na tom, že nemá smysl v takovém vztahu pokračovat, protože by jim takový vztah byl překážkou v jejich dalším rozvoji osobním životním, tak takový vztah nemá smysl. Ale pokud tam dokážou najít nějakou kompromis, dokážou skloubit i přes tu svoji rozdílnost, dokážou ty životy spojit a vidět v tom nějakou smysl, tak určitě se vyplatí za ten vztah dál bojovat.

Řekl bys, že je důležitější udržovat ten vztah, anebo spíš se snažit o to, abys ty sám se mohl rozvíjet podle svých představ?

Já se snažím obojí, snažím se udržet vztah, ale zároveň abych se v tom vztahu nepřipadal jak v kleci, jak - ve vězení, že mě to dusí, ne, v takovém vztahu bych nechtěl být. Ale člověk si musí ujasnit, a musí to vidět, kam to směřuje, prostě. Pro oba to musí být benefitní, ten vztah, nějakým způsobem. A těch pozitiv, ty pozitiva by měly **dlouhodobě** převažovat nad těmi negativami. Pokud jsou oba schopní nějakých ústupků, nějakých kompromisů, tak vždycky najdou cestu, vždycky se najde cesta, aby se v tom realizovaly oba lidé. Ale je to samozřejmě obtížný a je otázka, je na lidech, když je to obtížný, tak - jestli tomu jsou schopní věnovat čas a snažit se, aby to fungovalo. Najít nějakou zlatou střední cestu. Spousta lidí bude volit asi raději - nějakou únik z takového vztahu, když vidíš, že je to příliš obtížný.

Co když by tvoje partnerka neměla vizi společné budoucnosti, že když byste se bavili o společné budoucnosti, tak kdyby z toho vyplynulo, že o ní moc nepřemýšlí, ale „nevidí ji“, nepředstavuje si ji..

Tak pak bych s takovou partnerkou nemohl bejt, asi. Protože to musíš vědět, to musíš vědět v ten moment, kdy s tím druhým seš, že s ním chceš bejt a nic jinýho si neumíš představit. Nemusíš si říkat, jaký to za.. v budoucnu, protože nevíš, co bude v budoucnu, zítra tě může srazit auto, nebo cokoliv, prostě nikdy nevíš, co se stane. Ale v ten danej moment kdy s tím člověkem seš, tak si musíš umět představit, že tu společnou budoucnost máte. Protože pokud si to neumíš představit, tak je to ztráta času a rozhodně by, není to ten pravej člověk prostě.

Po jak dlouhé době vztahu si myslíš, že by si to partnerka měla umět představit?

Hned od začátku. Tam není jiná možnost. I když jako možná ze začátku o tom člověk nepřemýšlí, ale jakmile se ty dva rozhodnou pro nějaký vztah, nebo pokud ze začátku se spolu stýkali třeba jenom fyzicky, ale pak se tam začne, začnou jevit nějaký emoce, a začnou tomu, co mezi nima je, říkat vztah, tak by si měli rozhodně umět představit společnou budoucnost, protože jinak rozhodně nedává smysl, aby spolu byli.

Ale je fakt, že kdyby mě tak hrozně moc nemilovala ta partnerka, tak bysme už spolu dávno nebyli, protože musela pro mě udělat spoustu věcí, který byly pro ni obtížný, žít v český republice pro holku ze západního Německa, cestovat se mnou přes půlku světa v - hroznejch podmínkách v autě..

(...)

A ona ten prstýnek nosí? Ty ne, ale ona jo?

Já ho nosím, ale jen když jsem s ní. Ona jo, furt se na něj kouká, je na tom úplně závislá. (ps.) Mě přijde taková malá holčička, která věří na pohádky o princech a o princeznách a ona je taková malá princezna tady v tom, že má ten prstýnek. Ale jako já ji mám rád hrozně - a je mi líto jako, že - že jsem, že jsem ji zranil, je to těžký, ty toho člověka nechceš zranit, miluješ ho, ale na druhou stranu, - když třeba nemáš uspokojený nějaký potřeby, tak je to pak těžký, co je správný, potom. Nebo asi vím, co je správný, ale jako, dosáhnout toho to není úplně jednoduchý, víš co, mockrát. Člověk má spoustu možností a těžko se někdy rozhodnout, těžko poznat, která z nich je ta správná.

+: Vážný vztahy se daj budovat až potom, co se člověk najde, co dospěje, dostuduje a začne tak nějak v tom životě fungovat. U holek někdy kolem 25 třeba, u kluků po 30.

Jindřich

27 let, ženatý, 4 roky ve vztahu s o rok starší partnerkou

Co z toho, co ti přináší vztah, je pro tebe nejdůležitější, nejzásadnější?

Mm. Jistotu. Určitě jistotu, že se vždycky můžu o někoho opřít, když jsem v hajzlu. Tak to je jedna věc, která u mě poslední dobou vede. A takový no, s tou jistotou, jako takovej prostě záchytný bod, že prostě když je člověku špatně, tak že ví, že se může na někoho obrátit, kerej se mu bude snažit pomoci. Jakože dycky máš někoho, kdo tam je. Tak to mi přijde asi nejdůležitější.

A něco ještě kromě té podpory, je něco, co ti přijde až jako samozřejmý, pro to, abys vůbec v tom vztahu chtěl být?

Samozřejmý ve smyslu?

Ve smyslu nezbytný.

Nezbytný, pro to, abych v něm byl?

Mhm, nezbytný, abys v tom vztahu chtěl pokračovat.

No jako očekávám od toho partnera to, že tady právě pro mě bude. Ale na to se neptáš, ty se ptáš na něco ještě dalšího.

No, co tě napadá.

-- ještě potřebuju hodně, aby to nebyl prostě přítel, ale aji kamarád, že abychom si rozuměli kamarádsky, abychom si mohli normálně v klidu prostě na tři hodiny jít ven a bavit se u toho, aby to nebylo prostě jen partnerský splňování nějakých požadavků a nějakýho jakože toho romantickýho a tak podobně, ale aby to bylo – Abychom spolu mohli trávit čas jako by to bylo s mým kámošem. To mi přijde hodně důležitý. — A zároveň jako mít aspoň nějakej společnej zájem a tím se dá potom ten vztah budovat. Aspoň jeden, ale čím víc, tím líp. Něco, aby se na něčem vůbec dalo stavět. Jakože nemusí toho být moc, ale dost jako k tomu, abychom takhle jako kamarádsky mohli trávit čas na základě tadytoho. Třeba když jeden člověk rád běžkuje a druhý to nesnáší, nebo když jeden má rád procházky a druhý by radši jezdil na kole, tak těžko pak spolu trávit čas. – Jako taky ochotu být pro toho druhýho. Jakože jít do toho naplno. Já jsem, já jsem to vždycky měl tak, že jsem prostě do těch vztahů šel jako s tím, že to je fakt jakože „tak ale teďka spolu budem“, že ne že spolu budeme tak jako ve volným čase, ale že jsem měl vždycky vidinu toho, že spolu budeme něco budovat. Tak to tam musí být a v člověku taky. Ne jakože prostě, že to vlastně můžeš říkat v šestnácti letech. Takový to „Jo, když mě mamka pustí, tak spolu pujdeme do kina, ale dala mě jenom padesát korun, takže bohužel, nepudeme do kina, ale pudeme do hospody na dvě deci. To si můžeš říkat, když ti je pár roků. Ale v mém věku si myslím, že je potřeba mít – no, tu chuť.

To budovat?

Jo. A chtít prostě. Chtít prostě jít někam dál, nejenom prostě splnit požadavky toho, že jo, máme spolu sex, tak fajn, to mě uspokojí, máme spolu privát, to mě taky uspokojí a konec. Dobrý, fajn, tak budeme spolu celej život? Ne. To prostě nechci, potřebuju, abysme furt furt dál hledali něco ještě dalšího. A, jo, potřebuju zkoušet furt něco dalšího. Od toho druhýho. Což jako, ono to není těžký, stačí prostě, že toho partnera nemáš jenom jako nějakýho prostě, že s ním trávíš volnej čas, nebo něco, ale že mu fakt, že ti chce fakt odevzdat celej ten život. V tý chvíli jako je to super. Nevím, jestli je to požadavek, kterej je jako splnitelnej, ale aspoň, že se o to snaží. Stejně tak jako to dělám já.

Jaký si myslíš, že jsou zásadní, důležitý kroky ve vztahu, nějaký zásadně přelomový momenty, který ten vztah můžou posouvat dál?

Mm tak určitě tři. Začít spolu bydlet, mít spolu svatbu a mít spolu děti. To jsou ty tři nejdůležitější a myslím si, že nemusí být splněny všechny asi, ale protože já jsem docela takovej ten klasik konzervativní a myslím si, že když jsou všechny, tak je to super a do pěti let všechny tři, to je úplně ideální. Ale to jsou jenom takový ty, to tak trošičku vyplývá i z takových těch poznatků psychologů a z takovejch těch statistik

Z jakých statistik?

No prostě existují statistiky, za jak dlouho se rozpadne vztah, když jedna z těchle tří věcí není, ani jedna třeba, po pěti letech pokud nepříjde ani jedna, tak většinou je ten vztah úplně v hajzlu a už prostě nějaký 1,5% z těch vztahů přežije. - A jestli je to posloupný, jako napřed s ním začít bydlet, potom mít svatbu a pak dítě, to je jedno, protože mě to přijde jako ideální verze, která se mně stala. Ale myslím si, že ten vztah jde do kytek pomalu, pokud se ani jedna ta věc nestane. Protože to vlastně nesvazuje. Vlastně ten svazek je tam to, že postupně začínáš sdílet s tím člověkem víc a víc. A když se to neděje, tak nemáš vůbec žádnou potom motivaci pro ten vztah.

Co kdybych se tě teda ještě zeptala, co pro tebe dál znamená závazek, jak chápeš závazek?

- Mě se docela líbí to, jak to, jako to je už v té svatbě křesťanský jakoby vyjádřený, že to je prostě společenská smlouva, mezi dvěma lidma, ale zároveň tak trošku aji před ostatníma, že prostě já budu, já budu prostě s tebou. A - Já budu se snažit co nejvíc a co nejlíp s tebou.

Co pro tebe znamenala svatba, byla pro tebe významná, nebo myslíš si, že se dá tadytadle stejná míra závazku dá dosáhnout i bez té svatby?

Jo. Jo, určitě. Mě samotnýho ta svatba překvapila v tom, že já jsem si to vůbec nemyslel,

, ale tím, že už to byla ta smlouva oficiální aji před ostatníma, nejenom mezi náma dvouma, tak mě překvapilo, jak moc nás to sepjalo dohromady, že už jsme spolu bydleli tři roky a říkal jsem si, že ta svatba je takový jako duchovní prožití, ale hrozně mě překvapilo, že nás to hrozně semklo dohromady, že to vytvořilo takovou jako, prostě pevnou vazbu, že najednou ti přijde, že to je fakt vážný, to je doopravdický. Že už to není prostě pr***, že to to je prostě tak. Prostě jste se jakože svázali, tak to znamená, vlastně, vlastně na základě té svatby jsme se rozhodli, že budeme aji jako trošičku přísnější k sobě navzájem, jako vůči tomu, co chceme splňovat, od toho druhýho. Že nám to přišlo fajn. Přišlo nám to jako správný rozhodnutí. Že – že už to prostě je vážná věc a už to prostě jako je na, v podstatě jak se říká, na celý život, nebo mělo by být.

A cítils nějaký třeba tlak společnosti na to, že se společnost jinak dívala na sezdaný a nesezdaný páry?

Jako předtím, než jsem se vzal, tak ne. A teďka jo. Teďka to vnímám, protože, ale jenom kvůli tomu svému prožitku, že to jako je prostě oficiální, máš tam, jsou to pčoviny, já jsem tomu nikdy nevěřil. Máš to na občance, že tam máš prostě jako jo, že nejseš svobodná, a jakože x různějch věcí, prostě, obchodíš úřady, a teďka ví to rodina, jo, jasně, rodina to bere víc, není to jen nějaký camrání. Jako předtím jsem tomu nevěřil, ale teďka mě fakt, jakože to na mě zapůsobilo, aji tydle věci to na mě zapůsobilo, takže jo, fakt jsme teďka jako dva, který se složili v jednotku. Takže jako jo.

A mění podle tebe tu závažnost, hloubku toho závazku ještě to dítě?

Jo, hrozně moc. Hrozně moc, protože já třeba jsem teďka pochopil, po tom, co se narodilo to dítě, jak je jednoduchý najednou ukončit vztah. Jakože prostě mít dítě je náročný. Hlavně v tom, že to partnerství se naprosto promění. Že ženská v těch prvních měsících má hlavně to dítě a ten chlap je odsunutej. To znamená, prostě, když já jsem prostě po X. požadoval, aby mě zachraňovala, když mě bylo zle, tak na to měla jenom omezený čas a nedokázala to vnímat úplně, úplně tak moc, protože měla to dítě. Vnikne ti tam nějaký vetřelec. A ten chlap se s tím musí, to je otázka chlapa, jakože se s tím musí strašně srovnávat, jakože se mu úplně promění, to partnerství se promění na to, že prostě ty máš společnou starost a hrozně jako zodpovědnost za hrozně důležitou věc a teďka ten vztah, jakože ženská většinou ten vztah k tomu dítěti má silnější na začátku, chlap si to musí hledat, není to jako pravidlo, ale tak bejvá to tak. A teďka ten chlap si znovu jako musí najít,

najít cestu „jako tak a co já tady teda znamenám“ v tom vztahu. A, jak jsem říkal, jakože si dokážu teďka už představit, všechny ty chlapy. Já jsem dřív, když jsem viděl nějakýho chlapa, co prostě opustil prostě ženskou, která má dítě, společný, tak jsem si říkal „to je ale pi*** tohle, jak si to , jak si to mohl dovolit, to je úplnej debil a vždycky jsem to odsuzoval a teďka už úplně naprosto chápu, proč to udělal. Protože je to těžký a když tam nemá dostatečnej smysl v tom vztahu, tak to dítě ti to prostě úplně rozbordelí ten vztah a už tam nemá prostě proč zůstat, prostě už. A právě bez toho závazku si myslím, že to je jednodušší. Bez toho spojení třeba tou svatbou, nebo já nevím, nebo bez nějakýho jako vůbec přemejšlení prostě nad tím, že to, že to je závazek, že to prostě fakt jako máš, že to není jenom jakože chci, ale že často je to aji že musím, to je prostě jako vevnitř, vevnitř toho vztahu s tím dítětem hrozně často. Že prostě si už musíš uvědomit „aha, ale to není o tom, že já teďka chci tohle, ale že já teďka bych se měl prostě postrarat o tadytohle a o tadytohle“. A když prostě tohle v sobě nemáš, že, že děláš aji něco, než jenom to, co chceš, tak prostě je hrozně jednoduchý začít přemejšlet o tom „a tak já prostě bych asi jako mohl odejít a je to v pohodě“. A že už teďka fakt rozumím těm chlapům, kteří odchází, i když s něma nesouhlasím, naprosto mi přijde příšerný nechat ženskou samotnou, ale dokážu si představit, že kdybych neměl nějaký ten moralistickej chuchvalec, kterej mě vždycky sral, jsem takovej hodně moralista, tak že to bude pro mě jako taky otázka. Necítil jsem se v prvních měsících toho dítěte jako úplně fajn, a kdybych neměl jakože dostatečně pevně zakořeněný takový to prostě jo, tohle je prostě závazek, tak si myslím, že bych o tom mohl, přemejšlel bych.

Takže si myslíš, že je to spíš v osobnostním nastavení, být víc odhodlanej v to vztahu zůstat a dělat nejen to, co chce, ale i to, co by měl. Nebo si myslíš, že je to spíš daný partnerem?

Asi osobnostní nastavení, to podle mě dost vychází jako třeba z výchovy, že si myslím, že lidi, kteří třeba maj rozvedený rodiče tak o tomhle, tady o tomhle dítěti přemýšlijou jinak třeba. A to ne, že by chtěli, ale že třeba prostě neznaj ten vzorec toho, že „i přesto, spolu zůstali“, i přes prostě problémy, protože to nemají, nemaj ten vzor. Tak to je jakokdyby z dětství, anebo třeba kulturně, někde jako. Jakože jasně, máš tam ty rodiče prostě, výchovu, ale nejdůležitější je, že na tom pracuješ, - na tom, že chceš něco měnit, nebo že se chceš nějak chovat. – Takže jako souhra toho nastavení z rodiny, od partnera máš nějaký ujištění, ale to mě přijde, to všechno je tak jedna třetina věcí a dvě třetiny jsou, že na tom fakt pracuješ, cíleně, že to chceš. Když si tím nejseš jistá, tak to bude, tak to bude vždycky takový, že to nebude mít cíl prostě, takže si nebudeš jistá, že je to správně a budeš tím třeba ovlivňovat celej ten vztah.

A na základě čeho si myslíš, že si tím člověk může bejt jistej?

No že to chce. Jenom toto. Úplně jednoduše. Tak jako můžeš mít různý racionální důvody, jako proč to chtít, ale hlavně jako, jakože bejt si tím jistej a pak to dělat. Ta jistota tam není úplně nutná. Hlavně to prostě chtít, to naplňovat. To znamená mět nějakým způsobem ujištění, že to bude spět k něčemu dobrýmu. Ale tohle je tak dvě třetiny všeho, že to není o nějakým nastavení nebo tak, jako jasně, to ti přidá, ale to hlavní je, jo to je ta svoboda člověka, že si může vybrat, že na tom chce makat.

Myslíš si, že je hodně kompatibilních partnerů pro člověka?

Jo. Rozhodně.

A na čem to teda potom záleží, že si jsi zrovna s tímhle člověkem?

Mě se třeba jako ověřilo, že hledám partnerky, který jsou hodně blízky mojí mamce, protože s ňou mám dobrý vztahy, mamka je pro mě prostě takovej polosvatej člověk, jakože prostě fakt ji mám hodně rád a nikdy jsem to nedělal cíleně, ale vždycky jsem si uvědomil, že partnerky, který jsem měl, tak byly podobný mý mámě. A – jako víc nebo míň, to je jedno, ale že třeba je to potom jednodušší, si vybrat. Jakože ideální partner je podobnej něčemu, co tě, co tě těší. Že něco v tobě naplňuje a přijde ti že, takhle by to teda mohlo fungovat. Já to mám z tý rodiny, protože myslím, že mám hodně kvalitní rodinu aji rodiče, i když na ně furt nějak nakládám, ale tak kdo by nenakládal, že. Ale fakt jakože u tý mámy vím, že to je prostě ženská, se kterou bych taky klidně žil, kdybych si to mohl představit prostě takhle, že prostě fakt je dobrá. A takže se mi prostě automaticky stává,

že ty ženský vlastně, se kterými jsem vydržel dlouho, měly fakt něco z mámy. A docela dobrý ověření bylo to, že si vždycky rozuměly.

Když jsem přinesl holku, se kterou si mamka nerozuměla, tak s tou to většinou nevydrželo dlouho (ps.). A tak takovýhle věci, jakože něco, co tě .. Že ideální partner je ten, kterej splňuje aspoň kousek z toho života, kterej si dokážeš představit. Ale nemusí to bejt všechno, nemám rád moc ty čísla, ale tak pár věcí. Na základě toho už jakože se můžeš o toho člověka opřít. Když když prostě máš všude nejistotu z toho člověka, že nevíš, jestli aji tydle základní potřeby, prostě který potřebuješ, u sebe splňovat, jestli ti je vůbec bude jako podporovat nebo jestli ti bude vůbec jako nějak v tom pomáhat, tak pak je to blbý, když ne.

A jak vnímáš monogamní model vztahu a věrnost a žárlivost?

Myslím si, že je to funkční model a - víceméně pro většinu lidí nevyhnutelný. A já nejsem úplně moc žárlivej člověk, mě stačí, když mě ta partnerka ujistí, že, že jí můžu věřit. A v té chvíli jako jsem nějak jako nikdy to žárlení si úplně neřešil. Žárlení jsme řešil, až ve chvíli, kdy bylo něco v prdeli a třeba ta obava o rozpadený vztah a já jsem viděl, jak ta holka si nabrnkává jinýho nebo něco takovýho. To jsem žárlil hodně. Jakože v tom funkčním vztahu se mi vždycky poštěstilo, že jsem mohl té ženský docela dost věřit a to mě bohatě stačilo a ten požadavek byl takovej „já jsme pro tebe ten hlavní“. To, že prostě že občas někdo někde se zakouká do někoho jinýho, to se prostě stává. Ale oukej, stává se to, tak podme to spolu nějak prožít, nebo si to třeba nech pro sebe, to je jedno, ale prostě, až ve chvíli, kdy by ti to prostě přišlo, že to narušuje tu, prostě tohle, jakože jsme si pro sebe tima hlavníma, tak v té chvíli by to bylo nutný nějak jako řešit a možná bych začal žárlit, ale k tomu nikdy nedošlo.

Kdybys byl zadanej a potkal bys... Jak řešíš takový situace?

Racionálně. Jakože - potlačuju emoce. Vím, že to není úplně, úplně skvělý řešení, ale stává se mi to často a jedinej způsob, kterej mi funguje je, že.. mám v podstatě aji často jako hrozně vtipný, nebo takový jako - trapně komický prostě věci, který dělám, aby se to nestalo. Například prostě vidím že, že ta holka prostě jeví o mě zájem a já bych ten zájem taky klidně měl, tak začnu dělat racionální kroky k tomu, abysme se tomu vyhnuli. A jeden z prvních kroků je, že to řeknu nahlas. Jakože „Hele dívej se, já jakože, tak jakože docela na sebe koukáme, ale já mám partnerku a můžeš mě v tom pomoci? Nebo jakože takhle, prosímte já mám slabou vůli, tak kdyby náhodou něco, tak prostě, držme se společně.“ To je třeba jeden z kroků, co, co dělám. Se snažím jakokdyby dát hnedka jakokdyby, jakokdyby čistý karty a když tohle nefunguje, tak dělám hodně divný věci, aby se to nedělo, takový různý kroky, vtipný.

Takže nezaobíráš se představama jaký by to bylo s někým jiným, že by to třeba s někým jiným mohlo bejt lepší..

Zaobírám se tím, jaký by to bylo - ale často, často když to potom reflektuju, tak mě dojde, že to jsou právě věci, že mě něco třeba chybí na tom, na tom vztahu. A že bych se mohl spíš radši začít soustředit na to, co je v tom vztahu špatně. Než rozvíjet, rozvíjet tadyten románek nějak.

Takže si myslíš, že se dá všechno to důležitý vyřešit s tou jednou?

Ha. Nevím, jestli to jde, ale měl by se o to člověk snažit. Jakože jestli to jde, to je, pff. Každý člověk je různý, někdo už má hranici toho, co zvládne jako přešlápnout někde, kde druhej teprve začíná.

Myslíš, že kdybyste se potkali s X až teď a byli oba nezadaný, že byste se dali dohromady znovu?

Myslím si, že ne. Protože to byla souhra, souhra mnoha vtipných situací a náhod. Že jsme byli oba dva zrovna v situaci, kdy jsme byli otevření, otevření, hodně otevření. A myslím si, že teďka už bysme vůbec tak otevření nebyli. Že byla akorát situace, že vlastně oba dva jsme byli docela čerstvě po rozchodu, dlouholetým, a tak, tak nám to bylo tak trochu jedno. A - i když jsme se dali dohromady, tak to nebylo takový, jo jakože, vzplanutí prostě v opilosti a potom další den jsme si říkali „tyjo a co s tím“, no jo, tak jako. Ale jakože nebylo to úplně takový to jakože „jó, bomba, totální bomba“, ale prostě oba dva jsme byli takový maličko vlažní, z toho, že

jsme si nebyli jistí, že co to sakra děláme. A že to byla jenom jakože souhra náhod jakože my jsme se potkali tak, že - že ona se do mě trošičku zakoukala, ale jakože přes internet vlastně a pak řekla, že je v brně a jestli se nemůžeme vidět, my jsme si předtím psali jenom takový jakože to „jo, zrovna dělám tohle“, ale jenom tak jako nezávazně. A to bylo jeden večer. Takže vlastně úplná náhoda. A myslím si, že by se to nepodařilo jenom tak.

Myslíš si, že je to potom teda jednodušší, když to vznikne bez toho aniž by člověk něco úplně chtěl?

Jo, člověk, kterej moc chce a je v tom zoufalej, tak to na něm hrozně jde vidět a hrozně těžko si nachází někoho, takže jo.

Napadá tě něco dalšího k závazku?

Nevím, tak já mám prostě takový to, že já si fakt myslí, že, že vztah je práce.

Myslíš si, že je důležitý, aby si ti partneři spolu dokázali představit budoucnost, nebo aby byli přesvědčení o tom, že spolu chtějí za dva roky třeba být.

Záleží na věku, na tom mentálním, no.

A tys to tak měl, představoval sis budoucnost?

Jo, já jsem to měl vždycky tak jako, ale my to tak máme hodně v rodině, jakokže tata je takovej docela jako striktní moralista a hodně nám to rval do hlavy a mamka ta ho v podstatě podporovala, takže my máme hodně takovou výchovu ve stylu, že vztah má být k něčemu, že to není jenom tak. Takže já jsem to měl tak od už nějakých, tak samozřejmě první láska, ta se mnou úplně „úú, co, zamilovanej“ a potom s Y. vlastně když jsme začali být, tak jsme to bral jako prostě vážnou věc, takovou, že s ní chci být prostě pořád, ale, ale právě ta otázka té budoucnosti, že jo, tam se všechno řešilo v rámci půl roku, jakože představuješ si, že s tím člověkem budeš, ale nevíš, co bude (na střední a po střední škole, pozn.). Ale teďka, když je ti prostě dvacet sedm, tak prostě už plánuješ aspoň na tři roky, nebo jako já to tak mám a dost lidí jako plánuje dýl tadyty věci. A je to důležitý, no. – Ale, ale zas to může být zároveň jako kontraproduktivní, že vztahy, který všechno přepřelánou, a potom vlastně zjistí, že to vlastně nechcú, protože akorát splňujú nějaký požadavky, který si zadali, jsou taky pěkně na pi**. Já to třeba teďka momentálně dělám tak, že, jo, jako dítě máme, tak to je jasný, žejo, vízi už máme, že spolu chceme zůstat už celý život, to je ideální, ale jako konkrétní kroky tak na půl roku prostě maximum, no. A pak jsou nějaký období, že teďka se stěhuju na venkov, tak to vidím v rámci dvou let a dál už se dívat nechcu. Bysme se mohli ztratit v tom, že prostě jako budeme akorát splňovat náš šťastnej život, svoji super hypotéku a splácení věcí na dluh na dalších třicet let.

A máš to tak i se svojí individuální budoucností, že si nechceš představovat, jaké budeš ty, co bude s tebou za víc než dva roky, váže se to na to?

Jo, váže se to na to. Kdyby to X. potřebovala slyšet, tak to asi budu zkoušet nějak dělat, ale. Tak já jsem se spálil, párkrát jsem si udělal moc velký plány a zjistil jsem, že jsem ještě pořád moc nestálej jako osobnostně a tak už to nechci dělat znovu.

A myslíš si, že ona to má podobně, že nechce moc do budoucnosti plánovat tak věci?

Jo. Myslím si, že my jsme se k tomu tak nějak jako společně dostali.

Jakože na začátku v tom byla jiná?

Jo, myslím si, že jo, ale myslím si, že jo, ale aji já. Nevím, my jsme jakože spolu tak dlouho, že jsme se, fakt jako jsme se navzájem pro sebe změnili v hodně věcech.

A na začátku by ráda viděla tu budoucnost někam dál?

Ne, ona třeba na začátku byla míň a já víc. Ale to se, teď tam je to dítě, žejo, to je prostě, to najednou ti hnedka dojde jako „aha, počkej, ona za dva, za tři roky začne chodit do školky, no jo a máme tam školku někde

v okolí?“ Tak takovýhle věci řešíš a to je něco jinýho pak. Ale je to otázka vztahu, žejo, se zásadněj věci měníjou. To je prostě pr***, ty si prostě plánuješ vztah a snažíš se najít ideálního partnera, najdeš ho, nebo třeba, funguje to v rámci možností a funguje to dobře a – ty si říkáš paráda a najednou přijde dítě a je to jakokdybys začala ten vztah budovat úplně celej znova. Je super v tom, že už seš otrkaná v tom, jak to společně dělat, ale musíš to celý dělat znovu. Takže to není tak, že prostě najdeš si partnera, jo, protože jsme furt stejný a teďka jsme k sobě hodně jiný, protože přišlo dítě. Museli jsme znovu ten vztah vybudovat, ale bylo super, že jsme to budovali čtyry roky, že už víme, jak na to, jakože jak na sebe, aby to fungovalo. Kdybychom měli dítě po půl roce, tak si myslím, že se můžeme docela dobře jako pošťekat. Mám enějakou zkušenost s tím, jak to dělat, ale jinak je to celý znovu. Proto mi taky přijde blbost jakože ideální partner, no jako fajn, může bejt ideální jako na partnera, ale potom, jak máte spolu dítě, tak zjistíš, že ideální prostě není. (-) Prostě občas něco přijde a ovlivní to ten vztah zásadně.

Jo, jakože přijde mě, já jsem konzervativní moralista a mě přijde, že to je na ho*** dneska, jakoež ta doba fakt jakože vytváří, vytváří příliš takové té svobody od, od věcí, jakože užívat si a sám si něco dokázat, ale ne jakože společně tvořit, něco budovat, nebo právě mít nějaký závazek k někomu, to se prostě nenosí. Je to na pi** prostě. A je to, nevím, myslím si, že to je doba, že takový to že prostě, máme nekonečno možností, podme je vyčerpát nebo třeba objevit, přitom jako hrozně moc těch věcí jsem našel v sobě aji díky tomu dítěti třeba jako. Nevím, jestli bych je, kdybych čtyry roky cestoval, tak jestli bych přišel na takovýhle věci. Ty první tři měsíce jsem fakt jako docela, se mi vařil mozek a byl jsem špatnej, ale to, jak mě to posunulo, je prostě bomba. Nebo jako není to ve fázi, že by to skončilo, prostě pořád se to vyvíjí a je to jako, to jsou teprve jako objevování teďka, objevování svobody. A ta doba je prostě taková, že ti říká, že to, nevím, většina lidí říká, že dítětem ti skončí prostě život. Neskončí.

Myslíš si, že zkrze ty závazky je to objevování těch možností a svobod, taks to myslel?

Když to bere člověk zodpovědně, nechce před tím furt jenom utíkat, to samozřejmě se děje, to je jako proces, ale hlavně musíš mět hlavní motiv a když ten hlavní motiv je útek, protože si s tím nevím rady, tak je to prostě v pi**. Ale když máš hlavní motiv jakože „chci zůstat“, tak se tam dokážou otevřít obrovský věci. Že ten závazek nakonec vlastně tě samotnýho objeví. Ale, ale musíš na tom makat. A taky se to jednoduše říká, no je pravda, že jsem měl štěstí na ty partnerství.

Eva

Žena, 27 let, 3 roky ve vztahu s partnerem, o dva roky mladším

(+znají se od dětství, deseti, dvanácti let, budou se brát, a někdy před nebo po svatbě bude společná domácnost)

Co pro tebe znamená slovo závazek?

Závazek, když se řekne slovo závazek, tak mě napadne závazek, co mám v práci, jakože jsem tam upsaná nějakou dobu, platí mi vzdělání, a za to tam musím nějakou dobu pracovat. Takže to je pro mě slovo závazek, takový spíš negativní.

Vidíš tam paralelu s partnerským závazkem?

Ne. (rozházně) Partnerský závazek vnímám jako (-) takovou, já nevím, spolupráci, že (-), když to řeknu, tak že jsme spolu i v tom dobrým i v tom zlým. Že prostě někdy jsou ty chvílky dobrý a naopak, když se něco nedaří, tak to prostě ten vztah překoná, i možná díky tomu závazku? Asi, nevím, jestli je to úplně, zvládnou definovat, strašně těžký.

A je tohle pro tebe důležitý myslet o „už napořád“ už od začátku toho vztahu?

(-) Asi jo, asi jako jsem, i když nevím, nešla jsem do toho s tím, že jsem čekala, že to vydrží, (-) ale asi nemůžu říct, že bych o tom nepřemýšlela, jako že jsem si říkala, že třeba by to mohlo, bejt na celej život. Že asi jako do všech vztahů jsem vždycky šla s tím, že, že jako předpokládám, že to jako je ten partner na celej život, jako.

A teďka ta svatba, co pro tebe znamená, co si myslíš, že třeba přinese nového?

(--) Je pro mě ta svatba dost důležitá, protože jsem věřící, takže to pro mě není tak jako papír nebo změna příjmení. Je to fakt takový jako slib, kdy si opravdu jako slíbíš, že budu s tím člověkem a on se mnou prostě za jakýchkoliv okolností, a, nebo skoro za jakýchkoliv okolností, a (-) že se navzájem budeme přijímat se takoví, jako jací jsme a že spolu budeme budovat jako ten vztah, nějakou rodinu (-) že se budeme vzájemně jako vyvíjet, no, jako snažit nějak posunout svůj život k dobrému, nebo dobrým směrem, aby měl nějaký smysl.

Co bys řekla, že je důležitý pro spokojený vztah?

(-) Myslím si, že důvěra. Nějaká láska, neříkám, že zamilovanost, protože si myslím, že to jsou dvě jako rozdílné věci, ale určitě si myslím, že ta zamilovanost tam musí jako možná proběhnout nebo probíhá, ale láska. Nebo nějaký citový vztah, pozitivní, nemusí to být vždycky láska.

Jak to myslíš, že nevíš, jestli je to vždycky láska?

Nevím, protože si myslím, že někdy u některých lidí, někdy, nevím, nemám pocit, že u některých lidí to. Možná prostě.. nevím. Nevím.

Vnímáš, že se mění tvoje vnímání vztahů s věkem, že už chceš jako jiný věci?

Mhm. Určitě. (-) Jako když (--) Jako určitě se změnilo (-) Vztah, že to neberu jako, toho člověka neberu, že je prostě úplně báječněj, nebo já nevím. Tak pubertální, tak platonicky, že to člověk nebere, ale že možná v tom vztahu je víc věcí, takový to kamarádství. Není to takový to jako platonický zamilování, jak to říct..

A cítilas tlak okolí na to, vzít se?

Tlak asi ne, jako ptali se, ale asi ne, jako znám páry, který do toho dotlačili, ale u nás to tak nebylo, jako ptali se rodiče, ale ono, zas tak dlouho jsme spolu nebyli. Ani jsem nečekala, že mě X. vlastně o tu ruku požádá tak brzo, takže si myslím, že on do toho taky nebyl tak tlačenej, nebo v to doufám, že ho do toho nikdo nějak netlačil.

No takže jsi nečekala, že tě požádá tak brzo, ale čekala jsi, že to přijde.

Jakože čekala jsem, že to asi jako přijde někdy, ale myslela jsem, že až třeba já nevím, třeba až teď někdy tento rok jako. Ale myslela jsem si, protože on sám o tom začal mluvit, o té svatbě. Jakože protože jsem starší, tak jsem ani nechtěla o tom začít mluvit, že bych jako jo chtěla, už se vdávat a přemýšlet o tom, že se usadím. A protože X. je mladší, tak jsem si říkala, že prostě jako, nechci ho to do toho nutit, rozhodně, a prostě, protože má jiný trochu starosti nebo tak, třeba, tak jsem ani nechtěla, aby věděl, že jako bych jako o to měla zájem nebo tak, takže jsem to ani jako mu, ani jsem mu to nějak jako ne, neříkala. A aji když se někdo ptal, tak jsem řekla jeďda tak to prostě naše věc, ne, jsme spolu dva a půl roku..“

A jinak jste spolu mluvili i před těma zasnubama o společné budoucnosti, představovala sis společnou budoucnost, dlouhodobě?

Jo, jo tak pak takový jako zřejmý, že už jako něco. „No až jednou budeme mít ten byt“, takový to „až“ třeba když někde jsme viděli, jak, já nevím, třeba nějaký rozmazlený dítě nebo něco, tak vždycky X. „tak takhle se naše děti chovat nebudou“, víš. Takže už to je takový jako, bylo jako zřejmý, že s tím oba dva tak jako počítají v tom vztahu po tom, po tom třeba po těch dvou letech, že už jako, no po roce a půl, že asi to jako možná vyjde jako už.

A teďka nějak přemýšlíš, přemýšlíte o dětech?

Přemýšlím. Protože se mě na to furt všichni ptají. „Tak se budete brát, tak asi budou děti, že. Však už máš na to čas.“ Takže jsme se o tom zrovna nedávno bavili, jsme si žíkali, že možná jako - nějakou dobu po svatbě si ještě tak jako užijem takového toho - vztahu bez starostí, kdy se nemusíme starat o nikoho třetího, možná.

Uvidíme. Ale nějak to jako.. Ale zase na druhou stranu jsme si řekli, že když by to přišlo, tak jako je to v pohodě, není to jako nic špatného.

Čeho si nejvíc ceníš na vašem vztahu (-), nebo na svém partnerovi?

(-) Asi na tom, že si můžeme říct jako všechno. (opatrně) Protože já občas mám jako problém, říkat svoje pocity, jako komukoliv, některý jako dost jako skrývám, tak si v tom vážím té otevřenosti a že X. to přímo vyžaduje, jako že občas jde vidět, že jako chápe, nebo že na mě pozná, že něco jako skrývám, co nechci jako nikomu říct, vůbec nikomu, že to na mě pozná a že se mě jako zeptá, hej ty prostě bys mi jako, chceš něco říct, nebo jako něco k tomu máš, nebo něco tě trápí. Takže to si cením. Samozřejmě si cením té lásky, co mezi náma je. Asi té důvěry, no, tady v tom ohledu.

Bylo něco, co ti v tom chybělo, nebo co se třeba i změnilo, že sis někdy na začátku třeba říkala „jo, pozor na tohle“?

Jo, určitě bylo. - Přemýšlím, jak to jako zformulovat. Že jako občas mi tam chybělo, ještě když jsme studovali, že takový to, že jsem o sobě málo, dost málo věděli, že jsme si třeba moc tak nepsali jako třeba každý den. Nebo já nevím, že X. byl v brně, já v Olomouci, jak jsme studovali, takže to bylo takový víkendový a já jsme mu to aji trošku vyčetla, že se mi jako moc neozývá, nebo jako, že to, že prostě vztah taky stojí na komunikaci dost, že spolu ti dva komunikují, takže jsme spolu dost málo komunikovali. A to si myslím, že na tom teďka, že je to jako lepší, i když jsme každé v práci, každé v jiným městě, když jako večer jsme v Olomouci, tak stejně se jako vidíme. Občas nám to třeba nevyjde. Takže se spolu snažíme furt jako být v kontaktu. Tak to asi tak jako nejvíc, jako určitě tam bylo víc jako malejch problémů.

A co třeba vnímáš jako zásadní přelom v tom vztahu? Bude to ta svatba, nebo to společný bydlení, nebo obojí, nebo ty děti až?

Jo tak určitě obojí, určitě vnímám, obojí, jakože i ta svatba, i ty děti, jestli jednou přijdou. Nevím, jakože co je to nejzásadnější. Asi ta svatba no. Pro mě je to teda dost zásadní, myslím si, že aji pro Honzu.

A co si myslíš o lidech, kteří žijí jako nesezdaní, celý život, nikdy se nevezmou, nebo o jejich vztahu?

Myslím si, že to může fungovat stejně dobře nebo stejně špatně jako to manželství. Ale je to důležitý to manželství skrz tu víru, uzavření toho svazku. Ale znám i partnery, kteří spolu žijí bez svazku dlouhou dobu a funguje jim to. Jako nesoudím. I když na druhou stranu si říkám, že kdyby třeba se tak rozhodlo žít moje dítě, tak nevím, jak bych reagovala, asi bych to dost prožívala jakože špatně. Ale nevím. Na jednu stranu neodsuzuju, ale na druhou stranu si myslím, že je to jako takový zvláštní, no. Takže je to takový dost těžký. Jsem dost ovlivněná svou rodinou, vírou, je to jako takový, jsem na věžkách. Ale jako nikoho za to nesoudím, myslím si, že každý člověk je jako svobodný a má nárok na to, co jako si myslí, že je pro něho dobrý.

No a co si třeba myslíš o nemonogamních vztazích, o těch lidech, co je vedou?

Hm. (--)

Lákalo tě třeba někdy tak žít?

(--) Asi ne. Protože.. to musí bejt psychicky náročný být jako v citové vazbě jako. Nebo pro mě, ja si myslím si, že to je těžký jako milovat víc lidí najednou, asi bych vždycky měla pocit, že někoho okrádám, protože to asi nejde najednou. Nebo já to asi nedokážu. A respektuju, když to někdo jinej to tak jako má, ale já to nedokážu. (-) Ale myslím si, že to je jako těžký, no. Nebo těžko říct, co se taky myslí pod pojmem jako monogamní, polygamní, jestli to znamená jako jenom že máš třeba sex s tím člověkem, anebo jestli fakt tam i nějakou jakože citovou vazbu.

Protože si myslím, že prostě existují obojí, jakože lidi, co prostě to berou kvůli sexu, což si prostě myslím, že to je, (-) myslím, že prostě, nevím, to je divný. Nevím, přijde mi to až trošku zvrácený, nevím. A citově mi to přijde, že to (-) nevím, nevím, myslím si, že to prostě je.. (--)

Jakože nedokážu si představit u sebe a myslím si, že z velké části jsou to lidi, (-) neříkám, že u všech, že možná třeba prostě hledaj to, co nenašli v tom jednom vztahu, tak to dohledávají v tom druhým, si myslím, že to tak nějak kompenzují, ale nevím, asi možná.

Myslíš si, že je to tak špatný, když vlatně třeba nenajdeš toho ideálního partnera -

Ostatně, věříš na toho ideálního partnera?

Mm-m, nevěřím.

Ne?

Nevěřím. Nevěřím. Stejně jako tak, když to jenom vezmu jenom čistě jenom pragmaticky tak, že já bych měla být ideální partner pro někoho, když já sama sebe rozčiluju, tak jak můžu být pro někoho ideální (ps.) partner, to zaprvé. Zadruhé si nemyslím, že žádný vztah není ideální. Ale jak říkám, jako myslím si, že to prostě je, vztah je o těch kompromisech, a podle mě je těžký prostě mít jako víc vztahů, ale asi to možná ne nemusíš se jim asi věnovat rovnocenně jako časově, citově, ale pro mě by to bylo strašně náročný asi jako. Myslím, že bych to nezvládla.

No a když teda si myslíš, že neexistují vlastně ideální partneři, tak.. máš pocit, že X. je pro tebe ten pravej, tak jak se na to díváš?

Rozumím. Mm, to jsme taky řešili, jakože že jestli taková ta osudový, že prostě jeden člověk je ten pravej, si nemyslím. Já si myslím, že člověk je schopnej vycházet s více jako partnerama jako teoreticky, ale že každý vztah je prostě o hledání i těch kompromisů a tadyto o té, o té prostě společné komunikaci. Takže to je prostě o tom jako, do jaké míry ti dva chtějí, aby se ten vztah prostě udržel, samozřejmě, že i když můžou chtít, tak někdy to prostě nevyjde, že. Ale že si myslím, že to není jenom jako o tom, protože člověk není jako povahou, nedokáže být robot, aby byl ideální. Aby byl vždycky milý, vždycky pozorný, vždycky prostě jakoby.. Vždycky má prostě nějaký mouchy a neexistuje ten pravej, jako nebo, stejně jako neexistuje horoskop. Nebo nevěřím na horoskopy, tak nevěřím na toho pravýho, to je prostě divný.

A tím pádem, na základě čeho si řekneš, že zrovna s tímhle člověkem chceš bejt?

Protože k němu mám důvěru, že i přesto, že ten vztah nebude dokonalý, tak že se bude snažit ho budovat dál, i přes jako, i to, že tam je prostě nějaký, nějaká citová vazba, doufám, že to je láska z obou stran, tak doufám, že i pro to. (-) No to si myslím, že jako je, to jsou dva dost velké důvody pro mě.

Nenapadaly tě někdy takový ty myšlenky, jakože jaký by to bylo s někým jiným? Nebo ses tím nezabývala vůbec?

(--) Mm. Asi nevím. Já jsem předtím měla takovej jeden delší vztah, kde jsem si vlastně uvědomila, co ve vztahu jako nechci (-) a zjistila jsem, že vlastně asi to pro mě bylo důležitější, než (-)než to co ve vztahu chci. Že je mnohem důležitější, že to, co mi tam vadí, aby v tom vztahu prostě nebylo, nějaký špatný věci, nebo ty druhý vlastnosti na tom partnerovi, (-) co nechci, aby měl, že to fakt nezvládám tolerovat.

Takže na základě toho vztahu si myslím, že tenhle vztah vydrží a nemám potřebu přemýšlet, jaký by to bylo s někým jiným. Protože si myslím, že prostě každé vztah, i kdybych prostě se rozhodla, což se nerozhodnu, že prostě chci být s někým jiným, tak třeba to prvních pár let bude jako super, ale je možný, že to sklouzne stejně pak do toho stereotypu, do kterýho třeba sklouzne i tenhle vztah, do kterýho teď jdu. (-)

Takže se nebojíš stereotypu, myslíš si, že to je nevyhnutelný časem, že to prostě přijde?

Myslím si, že ten stereotyp jako přijde, ale že je důležitý jako (--) to nějak řešit, nebo to jako komunikovat, protože prostě život je prostě dost někdy stereotypní už jenom tím jak člověk chodí do práce, pak zas z práce domů, o víkendu jde třeba navštívit rodiče, takže se to furt jako opakuje, do jisté míry, takže ten vztah i ten život upadá do stereotypů a že jako je důležitý s tím něco dělat, si ho ozvláštňovat nějak. Já si myslím, že to neplatí jako jenom o vztahu, ale i obecně, o životě.

A jak teda říkala, že pro tebe bylo spíš důležitý, poznat, co opravdu nechceš na tom druhým, co to třeba bylo, nebo je?

To, že mi (--) třeba říkal, jak bych se měla oblíkat, jak bych se neměla malovat, nebo že bych si neměla barvit vlasy, takový jako docela blbiny, ale když si to tak jako člověk vezme tak jako ve finále, tak jsou to docela jako důležité věci, jakože prostě nějaký jako ovlivňování tvoji úplně základní identity jako tělesné, tak do jaké míry pak třeba ovlivňuje i tvoji psychickou identitu, mi pak došlo. Takže jako asi jako aby mě ten člověk nechtěl změnit, nebo si mě utvářet tak nějak úplně jako podle svého obrazu. Aby respektoval, že v tom vztahu jsme pořád dvě jako osobnosti, dva jedinci, kteří se nějak vyvíjí, pak ten vztah se nějak vyvíjí a jsme prostě oba dva svobodní a v tom vztahu zůstáváme svobodně a ne jako (--)ted' jsem se do toho zamotala.

Já to chápu. A máš pocit, že to neomezuje tvoji osobní svobodu nějak nepříjemně ten váš vztah?

Neomezuje. No to je to, co si na něm strašně teďkom jako vážím. Konkrétně tenhle vztah je prostě jako fajn. (-) ale já nechci, aby to vyznělo, že ten předchozí vztah, že to byl jako nějaký tyran, zlej nebo tak. Jakože to byl normální prostě člověk, jako hodnej, ale prostě (--). No prostě občas měl takový poznámky, a to mě strašně jako úplně vytáčelo, no. To je prostě celý. A tady v tomhleto prostě vztahu to prostě není jako, je to takový pro mě mnohem pohodovější.

A třeba dlouhodobě nezadaní lidi, máš pocit, že o něco přicházej, když si zvolíš tadytenhle styl života, když se vyhýbáš závazkům partnerským?

- Jo, myslím si, že o něco přicházej, ale stejně tak, jak já přicházím zase o něco, když žiju ve svazku, protože obojí má svoje pro a proti, že. Protože vlastně když seš s někým jako v partnerství, tak máš tu výhodu, že nejsi sám, tak jakože máš tu domácnost, o kterou se spolu třeba staráte, máš ty starosti, který spolu sdílíte. Ale zase na druhou stranu, když třeba máte děti, tak musíš ty peníze investovat do dětí, nebo do nějaké vaší jako něčeho, jako já nevím. Něco jako se spolu snažíte vybudovat, tak do toho věnuješ tu energii a ten čas a nemáš úplně stoprocentní jistotu, že to vyjde. Kdežto naproti tomu ten single člověk je třeba sám, jako takhle se to může zdát, ale zase na druhou stranu může třeba cestovat, není jako na tom druhým zas takovej závislej, takže to má i svoje výhody. Jako věřím tomu, že existují lidi, co jim to takhle vyhovuje. Chápu to, ne každěj musí být jako nutně ve vztahu.

A dokážeš si představit, že bys tak chtěla žít ty?

Asi ne, asi ne, protože – protože bych asi nezvládla žít jako sama, jako být doma, přijít domů a být doma sama, nebo, to asi nemusí nutně znamenat, že seš single, že žiješ sám, ale – asi je to pro mě spíš láká to zázemí toho partnerského vztahu než být sama.

A je pro tebe bezpodmínečná věrnost a monogamie?

Jako jo, je pro mě důležitá. Ale taky jsem nad tím přemýšlela, co by se stalo, kdyby mě třeba X. podvedl, jak bych to řešila, že to jako dost nabourá asi tu důvěru, ale asi by to záviselo na té konkrétní situaci. Jako že jsme chodili na takový přípravy (na manželství), kde jsme i to řešili, nebo takový různé věci, co se stane, když třeba ten jeden toho druhého podvede, nebo pokud třeba ten jeden upadne do alkoholismu nebo něčeho takového. A kde jsme i to jako řešili, když to jako přijde, tak jestli to dokáže ten náš vztah vydržet a jak to eventuelně řešit. Asi je to jako těžký no jako ta monogamie. Ne asi těžký, pro mě je těžký odpustit, jako když asi by to bylo náročný, takže by to asi záviselo na konkrétní situaci. – A stejně tak asi i já, i kdybych podvedla, tak bych z toho asi měla já sama asi dost jako takovej traumatickej zážitek, jakože bych si si to asi strašně vyčítala.

Když teď jsi čerstvě vdána, rekla bys, že se něco změnilo ve vašem vztahu?

Jasný, změnilo. Změnilo se toho moc, společná domácnost, společný finance. Vlastně vše. -

A co z těch změn pro tebe vyplývá, jako pocitově, prostě co to reálně pro tebe mění...

asi nevím, jak to říct slovy.. -

jsi spokojenejsi?

Určitě. -

a z ceho ta vetsi spokojenost teda vyplyva?

To, že jsme spolu,.. -

Jsi spokojen/á s mírou a způsobem společně tráveného času?

to taky. ale to že taky máme něco společného. nejen jakýsi vztah, který může kdykoli skončit.

a když jste se vzali a začli spolu bydlet, jsi s trávením společného času spokojenejsi?

Nooo tak s volným časem je to asi stejný, spíš je to lepší v tom, že se vidíme i mimo volný čas než jak tomu bylo dřív.

Plánovali jste vlastne dyl, ze jste spolu uz chteli bydlet? Z ceho to vychazelo, ze jste spolu chteli bydlet?

Jj. asi od podzimu. chtěli jsme spolu být, plánovali jsme svatbu.... že už jsme spolu nějakou dobu a oba jsme věděli, že to je jak se asi říká vážný vztah

Myslíš, že je důležitý sdílet spolu s partnerem/kou všechno? Nebo si myslíš, že je důležitý mít i určitý „tajemství“, zkrátka věci, který druhému neříká?

Jako sdílíme spolu vvětšinu věcí, ale myslim, že je normální, že má každý svoje tajemství. že neříká vše. o tom je i ta partnerská důvěra.

Co kdyby ses chtěl/a přestěhovat, nebo na delší dobu, třeba na půl roku odjet do zahraničí? / Nebo on/a?

Kdyby se to stalo, jeli bysme spolu.

Jel/a bys někam na dovolenou sám/sama bez partnera? Jak by ses cítil/a? A co kdyby to bylo naopak?

asi by to záviselo na okolnostech. Asi jo.

Co bys chtěl/a,aby dělal tvůj partner/ka,kdyby se do někoho zamiloval/a? A co kdyby ses do někoho zamiloval/a ty? Co bys dělal/a?

Nevím!

Dokážeš si představit, co by byl důvod k ukončení vztahu?

mmm... tyjo, asi kdyby ve vztahu bylo násilí. Nevěru bych asi taky těžko rozcházela.

Máš pocit, že by se od tebe očekával nějaký další krok ve vztahu?

Momentálně ne.

Jak dlouho bys byl/a ochotný/á dávat dlouhodobému vztahu na zlepšení, pokud bys poslední dobou byl/a nespokojený/á a nešťastný/á? A jak dlouho kdyby to bylo na začátku vztahu a vy byste spolu byli pár týdnů, ne víc než dva měsíce?

Myslím, že na začátku vztahu by měl být člověk jen spokojený, protože je zamilovaný. Kdybych s tím dotčným měla být asi dva měsíce a bylo to divný, řekla bych mu to. Kdyby to bylo bez zlepšení, tak rozchod.

Co obecně považuješ za smysluplnej parstnerskej vztah? Co jsou pro tebe ty zásadní aspekty?

Asi soužití dvou osob, je založený na lásce, vzájemné důvěře a úctě.

Ida

Žena, dvacet sedm let, dvanáct let ve vztahu se stejně starým přítelem

Mohla bys mi něco říct o tom vašem vztahu, na úvod?

Tak s přítelem dvanáct let, potkali jsme se na střední, byli jsme spolužáci, v současnosti už spolu bydlíme asi tak rok, mm ... studovali jsme spolu, takže jsme bydleli jakoby ve studentském bytě, takže už společný soužití už máme ozkoušený.

To jste bydleli ještě s dalšími spolubydlícími?

Jo, s další spolubydlící.

A teďko už bydlíte sami?

Už sami, s kocourem (ps.)

Co bys třeba řekla, že byly nějaký přelomový momenty, před společným bydlením?

Tak asi taky jeden z nich no ... A bych tak pravdu řekla, tak jako náš vztah nemá, nebo se neodehrává v nějakých zlomech, přelomech, tak jako spíš všechno plyne v pohodě, hladce, jedno následuje za druhým, tak jako přirozeně, že za zlomový okamžiky bych celkem, jó, tak jasně, sestěhování se, dejme tomu, ale taky žádný šoky. Prostě věděli jsme, do čeho jdeme, takže asi nemůžu nic jako takhle vypíchnout, nevím.

Jakože řekla bys, že to je takovej bezproblémovej vztah?

Jo rozhodně (ps.) my jsme se snad nikdy nepohádali, jako jako o nějaké o nějaké zásadnější záležitosti, jako kdo jako tenhle týden vyře podlahu, to nepočítám, ale jinak jako ne, nepohádali. Takže bez problémů.

Co třeba vnímáš jako výhodu bytí ve vztahu?

Hm, obecně? bytí ve vztahu anebo s přítelem., obecně, tak prostě je to jako ten cit no, ta láska, prostě, ta blízkost s někým, intimita, společný cíl, společný nějaký ten životní projekt, nebo jak to nazvat, prostě společný život jako projekt, hm jak zněla ...? Hm výhody, přínosy (-) no člověk má kamaráda do nepohody, pohody, takovej člověk, kterej je tam prostě pořád, a ne zrovna, když má na něj čas nebo náladu, prostě pořád (ps.) Takže asi tak.

Vnímáš aji nějaký nevýhody?

člověk by občas chtěl, aby tam pořád nebyl, že? (s.) Nevýhody, hm no tak jasně, tak máš toho jednoho, v mém případě prostě jednoho jediného no nechceš ho měnit, občas, občas bys chtěla, ale víš nechceš, víš jak to myslím, jako prostě poznáš jen toho jednoho, asi je to ok, no. Tak nevýhoda, jo tak může se dostavit, nuda, stereotyp, problémy, neshody v nějakých zásadních otázkách, třeba kdy je čas postoupit o level výš ve vztahu, nebo není.

A jaký jsou ty levely ve vztahu?

tak třeba level nejvyšší, nebo ne nejvyšší, další level třeba svatba, děti, předtím to společný bydlení, představení rodičům, no a takovýhle prostě fáze no.

No a ještě jak jsi říkala, přemýšlíš o tom, že bys chtěla být s někým jiným?

No jasně, ale to je jen čistě hypotetická věc, jen čistě akademicky (s.)

Jakože nezabýváš se tím nějak?

Ne, moc ne. Jako jo, občas potkáš zajímavýho člověka, co by kdyby, ale prostě, já nevím, prostě se z toho vyspím a další den mě to prostě tak jako prostě jo (s.). Zajímavá hypotéza, zajímavá teorie.

Jakože tě to přejde rychle, jo?

Jo. Jakože asi to zaláskovávání se, a to, nevím, to už si připadám na to asi – starší moc, tohle už jako je doba, - to se týká mladších ročníků. (ps.) Mě přijde, že – tohle člověk fakt má řešit do určitého věku, pak už zase jiné otázky.

A jaký má teda řešit otázky?

No tak třeba tu rodinu.

A vy řešíte už rodinu?

Pomalu, už začínáme. Ale spíš, spíš já sama si pro sebe to rozkousávám. X. dávám jisté – indicie. Nebo já jeho postoj znám, párkrát jsme o tom i mluvili poměrně, mluvili prostě. Jako nikdy nepadlo „já chci mít teď mimino“, to, to ne, ani to tak asi není ještě, ale jako já to mám v horizontu rok, dva, on to má v horizontu pět minimálně, takže nekompatibilita v časových.. On je prostě spokojený, jak to je, žejo. Mu to vyhovuje, vztah. Ale já mám pocit, že už by to zas mohlo jít trošku dál, no (ps.) Ale myslím si, že to je celkem zas běžný postoj kluků, mužů, a že zkrátka tímhle hnacím motorem, tím impulsem, vždycky to vyjde ze strany té ženy, takže to je asi v pořádku.

A co svatba?

Jo, svatba, já se jí nebráním.

A on?

On taky ne. Ne. Nám se spíš – jakoby se spíš - manželství nám jako je blízký, jako v pohodě ten koncept manželství, ale ta svatba samotná spíš jakoby nám nic neříká nebo tak, ta veselka, prostě, ta rodina, a všechno to očekávání, a tak. Asi z toho důvodu jsme to ještě nezrealizovali asi tak nejvíc. Jinak koncept manželství je nám blízký.

Myslíš si, že se potom něco manželstvím mění?

Myslím si, že, na základě těch zkušeností s nepřelomy v našem vztahu, asi ne, nemyslím si.

A kdybyste se třeba nikdy nevezali, byla bys s tím v pohodě, nebo bys třeba měla pocit, žeš o něco přišla?

Mm. – Asi. Jako určitě bych nechtěla mít děti bez manželství, takže tím je to asi daný. Že bych chtěla, aby děti byly prostě manželský. A chtěla bych, aby měly jeho příjmení, což jako samozřejmě můžou mít i tak. Ale prostě abysme byli ta rodina v tomhle asi tradiční. Aby to ty děti takhle měli. Aby vyrůstali prostě máma táta jsou spolu a má to tak být. Tak tahleta jistota pro mě, máma táta.

Takže si myslíš, že to těm dětem dává větší jistotu, když ti rodiče jsou sezdaní, než když prostě jenom „bydlej spolu a myslej to vážně“?

Jo, jakože doma, doma jim to prostě vysvětlíš, ale nežijou jenom doma, maj ty babičky, který si rejpu, maj známý, děti ve škole. Takže vzhledem k tomu, že nám to není prosti srsti, tak bych to nekomplikovala.

Takže spíš to okolí? Máš pocit, že od tebe očekávají, že už by ses měla vdávat?

No, to víš že jo (s.) To víš, že jo. Vždycky se ptaj „a co svatba a co děti?“.

Jak dlouho už se ptaj?

Tak v podstatě co ségra se vdala, co ona měla děti, tak to budou tři čtyři roky, že takový to „tak už seš na řadě ty“ tak od té doby v podstatě intenzivněji. Takže jo, jo, to je denně na talíři.

No takže vy jste spolu dvanáct let, tak vnímáš, že se změnilo tvoje vnímání závazku s věkem, aji postupem času?

No, to se musím chvilku zamyslet. To mé patnáctileté já už je trochu dávno. Asi bych řekla, že nějak zásadně ne. Vždycky jsem chtěla mít prostě životní lásku, dlouhodobý vztah, vztah o důvěře, žádný experimentování. Asi to nikdy nebylo v mé povaze, Takže asi, asi ne. Takže je to tak nějak taky furt stejný. (ps.).

Takže jsi to od začátku brala tak, že je to napořád?

No, asi jo. V těch patnácti to zní divně, ale myslím si, že když jde člověk do vztahu, tak má pocit, že je to vztah, kterej má vydržet. Nikdy nejde do vztahu s tím: tak já se s ním asi rozejdu. Já bych do toho asi nešla. Když vím, že za půl roku se s ním rozejdu. Ani to nejde tak říct, protože... - Jsem s někým protože teď momentálně se mi líbí, mám ho ráda, ale neočekávám, že se to za chvíli změní, takže jo, asi jdu do toho vždycky s tím, že je to na celý život nebo ten pocit je takový, že to má být na celý život.

Co bys řekla, že je důležitý pro ten pocit, nebo co bys řekla, že je důležitý teda v tom vztahu?

Hmm – tak asi... – tenhle postoj, jakoby vztahová... nějaké správné slovo hledám. No tady ten přístup prostě, aby byl dost podobnej, no (ps.). Aby on to měl taky tak, prostě mě má napořád (ps.). To pro to udržení vztahu je důležitý. Jako nemůžu říct, že jsou to nějaký společný zájmy, protože jich mnoho nemáme, nemůžu říct, že je to nějaký společný smysl pro humor, ten taky není úplně stejný nebo vkus nebo cokoli... V tom se dost lišíme, ale stejně nám to nebrání být spolu spokojení. To je asi o..., o temperamentu taky trošku, není takovej nějaký (s.) společenský člověk nebo, to je taky špatný slovo, nenapadá mě lepší – extrovert. To jsme spíš samotáři. No prostě to sladění těch povah asi a těch svétanázorů (s.), vztahonázorů. Takže tak asi. (s.)

A vnímala jsi... Věděla jsi od začátku, že on to má teda podobně? Že to bere... že ten přístup k těm vztahům má podobnej jako ty?

Hmm, jo. To je vidět hned od začátku.

Je pro tebe důležitá věrnost?

Jo.

Myslíš, že bys třeba dokázala překonat, kdyby se náhodou něco stalo?

Nevím, (ps.) já mu samozřejmě do hlavy nevidím, ale z nás dvou si myslím, že rizikovějším faktorem jsem já. (s.) Takže (-) To nevím právě, jestli bych sobě si odpustila. Né, nechtěla bych ho podrazit a nechtěla bych... Já bych to brala jako podraz, protože, těžko, těžko bych to asi odpouštěla.

Dokázala bys říct, čeho si na vašem vztahu nejvíc ceníš?

Tak asi taková empatie beze slov, co jsme si vypěstovali během těch let, že na mě třeba všechno pozná (ps.) - Hmm, čeho si cením? No prostě pomáhá mi v nějakých krizových situacích, vždycky mi pomohl. Já jsem se snažila taky, seč mi síly stačily (ps.), ale on toho příliš nepotřebuje. Po této stránce je to taková stabilní skála, že prostě... No asi se doplňujeme třeba, že on je takový, jak jsem řekla jistě si v kramflecích a já taková pořád tápající, to sice, no to s tím sice úplně nesouvisí (s.) to je pravda. Já nevím, tak čeho si cením. Tak ta podpora, jasně. To poznání se, ta společná práce na vztahu.

Řekla bys, že je to vyvážený? Ten poměr té práce na vztahu?

Jo, řekla bych, že X. se snaží víc než já. Co se týče nějaké té mé nespokojenosti, tak pořád by mi chtěl něco dopřát, jakoby připadá mu, že jsem nespokojená tak se snaží nabídnout nějaké alternativy, jak to změnit třeba. Nevím, pořád mě nutí do nějakých koníčků nových, něco prostě podnikat. Nevím jaký dát příklad, ale snaží se prostě mě udělat šťastnou víc než já jeho asi, no. Abych pravdu řekla.

Myslíš, že jsi někdy udělala nějaký velký ústupek, nebo že jste udělali nějaký velký kompromis, nějaký zásadní?

Hmm.. kompromis... - No, ... spíš z jeho strany jsou to teď ústupky. Chtěli jsme nějak řešit to bydlení, ale já jsem zrovna měla po těch státnicích a prostě všechno zmatený, my jsme se, což on docela špatně nese,

nastěhovali do bytu k rodičům, jako samostatného bydlení ale v domě rodičů. A pořád se z toho nějak nemůžu,...rozkejšvat, co podniknout dál. On to tak nějak trpí se mnou. Tak to je asi velký kompromis. To bydlení no, to musíme nějak zkompromisovat. Máme dost jiný představy, takže... a je to takový zásadní. Takže to asi bude vyžadovat nějakou debatu delší (ps.) Jinaknevím.

Kdyby se třeba chtěl odstěhovat z nějakýho důvodu, třeba kvůli práci někam pryč, tak měla bys s tím nějaký problém?

Pokud by to bylo dočasné řešení, tak neměla. Pokud by to bylo na ...naš produktivní věk nebo já nevím, prostě na dlouho, tak asi měla trošku. Jsou místa, kde bych třeba nechtěla být, ale jo, jasně, na rok, na dva měsíce, jak třeba v práci hrozí. Tak s tím nemám problém.

Napadlo tě něco, co ti třeba na tom vašem vztahu chybí?

Hm, jo, jo, jasně. Nikdo není ideální (s.) Nic není ideálního. Jo, tak přijde mi, že třeba on není na to kecání, prostě moc nemluvíme, tak moc jak bych si přála, což asi muži prostě tak mají, no. Nemaj rádi to okecávání, takže možná trošku víc upřím..., komunikace. No to je asi všecko. Jako my si nelžem, upřímnost tu roli nehraje, ale ...možná hraje, protože občas něco neřeknu občas, že jo. Takže to je takový zatajování. Takže asi tohle by se mohlo zlepšit.

A co tak jako neříkáš, něco zásadního?

Tak třeba..., něco, nějaký svoje..., něco rozpitvávat, jo. Já si myslím, že to není nic zásadního. Třeba mám nějaký ty hloupý nálady, prostě není třeba to rozpitvávat, já si to vyřeším sama. Ale někdy třeba, fakt jasně komunikovat ty představy o tom bydlení, představy o těch dětech, představy o těch věcech, no protože možná mám pocit, že to někdy neříkám dost jasně, třeba? Člověk občas myslí, že náznaky stačí a třeba nestačí. Pak jsou z toho nedorozumění, takže to je asi tohle. Jinak co – možná nějaký společný zájmy, protože mi třeba něco vadí. Vadí mi třeba jeho vztah ke střílení a já to třeba nesnáším (s.) Mám takový pacifistický pohled na svět a že by to tak jako šlo bez toho. On naopak, obzvlášť ti kamarádi, co tam potkává ho tak ovlivňují, což mi trošku je proti srsti. A jinak? Hmm, jasně no tak společný zájmy, já jich moc nemám nebo... jo jasně tohle je to...Já jsem se vždycky přizpůsobila těm jeho zájmům, jakoby že jsem zkoušela ty různé sporty, co ho bavily a tak a on nikdy třeba nebyl ochotný vyzkoušet ty moje. Tak tohle třeba mi vadilo odjakživa. Řekl prostě to mě nebaví, ale já sem to zkusila, no. A když to teda říkám, tak už to rozhodně zkusit nebudu..., což... ale jo, jsem ráda jasně stanovisko by člověk měl mít. No, co ještě bych zlepšila? No tak jasně, takový ty banality jako spravedlivější rozdělení domácích prací, kdo to neřeší, že? (s.) Společenskost jeho, ale to jsou prostě věci takové nezásadní.

Co si myslíš? Kdybys byla bez vztahu, kdybys dlouhodobě byla sama, myslíš, že by ti něco zásadního chybělo? Chtěla bys tak žít? Mohla bys tak žít?

Kdybys se teďka najednou ocitla bez vztahu. Předtím nějak nevím, že (s.) To bych byla úplně jiná osobnost, žejo. To bych byla jinej člověk. To je v podstatě půl života. No, tak teď bych..., no na zkoušku dobrý v nějakým paralelním vesmíru bych si to chtěla zkusit (s.) A pak zase zpátky (s.) Jako chtěla bych si to zkusit, chtěla bych to zažít.

Co myslíš, že může bejt, jako něco takovýho co člověk ve vztahu nemůže dělat, ale bez vztahu by to mohl dělat? Tys říkala, že bys byla úplně jinej člověk...

No asi jo. Protože mě dost ovlivnil nebo jeho rodina mě dost ovlivnila třeba ve výběru školy i ve věcech jako právě volnočasových aktivitách a tak. Takže jo. Já bych třeba se víc věnovala těm věcem, co mě bavily, kdo ví. Jako já pořád příležitost mám, ale možná je to jenom... určitě teď už je to jenom moje lenost, že je třeba nedělám do té míry. Třeba bych, já nevím, těžko říct žejo, to je kdyby...

Takže bys řekla, žeš udělala velký ústupky od toho že bys, žeš vlastně...

No ne, tak třeba kdybych neměla X., tak si netroufnu jít na uměleckou školu, třeba. Protože mě povzbuzovali v tom, že to zvládnou a šla bych na nějakou – čistě studijní, ne uměleckou. Jestli bych šla na vysokou školu? To asi jo, asi bych šla. A nevím, prostě spoustu rozhodnutí ovlivňovalo to..

A myslíš si, že třeba přestala dělat něco, co jsi dělala, co tě bavilo?

Asi ne. Ne možná to tak vyznělo, ale ne. Kvůli němu určitě ne. Zajímavá otázka, jaké by to bylo být singl (s.) Co jsem měla kamarádky dlouho singl, tak to většinou vypadalo tak, že ony se začly právě hodně zaobírat samy sebou, co chtějí ony a teď si za tím šly. Takže to jako, myslím si, že to má docela pozitivní vliv, že začly se seberozvojem. Teď nevím, jestli se dostatečně tomu věnuju tomu sebepoznávání a seberozvoji.

- Ale, to je příliš selfish, příliš sobecký, na to takhle myslet. Jak říkám, v paralelním vesmíru bych si to zkusila, ale v reálném životě... Ale takhle ta otázka nezněla, to bylo...jestli bych si myslela, že...

Jestli bys takhle chtěla žít.

Jestli bych takhle chtěla žít. No, tak asi ne, no. (s.)

--

Pochopila jsem teda správně, že jsi během toho, co jste spolu, jsi nepřemýšlela o tom, že bys mohla být s někým jiným?

Jó, tak chvilka jo, ale - nijak moc. Tady ty románky, já nevím, mě přijde, že jsou pro sedmnáctiletý, prostě že už jsem někde jinde.

Nemáš pocit, že o něco přicházíš, že nikdy vlastně nebudeš vědět jaký by to bylo s někým jiným?

Nebudu no. Ale zas si říkám prostě taky neprocestuju celý svět, nikdy neuvidím všechny místa, nikdy neochutnám všechny jídla, nikdy...prostě nevyzkouším všechno, žejo. Nikdy nemůže mít člověk všechno, někdy je lepší vybrat si jednu věc a té se držet, když to stojí za to (ps.) Jasně, může být někde něco lepšího, ale taky na to nemusíš stejně natrefit a dopadnout hůř. Tenhle pesimistický náhled...To není pesimistický, to je... jo jako, vždycky může být hůř, ale jako nemotivuje mě ta obava, že bych dopadla třeba hůř nebo nedemotivuje mě (ps.), ale prostě to, že jsem spokojená, tak není důvod asi.. Jako na druhou stranu, člověk zas většinou lituje toho co nezkusil, že? Než co zkusil, ale v tomhle případě si nejsem jistá. Protože když to jednou posereš, tak už to nenapravíš.

A dokážeš si vůbec představit něco, co by byl důvod k tomu, abyste se rozešli?

No tak asi nějak... nevěra, no. Asi jo, to by asi bylo nepřekonatelné. Z jeho strany určitě. To tak nějak tuším. A z mé, tak asi ...zřejmě, nevím. A jinak, kdyby prostě opravdu se zasekl na těch klukovských letech, no. Nebyl ochoten... Nechci na něj tlačit a dávat mu ultimáta, že do roka a do dne, ale prostě, aby dospěl aspoň relativně v době tak jako já. Všichni víme, že život není nekonečný a není prostě čas ztrácet čas, některý věci rodina a spol.

Co si myslíš o té romantické představě toho pravého partnera?

Tak asi je důležitý najít někoho víceméně kompatibilního a pak si to dotvořit.

Dotvořit?

Dotvořit ten vztah. Nemyslím ho jako měnit, ale prostě ty kompromisy udělat. Tohle skousnu, tohle neskousnu. Takřka ideálního, najít někoho takřka ideálního. Jasně a romantik, romantická láska...Nó, co říct. Já nevím. Tak nám se to asi povedlo. (ps.) Takže. Nevím, jestli kdybychom třeba hledali dál, tak bysme našli někoho ještě ideálnějšího. Ale myslím, že je důležité najít někoho přijatelného (s.) To zní blbě, prostě nikdo není na sto procent. Někoho, kdo odpovídá zásadním představám a pak z nich třeba slevovat nebo ne. Já nevím, tomu jako jde věřit, že na tebe ve světě čeká osudová láska, kterou musíš potkat? To nevím, to zní tak pohádkově (s.) To nevím.

Myslíš, že lidí, co se nevezmou, třeba o něco přicházejí?

Jasně nemůžou se každý rok chlubit: my jsme spolu pětadvacet let, heč (s.)

Ale to můžou stejně, ne?

No, ale nemůžou slavit zlatý svatby, o to hodně přicházejí. (s.)

A co třeba lidi, co se nechcou vázat, ti, co jsou dlouhodobě jenom single. Co si myslíš o nich?

Mají jiný životní cíle, no, než vztah. Takže OK, proč ne.

A co třeba, aby to bylo kompletní, ti, co třeba nechcou žít v monogamních vztazích?

No, tomu úplně moc nerozumím. Samozřejmě asi svým založením jsem úplně opak toho, takže moc se do nich nedokážu vcítit a můžu jenom říct, jak na mě ti lidé působí.

A jak na tebe působí?

Přijde mi, že jsou takoví věčně nedospělí, jakoby řeší záležitosti, které mají trápit tak jako náctileté a oni je řeší v pětatřiceti. To mi přijde, že jsou takoví zamrzlí, občas trošku ty románky a esemesky: on mi napsal tohleto, miluje mě nebo nemiluje, chce mě ještě někdy vidět? Přijde mi to, že je to...Nevím, co jim to dává....

Ale to možná dělaj i ti singles ne? Když hodně přebíraj partnery.

Jako já singles беру jako ty, co partnera nehledají. Tak jsem to pochopila. Takže přijde mi, že tohle jsou možná ti romantici, kteří hledají toho dokonalého a bojí se, že skončí s tím nedokonalým a bojí se toho závazku a té odpovědnosti a mají strach prostě z toho, že to není ten stoprocentní a co když na mě ve světě čeká ten lepší a já bych ho mohl potkat. Takhle to na mě působí.

No a co když opravdu jsou s někým, kdo pro ně opravdu není moc dobrej?

Tak jako v normálním monovztahu se s ním asi rozejít, když to není... No potom si hledám dalšího (s.)Jednoho po druhým..

Tak dobře, co takovýhle lidi, co pořád hledaj někoho na monogamní vztah, ale neustále nenacházej?

Jo takhle. Nó, tak to se nabízí, pokud nenacházejí nikoho kompatibilního, to tam může být nějaké freudovské vysvětlení (s.) anebo prostě...

Jo? Jaký freudovský vysvětlení?

Já nevím (s.) jakoby něco co si nese prostě z dětství, rodinný vzorec. Chci, aby mě..(s.). No prostě, no do toho se asi pouštět nebudu.

No buďto si patologicky vybírá špatně, tak. Anebo mají moc velký kritéria a nejsou ochotní slevit, třeba, no. Takže pak to nemůže klapat.

-

No a když jste teda spolu od šestnácti, pořád jste spolu spokojení, tak myslíš si, že to je něco výjimečného, potkat někoho tak kompatibilního, že potom, když se člověk ještě hodně vyvíjí, tak se pořád...?

Ne, myslím si, že to nic unikátního nebylo, že, ne nic speciálního, ne, myslím si, že to může potkat spoustu lidí. A myslím si, že, to jsme naopak měli výhodu v tom, že jsme se potkali takhle mladí, že jaks říkala, ta osobnost se vyvíjí, utváří, tak jsme se jako vyvíjeli společně a dotvářeli ve společné evoluci, vztahu. Takže to asi taky u mě udělalo svý.

Myslíš si, že je těžší se přizpůsobovat nebo těžší navazovat vztahy, když je člověku přes třicet?

Určitě. To tak platí, má ty svoje rituály zažitý, ty svoje svobody, ze kterých už nechce ustoupit. Myslím si, že i v těch třiceti už se to prostě projeví ta nějaká zkostnatělost a neochota ustupovat třeba víc, takže jo, jo, určitě jo, ten věk hraje roli.

Vnímáš nějakou změnu postupem času v tom citu, jakou?

Já si spíš myslím, že jako určitě se jako ten cit neoslabuje, jako možná se proměňuje, to asi bezpochyby, ale spíš myslím, že spíš se zvětšuje, no a že prostě má víc podob jakoby, že je intenzivnější, nebo že je spíš.— No. Jako je silnější, prostě jo jako jo, je to čím dál větší součást života toho jedince, asi bych tak řekla.

Jela bys někam na dovolenou sama bez partnera? Jak by ses cítila? A co kdyby to bylo naopak?

Byla jsem sama na dovolené. Sice už je to pár let, ale nebylo v tom nic, co by mělo působit problémy. Partner má taky dost koníčků a taky jezdí sám - spíše tedy na víkendové akce, ale ani delší doba by mi vůbec nevalila. Je to jen o škádlení, že jeden si jede někam užívat dovolenou a druhý trčí doma.

Co kdyby ses chtěla přestěhovat, nebo na delší dobu, třeba půl roku odjet do zahraničí? / nebo on?

To jsme v jednu chvíli i reálně zvažovali - to zahraničí. X. uvažoval o stáži a já v té době měla poměrně čerstvě po škole, nikde nezakotvená. Tak bych jela s ním. I pro mě by to byla zajímavá zkušenost. Ale nakonec to nevyšlo.

Cítíš nějakou zodpovědnost za váš vztah? Jakou?

Jistě. Zodpovědnost, aby vztah fungoval. Ale jen poloviční

Jsi spokojená s mírou a způsobem společně tráveného času?

Noo, my pracujeme ve stejné firmě, takže času spolu trávíme dost. Ale máme dost odlišné koníčky, takže volný čas spolu až tak netrávíme. Spíš se jedná o společné jídlo, sem tam nějaký film ale dost času trávíme vedle sebe, ne spolu.

a vyhovuje ti to takhle?

Asi bych byla ráda, kdybychom našli něco společného, ale zatím se to úplně nepovedlo. Obecně mi to ale asi vcelku vyhovuje.

Co bys chtěla, aby dělal tvůj partner, kdyby se do někoho zamiloval? A co kdyby ses do někoho zamilovala ty? Co bys dělala?

Asi bych to na něm poznala, myslím, že by to nemusel říkat. A já? Nevím, asi bych o tom dlouho přemítala a tápala a buď by to časem nějak vyšumělo nebo by se něco stalo...nevím zatím jsem v té situaci nebyla.

Sdílette spolu s partnerem všechno? Nebo si myslíš, že je důležitý mít i určitý tajemství, zkrátka věci, který druhému neříká?

No tajemství asi nemáme - jakoby ve smyslu kostlivce ve skříni. Tajemno ve vztahu důležité pravděpodobně je - ale když spolu dva bydlí a znají se několik let, tak to úplně nejde. Ale asi chci trochu zachovávat určitou hranici soukromí.

Co považuješ za smysluplnější, úspěšnější vztah? Co pro tebe určuje vztah, kterej chceš?

Smysluplný vztah je ten, který přináší oběma víc pozitivních aspektů než negativních. A to je asi i odpověď na druhou část otázky. Nebo mám být konkrétnější?

no zkus prosím. kdyžtak to ještě nějak jinak můžu naformulovat

co pro tebe určuje tu smysluplnost? který jsou ty stěžejní pozitivní aspekty, který v tom vztahu nezbytně musej bejt, abys v něm chtěla být?

Napadá mě určitá "mocenská vyváženost" jako že jsou si oba rovni - nikdo není lepší nebo horší a oba to tak vnímají i když jsou jiní a podporují se v té jinakosti....

Jak dlouho bys byla ochotná dávat dlouhodobému - tomuhle - vztahu na zlepšení, pokud bys poslední dobou byl/a nespokojená a nešťastná? A jak dlouho kdyby to bylo na začátku vztahu a vy byste spolu byli pár týdnů, ne víc než dva měsíce?

Nyní rok až dva, v začátcích měsíc. Odhaduji

Nina

Žena, 28 let, 3 roky ve vztahu se stejně starým partnerem

Jak dlouho jste spolu?

V červnu to budou tři roky.

A jak dlouho spolu bydlíte?

No, v podstatě taky tři roky. Předtím to bylo spíš tak, že u mě přespával na privátě, trávili jsme spolu hodně času.

A jak došlo k tomu, že jste začali bydlet jen vy dva spolu? Zvažovali jste to hodně?

Mmm, to nějak tak samo vyplynulo.

A co z toho, co Ti přináší vztah, Ti přijde nejdůležitější?

Asi - to, že se můžu někomu svěřit. Že prostě nejsem sama na některý věci. To, že se můžu na někoho těšit, když jdu domů.

Co je pro tebe ve vztahu důležitý pro to, aby fungoval?

Upřímnost a nějaká vzájemná tolerance.

Řekla bys, že děláte hodně kompromisů, kdyžs mluvila o té toleranci?

Myslím si, že jo. Myslím si, že je ve vztahu důležitá tolerance. A myslím si, že dělám víc než on.

A nevádí ti to, že jich děláš víc než on?

To vždycky jeden dělá asi víc kompromisů než ten druhý. Prostě mám takovou povahu, že když mají ti dva vyjít, tak jeden prostě ustoupí víc. Moc si ho vážím z jiných pohledů a z jiných věcí, tak radši v jiných věcech ustoupím.

Napadá Tě něco, z čeho bys neodstoupila?

S čím bych neustoupila, (-) asi ne.

A kromě těch věcí, co už jsi zmiňovala, myslíš, že je něco dalšího, co ti přijde prostě samozřejmý, co v tom vztahu prostě musí být, jinak by v tom vztahu člověk nebyl?

No asi nějaká komunikace, lidi spolu musí umět komunikovat a musí mít stejný životní postoj, nějaký stejný životní cíl a směr a úhel v pohledu na život.

Co kdyby se ty hodnoty a životní směry začaly moc rozcházet?

Tak si o tom ty dva musí promluvit a bylo by na čase to asi ukončit.

Co bys řekla, že se postupem času změnilo ve tvém vnímání závazku a v chování co se týče závazků?

Myslím si, že už nejsem schopná mít až takový závazek, jak když jsi v patnácti zamilovaný bláznivě a dělal by pro něj první poslední a strašně se trápí tou láskou. Tak asi tohle, prostě máš nějakého člověka ráda, víš, že s ním chceš být, ale na druhou stranu prostě seš si aji vědomá toto, že můžete být aji každý sám.

A to vědomí, že jsou i jiní, tak přemýšlíš o tom třeba? Napadá tě, že by někdy bylo lepší být s někým jiným?

Ne.

A měla jsi to tak někdy?

Když jsem měla jiný vztah, tak jsem to tam měla, že jsem o tom přemýšlela. A prostě myslím si, že ve chvíli kdy je člověk ve vztahu spokojený, samozřejmě může si stěžovat na tisíc věcí, ale jsou to drobnosti, pokud si váží jiných hodnot, tak si myslím, že nemá důvod, ani by neměl přemýšlet nad tím, jaký by to bylo s někým jiným. Protože ve chvíli, když začne přemýšlet, jaký by to bylo s někým jiným, tak si musí uvědomit, musí si zapřemýšlet, nad tím, jestli ten samotný vztah má smysl.

A ten závazek samotnej, jak chápeš ty závazek? Co pro tebe znamená závazek?

Nevím, v dnešní době možná už ani svatba třeba není tak důležitá. Lidi se strašně často rozvádějí. Takže prostě ten papír nic neznámá, závazek větší pro mě znamená mít dítě třeba. Už víc, fakt jako něco společného, reálného, to je závazek.

Přemýšlíš v tomhle smyslu o společné budoucnosti?

Přemýšlím no (s.). Já kdybych nepřemýšlela, tak už teďka by ten vztah neměl smysl.

A co partner, má to stejně?

- Myslím si, že v tuto chvíli ne tak úplně.

Ale teďka to pro tebe není tak zásadní, nebo? Mluvíte spolu o tom?

Jo, mluvíme. Spíš je to tak, že v tuto chvíli jsme každý někde jinde, jakože on studuje doktorát a já pracuju. A on sám právě jako přemýšlí tak asi o společné budoucnosti, ale není si tím jistý, prostě má prostě strach, že to budu chtít dřív, než on bude schopný mi to dát.

A pře myslíš o manželství? Je pro tebe důležitý?

Přemýšlím o manželství. Asi bych chtěla být v manželství, jako chtěla bych se určitě vdávat, ale není to tak, že bych prostě teďka čekala na prstýnek anebo si řekla „do dvou let chci být vdaná“.

Co si myslíš, že se třeba manželstvím mění? Proč je důležitý?

- Myslím si, že ti dva jsou si potom tak nějak bližší, že je těžší z toho vztahu odejít. Že víc se snaží, i kdyby měli nějaký problém, vždycky se snaží víc ten vztah udržet. Ať už to je, že si zajdou k psychologovi, ať už to je, že... Prostě si řekne, ten člověk, má doma ženu..

Je pro tebe důležitá věrnost?

Jo.

A jak ji bereš?

To je taky těžká otázka. Tak samozřejmě věrnost jako takovou, asi jako každý člověk. Aby prostě nerandil s nějakou jinou holkou. To bych jako... to bych netolerovala. A potom by šlo asi i o sdílení nějakého, nějakých touh, nějakých cílů, myšlenek, času. Jako aby se tímhle způsobem svěřoval a věnoval někomu víc než mě.

A pokud by v tom nebylo tohle sdílení, tak by ti to tolik nevadilo? Pokud by to byla jen sexuální věc?

Tak to by mi samozřejmě vadilo, to bych netolerovala vůbec. Tu druhou věc bych se snažila vyřešit a prostě mluvit s ním o tom, že chci, aby se mi věnoval, aby se mi svěřil, mě řekl, po čem touží a neprobíral to s někým jiným. A pokud by šlo o sex, tak to bych jako vůbec... to bych brala no jako, netolerovala vůbec.

Věříš na ideálního partnera?

- Ne.

A co si potom myslíš, že je nejbližší tomu, nebo co je vlastně ta realita?

Jako mám ti popsat svého ideálního partnera?

Ne, to ne. Když nevěříš na ideálního partnera a teďka jsi s partnerem, se kterým chceš být, tak jak to máš?

No myslím si, že není ideální partner, protože dokonalý není nikdo. Vždycky prostě bude něco, co ti bude vadit, ať už to bude to, že nechává prádlo na zemi, ať už to, že nemyje nádobí, ať už to, že jde do hospody, ať už to bude, že příliš a on uklízí, je příliš pečlivý, tak vždycky prostě ti bude něco vadit a vždycky bys řekla, že to není ideální pro tebe. Že bys chtěla, aby dělat tohle a ne tak. A zároveň ti některé věci budou vadit míň a některé víc.

Jsi spokojená ve vztahu? Jsi spokojená, jak váš vztah bere tvůj partner?

No o tom jsme se nedávno bavili a asi ne tak úplně.

Jakto?

Protože je větší individualista. Víc prostě mu jde jenom o sebe, než o mě a o ten vztah. Částečně je to proto asi, že se obává toho, že si prostě najdu někoho jiného. Tak má strach jako kdyby do toho vztahu tolik investovat a snažit se a být zamilovaný, když někde prostě v koutku duše je prostě ta myšlenka, že ho opustím. A částečně je to proto, že prostě je takový, že je částečně egoista. Může tak působit na lidi, že je takový sebestředný, hodně prostě mu jde o jeho vlastní politiku. - Já to samozřejmě trochu zveličuju, aby to bylo pochopitelný.

Takže bys řekla, že víc děláš ty ústupky?

On určitě dělá ústupky taky, protože kdyby neměl žádnou partnerku, tak by měl úplně jiný životní postoj a cíl.

Myslíš si, že se třeba tohle změní u něj, to nastavení trošku?

Ne.

A nevádí ti to?

Vím, že se samozřejmě taky přizpůsobuje a že se mnoha věcí vzdává. Takže nemůžu říct, že by ústupky jako nedělal. Ale tím, že ho mám ráda takový jaký je, tak mi nevádí dělat víc ústupků. Prostě někdo musí vždycky dělat víc. A lepší je takový, jaký je, než abych byla já ta dominantní. A on zas byl takovej jako, že by udělal úplně všechno, co bych mu já řekla.

A výhledově, myslíš si, že bude chtít stejnou budoucnost jako ty, manželství a děti?

Myslím si, že ano.

Takže si myslíš, že i on si představuje společnou budoucnost, nad kterou teď přemýšlí?

Myslím si, že si představuje společnou budoucnost, ale nerad o tom mluví, protože neví, jaká bude. Jakože kdyby měl nějakou větší vizi a měl by nějakou jistotu, co se týče práce, co se týče toho, kdy dokončí doktorát, co se týče platu a vědět kde bude, tak by určitě si ji představoval víc.

Takže si myslíš, že je to spíš o těch praktických věcech a ne o tom nastavení jeho?

Ano.

Takže je pro tebe důležitý, abyste to spolu mysleli až do smrti?

Asi ano.

Myslíš si, že se něco změnilo, když jste spolu začali bydlet jenom ve dvou?

Nemyslím si.

Jak na tebe působí představa, že bys byla sama? Chtěla bys tak žít?

Umím si představit, že bych byla sama, určitě bych měla co dělat, ne že bych nevěděla co s časem, kam jet a a co dělat po práci. Umím si to představit, vím, jak bych ten čas vyplnila, ale nechtěla bych to.

Čistě hypoteticky, co kdybys potkala svého partnera až teď, oba byste byli nezadaní, myslíš si, že byste byli spolu?

To je těžká otázka. Myslím si, že jo.

Když teď potkáš někoho zajímavého, s kým si rozumíš, ani tě nenapadá, jaký by to s ním bylo?

To vůbec neřeším. Prostě na to nemám myšlenky, že bych si něco s někým začla. Jako potkala jsem nějaké zajímavé chlapy, sympatické, ať už v práci nebo kdekoli prostě. Ale tím, že na to nejsem nastavená, že hledám někoho jiného, tak nad tím vůbec nepřemýšlím, jako že bych si řekla, jaké by to bylo s ním. To určitě ne.

Myslíš si, obecně, je snadný někoho potkat, s kým by člověk byl kompatibilní a chtěl by s ním prostě žít?

Myslím si, že není.

Myslíš si, že jsi měla velké štěstí? (ps.)

(ps.) To jsem taky neřekla.

Promiň, tak to jsem blbě formulovala.

Myslíš si že je málo nebo hodně kompatibilních partnerů, se kterými by člověk byl spokojenější?

Já bych řekla, že s hodně lidma, určitě. Prostě každý je nastavený jinak a - určitě není hodně partnerů, aspoň pro mě, každý má prostě nějaké životní cíle a rozhodně bych nebyla s někým, kdo má úplně opačné. Ať už jde o - to, kdyby někdo měl rád nakupování elektroniky, módu, a ten druhý ne, protože to nepovažuje za důležité.. Ale kdyby jeden chtěl pět dětí a druhý jedno dítě a jeden by chtěl nevim, barák a druhý by chtěl radši bydlet v centru města v bytě..

--Třeba můj předchozí partner de facto byl, že by se dalo říct, že byl ideální na všechno, on uklízel, vstával brzy ráno, sportoval, pracoval, vydělával dost peněz, nevim, pěkně se oblékal, dbal na sebe, ale prostě něco v tom prostě bylo. Už tou přehnanou pořádností mě iritoval, že mě napomene, že mám mikinu na křesle třeba. Všechno ostatní prostě jako šlo, ale.. Někdo by řekl, že byl v tomhle dokonalejší, ale prostě..

A X. tě teda ničím zásadním neirituje?

Jo jistě. (s.)

Tak co by si řekla, že je ten element na základě čeho si člověk vybere toho jednoho partnera, na základě čeho se rozhodne, jo, tady s tím člověkem chci pořád dál a dál bejt ve vztahu?

Asi ho ten partner musí něčím přitahovat, něco mu musí dávat. Musí v něm vidět, že, ví, co dělá, že má vlastní názor prostě, že je schopnej se o tebe postarat, když je ti blbě, že - víš, že mu na tobě záleží. Není důležité, aby ti nosil kytky, není potřeba neustálé zamilovanosti . je ot o pozornosti, ale nemusí bejt neustálá. X. třeba je empatický a třeba nedává najevo takovou náklonost jako třeba jiní.

Takže si myslíš, že je málo lidí, se kterými by člověk mohl být, takže když někoho potkáš a dokud jsi spokojená tak nemá smysl řešit ostatní, přemýšlet nad nimi? Netrápí tě představa, že nebudeš vědět, jaké by to bylo s někým jiným?

Kdyby to byl můj první chlap, tak by mě to možná trápilo. Ale nějaký vztah už za sebou mám, nějakou zkušenost mám. Víím, jaký byl chlap, kdy to nedopadlo, víím, jaké člověk může mít chyby, a víím, jaké chyby umím tolerovat. A víím, že kdybych si našla někoho jiného, než ho poznám, to je hloupý, ale teda dobře, jak znám X., tak ty chyby stejně se objeví a objeví se jiné a třeba horší.

Jak na tebe působí představa, že kdybys byla s někým jiným, tak by sis mohla rozvíjet nějakých jiných – jejich směrech. Protože lidi mají vždy trochu jiný interakce spolu.

Mají, ale na druhou stranu X. mi v ničem nebrání. Co bych chtěla dělat, udělám. Takže moc si toho už nepředstavuju. Kdybych chtěla jít studovat doktorát v oboru, v kterém pracuju, klidně bych mohla. Kdybych

chtěla investovat svůj čas do sportu, neříkám, že vrcholového, ale prostě dělat, věnovat se sportu, tak vím, že bych mohla.

Co kdybys třeba chtěla odjet na půl roku pryč? Jak myslíš, že byste to řešili?

--. Asi... Asi by to byla prostě zkouška pro náš vztah. Odjela bych, X. by zůstal tady, a buď by to vydrželo, a zvládli bychom na sebe čekat, nebo ne. Je totiž dost možné, že třeba on, jakože je to naopak, třeba jeho doktorandská stáž, třeba na půl roku, čtyři měsíce, já nevím, tak já má práci a odjet s ním nebudu moct, tak prostě jak jsem řekla. Rozhodně to není tak, že bychom si řekli „teďka si dáme pauzu a každý si jde a to co se stane za toho půl roku, se nepočítá“. (ps.) To prostě určitě ne. Ale, no, tak jak jsem řekla, byla by to zkouška prostě taková.

Kdyby se on potřeboval někam přestěhovat, třeba kvůli doktorátu. Ani bys nezvažovala se přestěhovat s ním?

Kdyby to bylo na delší dobu než na ty čtyři měsíce...mmm... to je dost těžká otázka a řešili jsme ji jako už i spolu, víckrát, ne kvůli doktorátu, ale kvůli práci a stejně na ni neumím odpovědět. Prostě já mám o něho zájem, a zároveň o práci a znamenalo by to pro mě prostě vzdát se hodně. - Až by to bylo reálný, tak bysme řešili, jestli by to opravdu stálo za to.

Jela bys někam na dovolenou sama bez partnera? Jak by ses cítila? A co kdyby to bylo naopak?

Asi bych nejela. ani neumím říct proč. X. by jel a mě by to nevadilo

Sdílette spolu s partnerem všechno? Nebo si myslíš, že je důležitý mít i určitý tajemství, zkrátka věci, který druhému neříká?

sdílime všechno, i když ja si myslím, že i v partnerství může být tajemství

Jsi spokojená s mírou a způsobem společně tráveného času?

ano

Co bys chtěla, aby dělal tvůj partner, kdyby se do někoho zamiloval? A co kdyby ses do někoho zamilovala ty? Co bys dělala?

chtěla bych aby mi to co nejdříve řekl a nechala bych ho jít. Totéž bych udělala já.

Dokážeš si představit, že by to důvod k rozchodu nebyl?

Ne

cítíš, že by vaše okolí váš vztah uznávalo víc, když spolu bydlíte?

to neumím posoudit...

Co považuješ za dobrou, smysluplnou, „úspěšnou“ vztah?

takový kde není přehnaná žárlivost, kde jeden druhému důvěřuje a dá svobodu, takový kdy toho druhého chceš přesně takového jaký je, včetně jeho chyb...

Jak dlouho bys byla ochotná dávat dlouhodobému vztahu na zlepšení, pokud bys poslední dobou byl/a nespokojená a nešťastná? A jak dlouho kdyby to bylo na začátku vztahu a vy byste spolu byli pár týdnů, ne víc než dva měsíce?

záleží jaky by to měla progres, v čem by byl problém a jak bychom spolu uměli komunikovat... kdyby se neměnilo (i přes "vyřikávání") vůbec nic, tak třeba půl roku až rok. na začátku vztahu měsíc...

Nela

žena, 26 let, ve vztahu rok a tři čtvrtě se stejně starým partnerem

Jsme spolu rok a třičtvrtě, bydlíme spolu - dvacet dnů.

Začínáš vnímat, že se mění něco podstatného?

No začínám vnímat to, jak jsem spokojenější a spokojenější. Že tím odpadají stresy z toho, kdy se uvidíme. Tím, že jsme oba dost vytížení, tak bylo vždycky těžký plánovat, kdy se uvidíme. A tím, že žijeme spolu, tak je pro mě obrovská úleva, že nemusím přemýšlet a plánovat, kdy přesně se uvidíme.

Zvažovali jste to dlouho?

No my jsme věděli, že spolu chceme bydlet a já jsem to asi chtěla asi o trochu víc než X. A ten vhodnej okamžik přišel, když se X. stěhoval do P. a já si tady taky hledala nový bydlení. Takže všechno do sebe zapadlo úplně ideálně. Našli jsme byt a začli jsme spolu bydlet. Teďka už prostě nemusíme tak plánovat, kdy se uvidíme, jako dřív. Dřív jsme museli plánovat víkendy, a pak jsme byli aji s dalšíma lidma, s rodinama a málokdy jsme prostě fakt byli jenom spolu.

Co nejdůležitějšího ti ten vztah přináší?

- Asi mi přináší pocit sounáležitosti. Přináší mi – blízkost, zázemí asi, spokojenost, porozumění, nějakou podporu.

Co je pro tebe nezbytný k tomu, abys s někým byla?

Nějaký základ porozumění, nějaké společné komunikace, nějaká přiměřená inteligence, nějaká fyzická přitažlivost, pak psychická přitažlivost, to porozumění a nějaká jako vyspělost. Protože kdyby ten člověk byl mnohem nevyspělejší, ve většině oblastí, tak prostě ne, to bych nechtěla. Ani kdyby to bylo naopak, to je pro mě taky nepřijatelný, já potřebuju aspoň v něčem mít navrch, aby to bylo vyrovnaný. Žádná podřadnost, nikdy, nikdo. Ne já potřebuju, aby tam byla vyrovnanost. Takže třeba v některých oblastech je X. lepší a v některých oblastech jsme lepší já. A přijde mi dobrý se vzájemně obohacovat. Klidně se aji někdy vytahovat, ale prostě v takovém tom dobrým. Pomáhat si. X. je třeba šileně upjatej a třeba až moc úzkostlivej v té práci a já jsem jako až moc volná a neorganizovaná a v tomhle se prostě můžeme, jak jsme ty extrém, tak se můžeme obohacovat. (s.)

A co když bys potkala někoho jinýho?

No tady tohle neřeším, protože mám pocit, že X. naplňuje jako úplně všechny potřeby, který mám. V tom jakože, si nedokážu představit, že by mě teďka někdo přitahoval víc než on. (-) Jako dřív se mi to stávalo, třeba ze začátku, tak jsem třeba přemýšlela, ale nikdy to nebylo nějak, něco, co by to ohrožovalo ten vztah. A teďka já jsem ve fázi vztahu, kdy nic dalšího nepotřebuju.

Dokázala bys říct, na základě čeho sis vybrala svýho partnera?

No není to takový, že ve chvíli, když někoho potkám, tak si řeknu, to je přesně ten člověk, se kterým budu celej život. Já ani nevím, jestli s X. budu celej život. Jako teďka je to skvělý. Ale nevím, co bude později. A přijde mi dobrý, nechat si svobodu tady v tomhle. Jako nevím, co bude. Když jsme se potkali, tak to bylo, no velká zamilovanost. I když já jsem si to spíš řekla až lety. No ale, když jsme se potkali, tak to bylo úplně prostě super.

Na základě čeho se rozhodneš být právě s tímhle člověkem?

Jo, tak to si myslím, že to je ten proces. Že prostě, že se to vyvíjí, tady tenhle pocit, že jako ze začátku musí být ta zamilovanost, která prostě se prolíná s těma autentickýma přitažlivostma a prostě když to funguje dál, když funguje i různý řešení problémů, když funguje komunikace, a když se podaří být na stejné jako vlně, nějaké úrovni, když víš, co on ví a co on potřebuje k rozvoji, nějak jako navazování toho citu. Někak jako

navazovat vnitřní kontakt, to je hrozně důležité. Přitahuje mě víc a víc, čím víc toho člověka poznám a nemám v hlavě žádný další muže. Protože tadyto je pro mě ta jako velká, velká intimní náročnost. Jako nedokážu si představit, že bych tolik energie jako věnovala ještě někomu jinému. A zároveň to jako je, že tu energii tam chci dávat.

Co pro tebe znamená manželství? Přemýšlíš nad tím, že by ses chtěla vdávat?

No přemýšlím, protože spousta mejh kamarádek se vdává. A svatba, to je takovej krásnej den, ty seš ta nevěsta, nad kterou se každej rozplývá.. Zároveň mě to děsí a nemyslím si, že bych byla na to dost vyspělá. (-) Já si myslím, že tam jsou dva směry a teďka moc nevím, ke kterému mám blíž, ale je tam.. - Je tam taková ta závažnost, která vzniká už jenom tím, že to je podepsaný někde na úřadě, nebo v kostele a je to oficiálně daný, že tyhle dva jsou spolu. A tím pádem když ty dva se rozhodnou spolu nebýt, tak je to mnohem obtížnější a opravdu si to musí jako promýšlet a je to prostě.. Je to závažnější. Je to oficiálně řečený, že my dva jsme spolu a že my dva jsme spolu a chceme být spolu. A je to celý oficiální, veřejně řečený.

To je jedna věc, která je, která je jako změna. Že do té doby, dokud s někým chodíš, tak s někým chodíš a je to, je to prostě oficiální, ale není to, že bys to řekl na veřejnosti, není to ten jako jedinej člověk a můžeš se s ním kdykoliv jako rozejít a není to tak – tak i sociálně náročný. Protože když se někdo s někým rozvádí, tak už to je nějaké, už má jako nálepku, prostě rozvedený, rozvedená, kdežto rezejitá rozejitý, nemá žádnou nálepku. A vdaná, ženatý, zadaná, zadaný, je taky jako rozdíl.

A potom tam vnímám, že je to jako takovej jako pevněj uzel a rozvázat ten uzel je dost náročný, i bejt v tom uzlu může bejt dost náročný. (-)

A druhá je, když se to vezme z křesťanskýho hlediska a já jsme z věřící rodiny, tak je tam i ta podpora, podpora té církve a podpora toho boha, že tam jako jde ta energie. Je to najednou nějaké svazek, kterej je podporován duchovní mocí- a zároveň je to nějaká jako posvátnost. A vlastně teda z duchovního hlediska se mi to líbí mnohem víc. To posvěcení je tam asi důležité si myslím.

A co když by přišla nějaká doba, kdy byste se třeba chtěli rozejít..?

Jako mě připadne, když oba poznáme, že to je pro nás to nejlepší, abychom se třeba rozešli, tak co vnímám jakože je dobře, tak, tak si myslím, že prostě je dobře.

Napadá tě na základě čeho by se něco takovýho mohlo stát?

-- Možná když ztratíme zájem o tu blízkost. I když já si to nedokážu představit, že někdy ztratíme ten zájem. Vlastně si nedokážu představit, co by to mělo být. Jako že třeba nějak ztratíme tu blízkost nějakou? Nevím. Nebo se něco nějak stane nezdravýho citově. Že nám něco začne chybět, že jako jeden bude potřebovat najednou něco jinýho, Jako vůbec se mi nad tím nechce přemýšlet, no.

Jak na tebe působí představa, že bys byla už jen s jedním partnerem po zbytek života?

Jako pro mě je to taková zvláštní představa. Já vlastně ani nevím, co znamená do konce života. Pro mě je život tak jako relativní, že prostě si uvědomuju, já nevím, co všechno se může stát. Já to vidím u nás v práci, že prostě člověk si žije spokojenej život, pak najednou je úraz a všechno je jinak. Tak mám pocit, že to nemá pocit důkladně se tím zabývat, co bude.

Co pro tebe znamená závazek?

Obecně nebo konkrétně?

Obojí. Zkus začít u toho obecnýho.

Závazek, no. Závazek je nějaký uzel, co prostě mě k něčemu přiváže a já to pak musím dělat. Mm asi to nevnímám tak radikálně to slovo. Ale, mm.. Konkrétně třeba .. jako myslíš to rozhodnutí, jestli to rozhodnutí být spolu vnímám jako závazek? No, asi to vnímám jako závazek, ale snažím se to nevnímat jako závazek. Jako ideální, pro mě ideální, představa je, že ten vztah nevnímám jako závazek, ale vlastně jako dělám, že to tak dělám, protože to vnímám, že to je správný a že to tak chci. klasika, věrnost. Jako být s tím jedním člověkem. Jako pro něho by to bylo těžce přijatelný, že bych měla někoho jinýho; nevím jak by to bylo pro mě přijatelný, mít někoho jinýho. Ale nevnímám to jako závazek, teďka, protože já s tím jedním člověkem chci být, nemám potřebu být s nikým jiným. A tak to nevnímám jako závazek. Asi bych to vnímala v tu chvíli, kdybych potkávala jiné lidi a měla potřebu s něma být. Ale já to tak pořád totiž nemám. Já jako nevnímám povinnost, kterou bych vůči němu měla. To, že s ním trávím čas, dělám, protože s ním chci trávit čas. To, že s ním jedu na dovolenou, dělám, protože s ním chci jet na dovolenou. Já teďka nemám jakoby jiný touhy, ale zase si dokážu představit, že ty chvíle nastanou a potom, potom ten závazek vnímám, že tam je a že asi stojí za to ho dodržovat. Když prostě vím, že tyhle fáze vztahu, který jsou krásný, za to stojí, za ten závazek, jako překonat nějaký to těžší období, aby se dostl k nějakému ideálu třeba. Vlastně potom možná to manželství je v tomhle výhoda, že vlastně člověk neutíká, ale nějak jako bojuje a pracuje, protože už se nějak rozhodl.

A myslíš si, že to rozhodnutí, který člověk učiní v jednu chvíli, jak by člověk poznal, že už by bylo lepší ho změnit? Protože jak jsi říkala, že teda, když se jednou člověk rozhodne, tak tam je ten závazek.. a taky předtím jsi říkala, že pokud by oba poznali, že by bylo lepší se rozejít, že je to správně. Jak myslíš, že se to dá poznat, jestli v tom vztahu zůstat nebo se rozejít?

No já si myslím, že člověk pozná, kdy je jenom taková křivka dolů a kdy se to přeruší. Já si myslím, že člověk pozná. A že jakmile je to jen křivka dolů, tak stojí za to bojovat a třeba to ustát, ale že to za to stojí. A kdy prostě už to jako vyprchá..

A ještě k té věrnosti, tys mluvila o věrnosti ze své strany, ale co kdyby došlo k nevěře z jeho strany?

Kdyby on mi nebyl věrný? No, tak to by mě pěkně naštvalo (ps.). Já nevím, no, jako já si tohle nedokážu moc představit. Já nevím, jak moc žárlím, slr jinak mě žárlivost dost často otravuje. - Ale asi by mě to dost trápilo, kdyby mě podvedl. Že bych asi pochopila, že to má jinak, než já a že asi potřebuje mít někoho jinýho a mě by tohle rozhodně mrzelo, no. Asi bych dost přemýšlela nad tím, jestli je teda správně, abychom spolu byli.

Věříš na ideálního partnera?

No jako já věřím na to, že někteří lidi se k sobě hodí víc, než jiní. Takže věřím, že někdo může být ideální z nějakého vzorku, protože ostatní prostě nesplnili ty požadavky. Jako myslím si, že se současným partnerem jsme hodně kompatibilní. Zatím jsem nenarazila na žádnou jeho část, která by se mnou byla tak nekompatibilní, že bychom to nedokázali řešit nebo o tom mluvit spolu. Třeba s mým předchozím partnerem jsem na tu hranici narazila a prostě to nešlo vyřešit žádným způsobem, na nic jsem nepřišla.

Co byla ta zásadní bariéra?

Prostě přišlo mi že nebyl inteligentně na úrovni, že nebyl tak vyspělý nebo já, nevím jakože mi nestačil a mě prostě připadalo že se to nevyřeší, no že buď jako se smírím s tím že mám partnera, který mi nestačí, ale to prostě pro mě nebylo řešení, pro mě to bylo nesmiřitelný.

Jak se díváš na budoucnost? Myslíš si, že máte to směřování podobně s partnerem?

Jak v čem; jako s tím že já už bych se aji vdávala, ale on je spíš takový racionální a má na všechno čas a manželství ho děsí. Každopádně zatím oba víme, že chceme být (tady) a bydlet spolu a že jsme spokojení, To máme taky stejně.

No a nějak to neřešíš že to máte teda jinak nastavený zatím?

No já to teď moc neřeším, protože musím dodělat školu a jiné povinnosti. Jako zatím mě to neštve zatím to beru jako takový miloučký, ale třeba já nevím za rok, kdyby si s tím nic nestalo a já měla na školu hotovou a

on měl pořád stejnej názor.. No já nevím, co bude za rok, ale až to prostě pro mě bude palčivější, tak bych to řešila. No já myslím, že ve dvaceti osmi už pro mě bude hodně pozdě a teď je mi dvacet šest a tak třeba do roka bych se o tom chtěla začít bavit a třeba si to nějak jako naplánovat nějak jako reálněji.

Je něco, co ti třeba chybělo nebo chybí? Řešili jste nějakou významnější krizi? A jestli jo tak co ti pomohlo to překonat, co byl ten důvod proč jsi chtěla ve vztahu pokračovat?

Třeba mě hodně chyběla blízkost, když jsme se viděli málo jako X. on je víc verbální, takže mu tak nechyběla, on spíš než blízkost potřebuje slyšet slova a nějak jako to verbalizovat. Takže tohle jsme museli řešit. Já jsem se naučila mluvit o svých pocitech, o tom co prožívám a on se naučil víc mě poslouchat a obejmout mě a být jako se mnou v blízkosti a neřešit všechno přes slova, ale je to pořád taková.. Pořád se to učíme. Jo jako myslím že pro něho je to hodně krizový, když věci říká a já je třeba nedokážu verbalizovat, protože je to pro mě tak silný prožitek. Těžko se mi to říká.

Myslíš si, že lidi, co jsou dlouhodobě bez závazků, bez vztahu o něco přicházejí? Nebo chtěla bys ty tak žít?

No jo kdybych to dokázala, tak tak žiju. No já jsem to asi milionkrát analyzovala, řešila a já si myslím, že si prostě z rodiny z mojí výchovy odnáším, že potřebuji navazovat partnerství a mít tam nějakou jistotu toho chlapa, protože v rodině jsem tam nikdy toho muže, jako otce, neměla. Tady tohle mě přesvědčilo o tom, že potřebuji partnera, že potřebuji nějakou stálou jistotu. Takže kdybych dokázala žít bez toho muže, tak proč ne. Já si myslím, že každý to má prostě jinak no, že každý má jinou potřebu a jiný základ a taky si myslím, že pro někoho to, že nedokáže mít vztah, tak to může být na základě toho, že taky si prožil něco v rodině, nebo že se mu něco stalo, nebo prostě to nemusí být jenom o tom, že by si to nepřál, ale že to může být spousta věcí. Prostě nedělám soudy.

Kdybys potkala svého partnera až teďka a byli byste oba nezadaní, myslíš, že byste se dali dohromady?

Tak asi jo.

+Já si prostě myslím, že já, moje osobnost a můj seberozvoj jsme jako mimo ten vztah. Nebo jako není to ovlivněný tím vztahem. Samozřejmě že (ps.) Spíš mi to přijde naopak, že čím víc se rozvíjím, tím víc ten vztah můžu obohacovat. A – a rozhodně jako nikdy nechci zůstat na jednom místě, ať už jsem ve vztahu nebo beze vztahu. - A ten vztah to může podporovat ten seberozvoj. Už jenom z toho důvodu, že když chci toho druhého poznávat, tak pořád musím rozvíjet a někam se posouvat, protože ten druhý to taky dělá. A myslím si, že jako to není spojený, že mám prostě vlastní život, - abych byla právoplatnej člen toho vztahu.

Závazek jako něco, co vychází z toho, když už to nechceš dělat.

Jak dlouho spolu teďka bydlíte? Řekla bys, že to nějak změnilo váš vztah? Jak?

Bydlíme spolu od února, takže šest měsíců, necelých. změnilo.

a co?

jsme si daleko blíž, o dost víc jsme se poznali a to prostě i v každodenních věcech, kdy jsme rozladění, nervozní atd. a myslím, že jsme to dokázali přijmout. zatím co se objevilo. a to myslím náš vztah ještě posílilo. třeba musíme daleko víc mluvit o našich pocitech, abychom si věci nebrali osobně a víc pochopili jednání toho druhého

Sdílíte spolu všechno? Nebo si myslíš, že je důležitý mít i určitý „tajemství“, zkrátka věci, který druhému neříká?

myslím, že sdílíme, co je potřeba, co ten druhý potřebuje vědět nebo chce. ale tajemství to nevím, jestli je důležitý mít. asi jak se víc poznáváme, tak postupem času zraje náš vztah pro tajnější věci, co si říkáme.. s

rostoucí důvěrou.. ale vlatně nad tím tak nepřemýšlím. já nepotřebuju mít tajemství. asi. X. asi jo. si myslím. ale nevím.. i když třeba svůj deník bych mu nedala přečíst.

A k tomu bydlení ještě: jsi spokojenější s mírou společně tráveného volného času?

spolubydlení si pořád tak sedá, času bychom mohli mít víc. takže jsem trochu nespokojená. máme se X. trochu rozdílný představy o tom, co je trávit čas s tím druhým. pro mě to je, že si povídáme, jsme spolu, něco děláme, sport, kultura.. mu stačí, když sedíme v jedné místnosti.

Co považuješ za smysluplnější, „úspěšnější“ vztah vztah?

když je plný důvěry, respektu, lásky a zároveň každý žije i sám pro sebe, neztrácí svou osobnost/individualitu.

Máš pocit, že ti okolí dává najevo, že bys něco „měla“?

možná teď mírně se ozývá, že když spolu bydlíme, tak bychom se měli vzít

Vnímáš, že by teďka okolí víc uznávalo tvůj vztah, když spolu bydlíte?

asi jo, asi je to "stvrzenější"

Jela bys někam na dovolenou sama? Jak by ses cítila? A co kdyby to bylo naopak?

sama s někým jiným?nebo sama sama? a s tím, že on jet nemůže, že se s ním nepočítá? jakože běžně jezdíme na akce jeden bez druhého

Tak řekněme na pár týdnů, na dva měsíce? a prostě bez něj - jestli sama nebo s někým jiným, to už je na tobě..

kdybych chtěla jet a X. nemohl jet se mnou, tak bych jela i tak. ale bylo by mi smutno a líto toho, že nemůže jet taky. asi bych se cítila i trochu provinile

A kdyby tak jel on a ty bys nemohla?

kdyby jel on sám. tak bych žárčila a byla trochu našťvaná. ale záleží na okolnostech. přes to všechno bych mu to snad i přála..

Co kdyby ses chtěla přestěhovat, odjet do zahraničí na pár měsíců nebo rok? Jak by ses rozhodovala?

to chci, X. zatím neví. nevím, co bychom dělali. to bychom museli spolu hodně o tom mluvit. asi bych kvůli němu přemýšlela, jestli jet nebo ne. asi záleží, jak daleko by to bylo

Co bys chtěla, aby dělal tvůj partner, kdyby se do někoho zamiloval? A co bys dělala ty?

chtěla bych, aby byl ke mě otevřený. bylo by mi z toho hodně smutno. asi záleží, jak by to bral on. ale pro mě by to byl impuls k rozchodu.

Dokážeš si představit, že by to důvod k rozchodu nebyl? Co by se teda muselo stát, jak by se on pro to měl zachovat?

kdyby to pro něj bylo zamilování, který není osudový. že bychom z toho mohli třeba něco vytěžit do našeho vztahu. kdyby chtěl být se mnou a ne s tím třetím.

V čem, bys řekla, že ses nejvíc ponaučila z minulých vztahů?

asi v tom, že nemá smysl být s kýmkoliv, že je dobře se rozejít, když to cítím, že to je nejlepší, i když rozum říká něco jiného. nebojovat s větrnými mlýny:)

Přemýšlíte spolu o budoucnosti? Bavíte se o ní? plánujete ji?

plánujeme, ale buď takovou tu krátkodobou budoucnost, max rok dopředu nebo až tu hodně vzdálenou. to jsou spíš ty sny, co si přejeme - bydlet v horách, procestovat svět atd.

Jak dlouho bys byla ochotna davat dlouhodobymu vztahu na zlepšení, pokud bys poslední dobou byla nespokojena a nestastna? A jak dlouho kdyby to bylo na zacatku vztahu a vy byste spolu byli par tydnu, ne vic nez dva mesice?

klidně několik měsíců a na začátku rozhodně ne víc, jak dva měsíce

krize jsme měli. většinou se to týkalo nějakých témat, který se týkaly X...takový věci, který nemá vyřešený..no a já taky ne. (žárlivost, závislost na tom druhým, neupřímnost) hádka, pláč a pak dlouhé povídání. až na dřen.Odpuštění, láska, takový pročišťovací krize. jakože to podle mě vždycky něco vybuchlo..že to nebylo nějaké táhlé. vždycky z něčeho nic. co si tak vzpomínám. a jsem spokojená. myslím, že máme dobrý vztah.:-)

Linda

žena, 26 let, zadaná, rok a půl se stejně starým partnerem

Jak dlouho jste vlastně spolu?

No.. Rok a... (počítá) pár měsíců, asi tak třeba čtyři nebo pět měsíců.

Seš spokojená v tom vztahu?

Jo asi víceméně jo. Jako na každém se něco najde, že prostě to není úplně ideální, ale..jo ten zas (čas?, nezřetelně) úplně ideální. A prostě neexistují ideální vztahy.

Myslíš, že neexistují ideální vztahy, jo?

Já nevím! Jakože vzhledem k tomu, že nemám zkušenost, že bych takový nějaký znala, tak asi preferuju nevěřit tomu,...že existuje. (ps)

A jak to bereš ten váš vztah, jak to vnímáš?

mmm.. Jakože příjemné. A jakože ty myslíš stran závazku, hádám, žejo? Jo, tak je to nějaký závazek. Je to takové jakože.. je to teda monogamní, musím říct..(ps.). A je to... nevím, jakože, beru to jako nějaký, něco, co mi dává smysl momentálně. A docela mi chybí jakože představa, že to třeba nebude, nebo jakože prostě ten druhý někde bude pryč nějakou delší dobu. Jakože mě to trochu mate. Jsem z toho překvapená.

Představuješ.. Přemýšlíš někdy nad nějakou budoucností; představuješ si, že s ním budeš, za.. nevím, pět let..?

Hej zkoušela jsem to. Ale, nebo jako, ne že bych to úplně jako nějak cíleně zkoušela, jakože pět let, to je ..docela..jakože kdyžs řekla za jak dlouho ještě.. to ne, ale jako přemýšlím, že asi se mi nezdá, že by to tak jako hrozně rychle končilo, to ne, jakože ještě bych tomu dala nějakou šanci. Já preferuju nedávat věcem moc jako nějakou naději, abych nebyla zklamaná, ale u tohohle mám pocit, třeba ještě chvíli by to mohlo, jako fungovat.

Jaký máš obecně očekávání od vztahu? Co od toho.. Co je podle tebe vztah, co to obnáší?

Jakože vztah stran těch očekávání jako nějaká podpora, to je takové docela, jsem zjistila, pro mě důležité. Já jsem vůbec nečekala, že to důležité bude. Jako nějaká prostě důvěra, důvěra je strašně asi důležitá pro mě, ale je to hrozně těžko vybudovatelná a... (vyrušená okolím) No..jako očekávání...co to pro mě.. no jakože to trávení toho času, že třeba jak moc jsem třeba ochotná omezit svůj vlastní nějaký časový harmonogram, nebo prostě toto, abych byla s tím druhým člověkem.

A seš ochotná, dělat kompromisy, abys..?

(skočí do toho) Joo, zdá se. Jakože je to nějaké omezení individuality. Jako nebo ne nějak asi úplně hrozně silné, ale prostě; už jakokdyby člověk nemá jen totálně nějaké, jako sobecké asi no, jako individuální cíle, že prostě být někde a něco vidět a potkat tadytyhle lidi a už se třeba zaměřuje i na to, jestli tam bude ten další člověk, a jestli je to něco i jako pro něho a jestli jako to bude prostě taková jako dohromady jako zajímavá věc prostě. Jakože myslíš že na nějakou prostě potřebu i toho druhého člověka, vlastně. Což je vlastně bizarní. Protože na toho člověka je nějaký očekávání, investice časová, nebo..

Myslíš, že to jako hodně ovlivňuje to, jak trávíš čas, že tě to změnilo v tom, jak se přizpůsobuješ?

Myslím si, že každý vztah tak nějak tohlencto mění. Jakože člověka a tak nějak to vnímání jeho volného času. Že vlastně jo, jo, hlavně ten volný čas, to je něco tvého a můžeš si sním dělat co chceš a ty to investuješ.. nebo ne, ne investuješ, to je hrozně blbé slovo.

Možná že není, nebo proč myslíš, že je blbý?

Přijde mi to jako něco, z čeho očekáváš nějaký zisk.

A neočekáváš z toho..nic, neočekáváš, že to bude třeba dobrý?

Tak nějak se na to spoléhám (s.)

A myslíš, že jaks řekla, že to ovlivňuje tvoji individualitu, myslíš si, že pořád směřuješ směrem, kterej sis zvolila, a kdyby s to od toho moc odklánělo, upřednostnila bys svůj individuální plán?

No, jakože to by asi rozhodovalo dost faktorů. Ale asi by to potom nenaplnovalo dost dobře nějakou svoji funkci.

Jaká je teda funkce?

No jakože ten vztah, že bych měla pocit, že už mě to tahá moc někam, kde já nechci být. Že to už vlastně už není takové demokratické, nebo prostě. to..Ne otevřené, ani ne volné, ale takové jakože na dohodě. Na nějaké toleranci, kdybych měla pocit, že to míří někam jinam, než kam mířím já, tak bych prostě se to snažila nějak vykomunikovat a doufal by, nebo prostě by na tom pracoval.

Myslíš si, že je lepší bejt zadaná nebo nezadaná?

Je to nějaká deviace společenská. Mě to tak rozhodně přišlo, víš, že prostě to lidi vnímali divně. Ale jinak jsem asi spokojená i zadaná i nezadaná.

Řekla bys že.. jak moc, jak moc o tom prostě přemýšlíš, že seš s někým? Přemýšlíš o tom prostě, že seš zadaná, nebo jako reflektuješ ten svůj vztah pořád, nebo nebo už to prostě jakoby nějak na nějaký čas máš vyřešený a už to prostě neřešíš, všechno v pohodě?

(přemýšlí) No..jo, asi to tak nějak trochu reflektuju jakože pořád. Ale ne už nějak hrozně silně. Prostě už to беру tak nějak.. Už jsem to nějak přijala. Jo, asi jde o přijetí. Asi už jsem ten vztah nějak přijala.

To znamená, že teďka jsi to přijala, že seš zadaná a teďka je to jako vyřešený, jo?

No jakože, ono se to vždycky může změnit, to jako ne že ne, ale mm... já nevím jako jestli jestli by mi moc prospělo si to nějak jako permanentně uvědomovat. ... Nebo jako myslíš že stran nějakých prostě nových jako ..

No, No třeba řešíš nějaký pochybnosti, nebo nějaký prostě jiný alternativy, možnosti jiný..

Jo to občas mě tak jako takové věci napadají, jakože.. Já беру jakože možnost rozchodu jako velice takovou zajímavou.. (s.)

Co to znamená?

Jakože kdyby člověk chtěl změnit tu svoji životní situaci, tak prostě rozejít se je taková jakože.. jakože možnost. (--, vyrušení)

Nebo jakože takhle, přemýšlela jsem jako prostě o té polyamorii, ale došla jsem k názoru, že to asi není...nebo že prostě nejsem v nějakém takovém bodu, kde prostě bych to jakože potřebovala..

Mm a máš pocit třeba, že se občas snažíš jakoby ten vztah, že tomu jakoby dáváš určitý investice, třeba když to řekneme takhle, určitý investice časový a energie, že se do toho jakoby nějak vkládáš, že se třeba jako nějak hodně snažíš v určitéch chvílích?

Hodně asi né. Já právěže spíš vnímám to, jako jsem jako hrozně ochotná to kdykoliv to rychle jako vzdát a zabalit (s.). Ale jako samozřejmě vnímám to, že do toho jako investuju docela dost času; (s.) že vlastně i to, co bych mohla jako využít na nějakou prostě svoji vlastní nějakou, nějaké sebestudium, nebo prostě něcnebo nějakou práci, tak dost často to opustím a a jdu jakože se věnovat.. nebo prostě jako být s tím druhým člověkem.. což je vlastně udržování toho vztahu. (--)

Takže ano, leze mi to dost do času, rozhodně.

Řešíš třeba nějakou aji praktickou, praktický výhody toho vztahu?

(Rychle) Mhm. Máš s kým jezdit na výlety, na stopování je to vyloženě jakože super záležitost. Protože v nejhorsím ti někdo jakože může pomoci, když nevíš.. A hlavně když prostě máš třeba nějaký zvláštní stav,

když chceš někomu napsat, třeba jak se cítíš, nebo co tě zaujalo, tak jakdyby nemusíš úplně váhat o tom, jakože komu to.. a tak mu to pošleš (ps).

Jak dlouho jste teďka spolu?

Přes dva roky? Ne, skoro dva roky. Něco kolem dvou let.

A jak to teďka vnímáš ten vztah?

Mm (-) Dobře. Docela mi to dává smysl. Akorát jsme teď od sebe, jakože nějakou dobu budem od sebe. Jakože kvůli tomu, že je v Praze teď, měsíc, a já budu teď tady. Tak to je změna.

No a co je pro tebe nejdůležitější, co je pro tebe největší přínos toho vztahu, čeho si nejvíc ceníš?

Mm (-) Mm nějakýho pocitu jako skoro bezpečí, nebo nějaké jistoty a důvěry, jakože to mi asi chybělo předtím, že moc lidem nevěřím, tak aspoň někomu věřím.

Co bys řekla, že je důležitý pro nabití toho pocitu důvěry, bezpečí, jistoty?

Já mám skoro pocit, že ten čas, jako co s tím člověkem strávíš, nebo u mě to tak asi je, že jsme prostě spolu tak nějak dlouho a tak nějak je to neustále prostě ujišťování, jakože vlastně je to dobré, že to nějak začlo fungovat.

A třeba na začátku toho vztahu, když tam ještě nebyl ten prožitek čas, tak na základě čehos to zhodnocovala, jestli s ním chceš bejt, jestli to chceš budovat ten vztah?

Mm (-) Mě ot popravdě docela jakože bavilo. A ..nevím, bude znít moc špatně, když bych řekla, že jsem to prostě chtěla zkusit, a jakože dát tomu prostě nějaký čas, jestli to půjde nebo ne?

No to nezní špatně, žejo.

A co je pro tebe důležitý pro spokojenej vztah? Třeba nějaký věci na tom partnerovi nebo třeba nějaký to chování?

Já mám pocit, jakože pro mě je třeba ta podpora. Že právě se můžu spolehnout ,za druhé jakože mě ten člověk jako podporuje. Taky že se mnou tráví jako nějak čas, že prostě si dokáže třeba zorganizovat jako nějaký prostě svůj čas, aby mohl být prostě se mnou, jakože chodí mi prostě naproti a tak podobně. Jakože taková, pozornost, ano, to je to slovo.

A napadá tě ještě něco?

Mm. (--) Jako nějaká kompatibilita lidská. Jakože třeba smysl pro humor mi třeba vyhovuje, máme se neustále o čem bavit, což je, což je super, jakože mám pocit, že to není úplně pravidlo, co by fungovalo vždycky pro každého. A jakože i ten jeden toho druhého vždycky prostě poslouchá, mě přijde, že to není, že by prostě někdo jako něco říkal, úplně naplno a ten druhý jenom odkývával, jakože nezajímalo by ho to, což vlastně to je jako ten zájem prostě jeden o druhého.

A jak vnímáš závazek ve vašem vztahu? Vnímáš závazek ve vašem vztahu?

Jo, vnímám tam asi nějaký závazek. Jakože vnímám ten závazek, že (--) že jsme spolu, jakože je to vlastně jako monogamní vztah, to je jako takový celkem závazný a že vlastně i teď jako s tím, že jsme jako od sebe, tak je to, jako trochu se to tím mění, mi přijde, že vlastně ten závazek , jak kdybych ho cítila víc než předtím, že prostě jako je to něco, na co nesmím zapomínat, že vlastně někde mám skoro.. hrozně zvláštní. Že zase když je ten člověk neustále blízko, tak je jako těžký na něho nějak zapomenout, tak jakože neustále si vlastně připomínáš, že s někým jsi. A že třeba vůči němu máš nějaký závazek, třeba přijít, zastavit se, jako na nějakou dobu prostě pobavit se s ním. Ale jako když je daleko, tak je to takové, jakoby si člověk furt musel dávat jako nějaké připomínky, že prostě napsat jak se ten člověk má, nebo jako nějak projevit nějaký zájem. Že mám

pocit, že to trochu vyprchává, víš jako, s tím, jak to není úplně jako neustále přítomné. Člověk má strašně moc práce a prostě dělá spoustu věcí, tak najednou, jakdyby to byla taková druhá kolej, jakože je to odsunuté na nějakou jako jinou kolej. Ale to se samozřejmě stává, i když prostě ten člověk jako je v tom samém městě, jo prostě jenom najednou je nějak hodně práce, ale. Nevím proč, přijde mi to nějaké jiné, najednou.

A řekla bys třeba, že se musíš jako hodně soustředit na to, abys ten vztah udržovala? Prostě že na to musíš jakoby myslet..?

Mm, jo, asi trochu jo. Prostože třeba pro mě, no pro mě je docela problém, jak ten člověk tady není, tak že ne že bych na to zapomínala úplně, ale spíš že, že to jakdyby chladne z mojí strany, protože je to jako imaginární věc jakdyby, najednou. Jakdyby zároveň to není imaginární věc, ale je to prostě tak daleko, že to je skoro jako nějaká druhá realita, takový nějaký prostě, něco někde jinde. Takže na to musím trochu myslet.

Dokážeš si představit, že byste se třeba neviděli ještě dýl?

Já jsem o tom přemýšlela teď nedávno, jakože jestli, jestli by to šlo nebo ne. Mm (-) Asi jo, ale nevím, jestli potom, jako je snadné jako fakt ten vztah nějak udržet, že mi prostě to přijde tak (-) Já nějak prostě nefandím úplně vztahům prostě na dálku, prostě přijde mi, jakože je to moc už takové, jako že už je to prostě moc nějaká iluze, prostě něčeho, nějaká vzdálená jakože iluze, jako je to asi hrozně romantické a všechno, ale není to úplně jako prožívané.

A jak si myslíš, že se, v čem se projevuje nějaký smysluplný vztah (když třeba ty vztahy na dálku podle tebe už jsou takový jako moc iluzorní..trochu moc)?

Mm (-) No, smysluplný vztah. Tak (-) jo, asi jakože nějakou prostě tou podporou, jako tím, že toho člověka prostě potkáváš, jakože jsi mu nějak jako vystavena, jakože to je nějaké působení, (-) mm, víš jakože vůbec s ním máš jako možnost komunikovat a že jsi prostě, že to není jenom jako něco, na co si prostě musíš úplně vylovit odněkud čas, abys prostě, jakože odškrtnout si ze seznamu prostě. Já nevím, já mám asi.. můžeme to na chvíli stopnout, prosímte? Já se musím nějak začít víc soustředit na to, co ti říkám.

(---)

Tak tím vzájemným působením.

No, co myslíš tím vzájemným působením?

Tím jsem myslela jakože působíš na někoho, někdo působí na tebe, což myslím, že je snažší asi když jsi mu fyzicky, nebo jakože prostě nějak přítomně v tom reálném čase na tom reálném místě jakože prostě je tam ta přítomnost. Protože mám pocit, že ty technologie to strašně zkreslují, víš, i když s někým komunikuješ přes různé skypy, telefony, cokoliv, tak najednou prostě je to jako, není to už právě to reálný, to je právě to, co mi v tom třeba chybí, že najednou ti chybí ta bezprostřední jako reakce, nebo prostě ten pohled na toho člověka jako když to říká. A i vůbec to médium, mám pocit, že hodně mění, to co chci, to, co říká, že najednou už to není tak bezprostřední, ale je to prostě, už jako mluvíš s tím počítačem, jako mluvíš s tím člověkem, ale přes nějakou technologii, která prostě to mění jakože celou tu záležitost. Takže pro mě je asi důležitý prostě toho člověka opravdu prostě potkávat, že jinak v tom jako nevidím takový jako smysl. Jako přijde mi třeba zajímavé, jako vztahy na dálku, zažila jsem pár lidí, co prostě takhle jako žilo, ale působilo to na mě jako takový nechtěný celibát s možnostmi jako nějakého, jako nějaké změny v budoucnosti jako za několik let. Jako bylo to fakt jako zvláštní.

A v návaznosti na tu důležitost fyzické blízkosti a bezprostředního kontaktu: Je pro tebe tím pádem důležitý společný bydlení? Nebo vy jste teďka spolu jakože bydleli, ne?

Jo, ale jenom jako tak čas od času. Já jsem, já mám teď právě strašně moc práce a to bylo tou bytovou situací, která nevypadala moc jako ideálně, protože to byla taková jedna malinkatá místnost v, prostě v domě, kde bylo ubytovaných spousta dalších lidí a jakože sociální zařízení, všechno prostě bylo jako tak rozházené po té budově. A vypadal internet, vypadávala světla, prostě pro mě jako to bylo strašně jako navíc nepohodlí

k tomu k té práci, kterou jsem potřebovala. A strašně mi to snižovalo soustředění, takže jsem tam prostě někdy bývala.

Je to pro tebe nějaký opravdu zásadní důležitý krok?

Jo celkem jo já mám pocit že je to vyloženě takový test jestli s tím člověkem vydržíš, vždycky přišlo na mojí rodině problém, protože naši se nastěhovali k sobě až když jsem byla desetiletá a zvykání na sebe potom už je náročné. Pokud jsi zvyklá žít sama jenom s občasnými návštěvami někoho, tak je potom problém třeba ve třiceti, když už máš zažitý svoje vlastní stereotypy, přizpůsobovat se stereotypu někoho jiného.

Jak na tebe působí dělání kompromisu ve vztahu?

mám skoro pocit že kdybych žádné zásadní dělat nemusela.

Máš pocit že ses posunula ve vnímání vztahu za ty roky?

Mám pocit že to přišlo nějaké zvláštní formy idealizování si lidi do nějaké praktičtější formy. Taky když si s někým delší dobu tak prostě to tvoje vnímání jeho je takový realističtější. Čekala jsem, protože tohleto je takovej můj nejdelší vztah, že dost věcí vyprchá, že to bude takové chladnější, ale nemám z toho ten pocit. Jen je tam taková nová složka nějakého praktična, a nějakého pokusu o realistický náhled jako na nějakou budoucnost, takže vlastně nějaká plánování si budoucnosti, což dřív nebylo.

Plánujete teda společnou budoucnost?

Asi nějakou bezprostřednější, nebo takhle, máme krátkodobý, nebo střednědobý plán. Není to, že bysme si prostě tehdy a tehdy bude to a to, svatba, děti, ale opravdu jsme jako řešili to stěhování, jestli oba dva se chceme přestěhovat, protože kdyby tam šel jenom jeden, tak by měl sám takový špatný pocit, protože by to celý ukončil ten vztah. Plánujem takový krátkodobější jestli za několik měsíců budeme dělat tady tohleto jestli budeme na tomhle místě jestli budeme spolu jestli budeme bydlet spolu tak samozřejmě to můžeme změnit ale začínám mít čím dál tím menší pocit že by něco tak razantního najednou přišlo a úplně by to celé najednou zvrátilo a ten vztah by najednou nebyl, ale samozřejmě se to může stát.

Co by pro tebe byl důvod k rozchodu?

Asi je ztráta důvěry, jakože nevěra to je taková zrada důvěry už bych nedokázala tomu člověku jen tak snadno uvěřit takže by to bylo vlastně skoro neodpuštělný.

Jak si myslíš, že závazek vnímá tvůj partner?

Já mám pocit, že ještě tradičnější, než já, že si je tím tak nějak zvláště jistější, že už od začátku jsi byl mnohem jistější tím, že už prostě spolu jsme a že se do toho víc investoval, se mi zdá že i nějak tak jako víc romanticky prakticky je prostě celkově byl takový investovaný.

A jak ty vnímáš ten vztah? Je pro tebe důležité, aby to už bylo napořád?

To mě děsí, no přijde mi to hlavně nepravděpodobné, protože si nedokážu představit, co to je nafurt. Mě přijde děsivé říct si, že s někým jsi a že s ním budeš napořád. Myslím si, že se může ještě spousta věcí změnit. No je pro mě těžký, co já sama o sobě budu dělat za pár let., Jakože máš tolik možností, že je pro tebe těžký zavírat si dveře úplně ode všech. Jakože samozřejmě, tím, že si něco vybereš, že pár dveří se ti zavře, ale jako teď si říct, že v padesáti budu dělat to a to a budu tady s tímhle člověkem a tím si úplně dopředu zablokovat všechny další možnosti. Jakože myslím si, že je lepší nechat to tak nějak organicky plynout, dost těch věcí. Jako některý si rozhodnout, ale ty, co nemusíš, nebo nejsou zas tak zásadní, jak nechat tak trošku být. A počkat jak se to třeba vyvrbí, protože nikdy nevíš, co se stane, žejo. A mám pocit, že to je taková jako strnulost, že jinak si něco nalinkuješ, jak bys chtěla, aby to bylo a vlastně už na tom tak nějak trváš. Rozhodneš si to a potom když to nevyjde, tak sama v sobě ztratíš nějaký systém, oporu.

Minule jsi řekla, že “rozchod je dobrá možnost, jak si změnit svůj život”..

No, když se rozejdeš, tak ti to umožní spoustu věcí. Máš velký časový okno, který můžeš vyplnit. No každé má ale pak to svoje. Když seš single, nemusíš dělat kompromisy. Kdyby mě ten vztah moc svazoval, tak bych chtěla být sama.

Když potkáš někoho zajímavého, nebo kdybys prostě cítila, že by tě někdo zajímal víc, řešíš tyhle jako alternativy?

No kdyby se něco zásadního stalo, tak bych to zvažovala.

Ale jako jinak pro mě prostě ty cizí vztahy nejsou tak jakože atraktivní nebo lukrativní v rámci toho, že mám pocit, že ten můj vztah je dobrý, jakože opravdu dobrý a prostě baví mě to a mám pocit, že je to nějak jako zvláště správně. Takže se tím nějak nezabývám.

Co kdyby ses chtěl/a přestěhovat, nebo na delší dobu, třeba na půl roku odjet do zahraničí? / Nebo on/a? kdybys prostě chtěla odjet, jak byste to resili? a kdybys vedela, že on by nejel, jela bys?

myslím, že ano. půl roku je dlouhá doba. na několik měsíců bych rozhodně odjela, nebo on. už jsme to tak párkrát udělali. tak do 3 měsíců mi to přijde v pořádku úplně.

půl roku už by vyžadovalo nějaký delší rozhovor, slo by konkrétní situaci.

zrovna v tento moment bych to asi udělat nechtěla, protože jsme se dlouho nevideli (on žije v Praze a já v Olomouci už několik měsíců), ale po nějaké době opět stravené společně je možné, že bychom se domluvili, že by to slo. s nějakými navštěvami, v ideálnějších případech

Jak dlouho bys byl/a ochotný/á dávat dlouhodobému vztahu na zlepšení, pokud bys poslední dobou byl/a nespokojený/á a nešťastný/á? A jak dlouho kdyby to bylo na začátku vztahu a vy byste spolu byli pár týdnů, ne víc než dva měsíce?

kdyby to bylo na začátku špatné, pravděpodobně bych byla ochotná dát tomu maximálně pár týdnů nebo měsíc.

v dlouhodobém by záleželo, pokud to dříve dobré bylo, jak moc je má nespokojenost daná něčím, co se dá změnit. ale asi i víc měsíců.

Jak na tebe působí představa, že bys byl/a sama? Chtěl/a bys, mohl/a bys tak žít?

mohla. působí naprosto normálně. nabízí to větší volnost. není nutné s někým nesutále něco řešit, na druhou stranu je člověk sám. něco za něco

Co bys chtěl/a, aby dělal tvůj partner/ka, kdyby se do někoho zamiloval/a? A co kdyby ses do někoho zamiloval/a ty? Co bys dělal/a?

Nevím. Tak pokud by to bylo tak silně a lakavě, že v porovnání s tím probíhajícím vztahem by to bylo atraktivnější, tak bychom se museli rozejít. Kdyby ty výhody nového vztahu převážily výhody stávajícího, tak by asi musel skončit. ale člověk se zamilovává v jednom kuse a často to prostě neslibuje nic lepšího nebo zajímavějšího nakonec

Jsi spokojená s mírou a způsobem společně tráveného času?

no teď to právě není úplně ideální, ale vyhlídky jsou dobré a já spokojená celkem jsem. závidím často že spolu jsme pořád a pak zase dlouho ne, takže mě taková nevyrovnanost nevádí, neberu to jako nespokojenost

Co jsou pro tebe teda ty zásadní aspekty pro to abys byla spokojená ve vztahu?

porozumění, smysl pro humor, pocit sounáležitosti, jistoty, bezpečí, klidu ale i dobrodružství, takže asi přátelství

Máš pocit že ti okolí dává najevo že bys něco měla vzhledem ke svému věku - že bys měla být v nějaké fázi, úrovni vztahu?

ne nemam, pokud by mi to okoli davalo najevo asi bych zmenila okoli.

A ty sama bys chtěla, cítíš potřebu, ten vztah někam posunout?

tak ted spolu budeme zacinat bydlet, takže uz to je posun. zatím vyssi ambice nejak silne nemam,napada me to, ale nemam potrebu. uz tohle je takovy znacny posun ze hned další nepotřebuju.

Anna

Anna, 28 let, 3,5 roku zadaná, partnerka Petra

Jak dlouho jste vlastně spolu?

Mmm, tři a půl roku, asi.

A jak dlouho spolu bydlíte?

Rok a půl, rok a tři čtvrtě.

Řekla bys, že se něco zásadního změnilo, když jste začli bydlet spolu?

Asi docela dost. Museli jsme si na sebe hodně zvykat, si myslím. Ze začátku to bylo prostě takový o vzájemných kompromisech a jak kdo co vidí. A jinak to asi je pořád takový stejný. Tak samozřejmě, vývoj ve vztahu, že do toho tak nějak jako působí. Že ta zamilovanost trvá nějakou dobu a prostě se prolínají různé ty, nechci říct dekády, ale prostě různě se to jako prolíná dál, žejo, a pokračuje a vyvíjí se vztah, bych řekla.

Co si myslíš, že je nějaký důležitý krok nebo přelom v tom vztahu, pro to, aby se vyvíjel? (...)

Důležitý je pořád vidět něco do budoucna nebo něco hledat nového, společně něco vytvářet. To si myslím, že je docela důležitý. Aspoň pro mě. A nějaký přelom ve vztahu, si myslím, že je potom to myslet vážně. Asi si myslím, že to je pro mě i manželství. Přelom ve vztahu, no.

A o té budoucnosti, jakože, mluvíte o ní spolu? Plánujete si ji společně?

Jako mluvíme o ní docela dost, ale myslím si, že naše názory se v tomhle hodně rozcházejí. Že tím si jako nejsem úplně jistá. Jako že já vidím asi mnohem pevnější základ všeho a X. spíš chce mít prostě volný pole působnosti a jakoby mít prostor prostě pro svoje rozhodnutí mnohem víc než já. Jo, že prostě já jsem na takový to, aby to fungovalo na nějaký dohodlý věci a aby to prostě mělo fakt jako tu pevnou vazbu a on spíš je pro to, aby to bylo na základě dobrovolnosti.

A jak to na tebe jako působí, že to vnímá takhle jinak?

Jakó? Na mě to působí asi špatně, protože pro mě je docela dost důležitý postoupit o krok dál a dostat nějaký společenský postavení a tvořit rodinu a pro něho je to úplně něco jiného. Tohle jsou fakt jako diametrální věci a já tomu nechám zatím asi volnej průběh a co přijde do budoucna, to nedokážu říct. V podstatě nedokážu ani říct, jak já se k tomu jednou vyjádřím nebo co udělám.

Takže teďka nemáš nastavený nějaký hranice časový...ultimátum...

Já vždycky mám asi nastavený časový ultimátum a pro mě je asi důležitý bejt do třiceti prostě vdaná nebo mít pevně nějaký už svůj základ, myslet na nějakou větší budoucnost než prostě jenom společný nájem a společná jako teď je nám dobře, no. Ale, ale je to prostě otázka času, co se jako stane, nestane nebo jak se jako vyvine všechno. Každý jsme prostě jinej a každý máme asi jiný věci a teď je nám spolu dobře. To je pro mě jako důležitý, abych já se cítila spokojeně, což se cítím.

A co manželství, co si myslíš, že to jako změní?

Co změní?

Nebo co od toho čekáš? Co je pro tebe důležitý? Říkalas to společenský postavení...

Jako pro mě by třeba asi nemělo změnit nic, ale spíš je to takový daní najevo, jako veřejná defacto dohoda nebo veřejný prostě vystoupení: tohle je moje žena a tu si chci hýčkat a s tou chci být a já se zavazuju prostě jí. V podstatě ve zdraví i v nemoci, jako mít s ní nějaký další cíl a tvořit společně, utvářet rodinu. Já si myslím, že tohle utváří rodinu. Rodina pro mě není to, že máš děti nebo že máš prostě psa, ale to, že jste společně spokojeni, no. A znamená to pro mě i to manželství. No a pak teda to ještě znamená (s.), já bych nechtěla bejt

v komatu, jednou do budoucna a myslím si, že ten manžel může rozhodnout o nějakých věcech, který by třeba pro mě byly důležité a nemusí to vědět nějaký širší okolí a přítel asi takový rozhodovací právo nemá. Jo, že když prostě třeba, já plácnu nějakou blbost, kterou říkám pořád stejně a je to pro mě možná důležitá věc, ale když bych se prostě dostala do nemocnice po autohavárii a měli by mě udržovat v umělém prostě spánku a při životě, tak vím, že moji rodiče by asi nedokázali říct prostě, hele, odpojte ji. Ale vím, že ten X. by věděl, že to takhle prostě nechci a že to pro mě nemá smysl a že jsem s tím byla smířená a že to tak jako má bejt a dáme tomu tady měsíc a pak už jako to ukončíme. Jo, že by prostě měl větší rozhodovací právo a samozřejmě si myslím, že v manželství se víc můžeš dablovat, třeba nevím – chodit na poštu, jó, takový ty věci, co řešíš, no. Samozřejmě je tam potom i to další opačné riziko toho, že tě ten druhý může zadlužit, že, což jako nikdy netušíš předem nebo, jó, co se děje za zádoma. Funguješ jako jednotka na jednu stranu jako pozitivně, ale i na tu negativní stranu, no.

Co bys řekla, že se postupem času změnilo v tvém vnímání vztahu v tom co je pro tebe důležitý?

Ti jakoby musím říct, že teďka jak jsem zadaná, tak jsem dost přehodnotila plánování, takový ty jednoletky, pětiletky, desetiletky. Prostě jsem se víc naučila žít tady a teď a brát věci takový, jaký jsou a plány prostě nedělat dlouhodobý a nějaký takový pevný, ale spíš je nechávat otevřený a defacto prožívat mnohem víc ten den daný nebo ten týden nebo to co je přede mnou a neřešit to, co bude za deset, patnáct, dvacet let, protože to prostě bejt vlastně vůbec nemusí, že? To mi dost změnilo, asi mi to hodně změnilo pohled na rodinu a na rodinu z obou dvou hledisek, jako na rodinu od přítele i na rodinu moji. Možná, že to trochu znevážilo moje vztahy jako rodinný, ale dalo mi to zase pocit toho bezpečí a toho, že mám někoho na koho se můžu obrátit, když mám ten problém. Jo, když třeba nevycházím s rodičema, tak vím, že prostě mám někde tu náruč, která řekne: no teď jsi jako nevycházela dobře se svou mamkou, ale chápu to, že tě to prostě tady nějak bolí nebo je ti to nepříjemné, nebo co se děje. Takovou oporu vlastně cítím většinou. Co se změnilo ještě? Společný bydlení myslím, že mi změnilo pohled na svět dost.

Na svět?

No, asi jo. (ps.) Mm, jako vždycky jsem brala to, že se někam sestěhuješ a budeš tam mít nějakou místnost, něco prostě. Ale uvědomila jsem si, že utváříš vlastně i svou osobu, jak žiješ a co máš doma a co prostě prožíváš, kam jdeš, s kým se stýkáš. Je to jiný, než když seš někde v podnájmu nebo prostě pod tou ochrannou, ochranným štítem rodičů, kdy ti maminka vypere pračku, pošle ti tisícovku, když potřebuješ a tohle se pak úplně změní. Vlastně jsem tím docela dospěla, musím říct.

Je něco co ti přijde až samozřejmý ve vztahu? Co je nezbytný pro to, abys v tom vztahu chtěla bejt?

Jo, myslím, že vzájemný doplňování. Takový, když prostě, nevím, něco nestíhám nebo vím, že prostě mám někde nedostatky, že třeba má přijít návštěva a je úplně zadělaný, nevím, zadělaná koupelna a já mám zrovna povinnost vařit, takže ten druhý prostě půjde a dobro..., jako ne dobrovolně, ale prostě jde a udělá tu věc, kterou potřebuješ a vzájemně se prostě doplňujete, vzájemně prostě tvoříte ten nějaký pár, kterej může spolu fungovat. To je pro mě nezbytný. A pak je pro mě asi nezbytný, nechci prostě, aby chlap někde vařil, pral, myl nádobí, ale když prostě je třeba, tak si přeju, aby to udělal, jo. Nejsem nějaká extrémně založená na nějaký feministický věci, že chlap má bejt taky u plotny a dělat úplně stejně poměrově v té domácnosti, ale myslím si, že by se asi v tomhle měl nějak snažit. Něco prostě aspoň trochu, vynaložit nějakou svoji, svůj čas, no. Já prostě žárovku nevyměním, ale můžu se o to pokusit, žejo.

A co bys třeba řekla z toho, co ti přináší vztah, co je pro tebe nejdůležitější? Nějaká jako výhoda, pro tebe nejcitelnější.

Nějaký benefit jako? Něco takového, nějaký profit, co z toho mám? To je hrozně těžký se nad tím zamyslet, z jakýho to vzít asi hlediska.... Jistotu mi přináší. Přináší mi i moji vyrovnanost, jo, že prostě vím, že se mám na koho, ani ne obrátit, ale prostě mám nějakou, něco prostě jistýho, jo, že to není tak, že se vrátím prostě do nejmenovaného pokoje xyz, ale vrátím se domů, kde mám prostě svoje zázemí a takovou část prostoru, kde se cítím dobře. Tak to mi přináší asi ten vztah. Přináší mi určitě lásku, si myslím, ať je to jakékoli pojem, tak

takovej prostě příjemnej pocit a přináší mi to taky rozložení života mezi dva lidi, jako že si vzájemně pomůžete. Benefit ještě vztahu?...No, spokojenost, no. Samozejmě udělej si sám, není vždycky tím nejlepším. (ps.)

Dokážeš si představit... Chtěla bys někdy... Kdyby ses dostala do té situace a musela bys...byla bys sama, bez partnera, myslíš si, že bys tak chtěla žít dlouhodobě?

Záleží asi na jakej by to bylo dlouhej časovej horizont, jako nějakou dobu se to dá, myslím žít sám, člověk to prostě zvládne, je na to tak stavěnej, jo, prostě, že ne vždycky se zadaří a ten druhej tam je. Ale asi mi to potom přijde takový, že jako hledá něco člověk, hledá nějaký svoje zázemí, jistoty, nějakou prostě pevnost, někoho, kdo k němu patří, jo, a prostě já si myslím, že člověk je zvyklej žít ve dvou nebo v nějaký prostě tlupě lidí, že to nezvládne sám. Asi bych nechtěla žít jednou s patnácti kočkama, když to tak dopadne, tak to tak dopadne a já se ty situaci přizpůsobím, ale nevím, no. Nemyslím si, že bylo úplně jako..., že bych pak byla spokojená.

Jak se díváš na monogamii? Jak vnímáš funkčnost toho modelu? Je pro tebe důležitý takhle žít?

Asi je to pro mě jako důležitý, protože si myslím, že když je člověk monogamní, tak mu to právě dává důvěru v toho druhýho a já jako nevěřím tomu, že když prostě mě chlap podvedl, že bych mu dokázala věřit. To je pro mě asi to důležitý. Ta důvěra. Myslím si, že když podvede poprvý, tak podvede podruhý, potřetí a já jako žena a ač je to tak prostě, tak mám evolučně, si myslím, v sobě dáno, že mi jde o to, aby ten můj chlap si neudělal dvacet dětí někam jinam a nedával prostě ten profit, kterej měl bejt pro moje geny někam dál.

Věříš na ideálního partnera?

Eee. Asi jsem na něj věřila (ps.) a myslím si, že je to blbost.

A co si myslíš, že je nejbliž té realitě?

Nejbliž realitě?

Jako, no, jakej je nějakej reálnej ekvivalent toho ideálního partnera.

Jaká je moje reálná představa ideálního partnera?

Ne, ne ne, jestli si třeba myslíš, že jako s kolika lidma bys mohla bejt spokojená ve vztahu. Jestli je jich hodně, málo...

To nedokážu asi posoudit.

Nepřemýšlela jsi nad tím?

Jako takhle, když to vidím, tak mi přijde, že ze začátku je každej takovej ideální, žejo. Na tom se mi jako líbí to, mám takový růžový brejličky, když jsem jako spokojená a je to prostě ten macho, kterej je prostě úplně skvělej a dokáže nasekat to dříví a je to strašně pro mě sexy a udělá jako spoustu věcí. No a pak samozřejmě postupem času ty brejličky spadávaj a ten chlap prostě, nevím, nedává dolů to prkýnko (s.) a dělá prostě milion věcí, který mi totálně vaděj. Ale to je o tom si to vyříkat a dojít k nějakýmu kompromisu a najít nějakou společnou cestu, protože si nemyslím, že by existoval někdo, kdo dá prostě prkýnko dolů a jestli to nějakej chlap dělá, tak je magor. (s.)

A co třeba dalšího kromě té komunikace je podle tebe důležitý pro to, abys v tom vztahu chtěla pokračovat dál. Abys prostě si řekla: jo, chci bejt zrovna s tímhle člověkem. Chci to budovat.

Já asi nemám konkrétní věc. Já to prostě tak cejtím. Je to prostě pro mě emoční hledisko. Jako prostě pro mě není asi důležitý úplně vědět, co chci, ale důležitý je vědět, co nechci a když prostě vím, že tohleto nechci, tak to bych asi ukončila. V ten moment, kdybych věděla, že mě prostě, já nevím, chlap mlátí nebo že mě uráží a že mě ponižuje, to bych si prostě nenechala líbit. Takže pro mě je spíš důležitý, že ta negativní stránka tady ty věci, týhle otázky.

Napadá tě třeba ještě něco jinýho, co by pro tebe byl důvod k rozchodu?

Asi by to byla jako nevěra, ale přímo nevěra.

Co to znamená přímo nevěra?

No jako že se spolu prostě..., že se vyspí s nějakou jinou. To by mi fakt vadilo. To bych asi nechtěla...

Je ještě něco jiného než přímo nevěra? Nějakej jinej druh nevěry? (s.) Žárlíš ještě na jiný věci?

Asi by byl pro mě důvod k rozchodu, teď je to hypotetický, ale rozhodně, kdyby mě srovnával se svojí matkou, to mi hrozně vadí. (s.) To si myslím, že je fakt blbost. Ještě nějaké další důvody k rozchodu? Rozhodně kdybych si s ním už nerozuměla, věděli jsme, že si nemáme co říct ani co dát, žejo. A už by to prostě bylo nějaký... Už by to bylo jenom držení z nějakýho hlediska jako: hele, já nevím, tak proč bysme se vlastně rozcházelí? A pro mě by to bylo ale: proč bysme se nerozešli, žejo? Asi kdyby mě finančně zadlužil, bych asi hodně rychle řešila. To by pro mě bylo jako docela dost nebezpečný. A asi kdybych začala shledávat nějaký sklony k násilnictví, to by mi taky docela dost vadilo. A vadilo by mi kdyby nevycházel s mojí rodinou, kdyby to nedokázal. Je mi docela jedno, že co říká prostě moje mamka, jak je jako nespokojená, že támhle je nemluvnej můj přítel. Ale vadilo by mi, kdyby prostě jako s nima nedokázal alespoň na nějaký formální úrovni vyjít. I když asi samozřejmě možná bych dala přednost lásce před rodinou trošku. Jako jo, kdyby máma říkala chodíš fakt s kokotem, tak samozřejmě bych to asi neviděla (s.) Ještě, nevím, co by tak byl pro mě důvod k rozchodu? Bití, nějaký násilí. Asi sexuální, prostě jako obtěžování pro mě, když už by to bylo jako nepřijatelný v nějakým hledisku. Jo, nebo nějaký to nucení prostě do styku. Vyhrožování by mi taky docela dost vadilo...(s.) Kdyby šel prostě do toho....

Prostě všechny tady ty násilnický sklony?

No, asi jo. To by mi přišlo hrozně nepříjemný.

Jak na tebe působí třeba představa, že bys byla s jedním partnerem do konce života?

Asi mi to nevadí. Přijde mi to super.

A co když třeba potkáš někoho zajímavýho?

To hrozně záleží. No je to pro mě docela dost sporný. Jednou jsem byla v té situaci a asi ve mně hodně je zakořeněný, jako že když s někým chodím, tak jsem mu věrná. Si myslím. Měla jsem možnost bejt nevěrná a nezvládla jsem to jakoby, řekla jsem... On i ten kluk byl dost férovej, ale prostě jsem do toho nešla. Dokonce to teda nebylo jenom jednou, ale... Prostě pro mě je důležitý ve vtahu, to co máš. Jako kdyby se to asi stalo nějakým takovýmhle hlediskem a viděla jsem, že to pro mě má perspektivu, že je mi s tím člověkem druhým jako líp, tak bych o tom asi přemýšlela, ale rozhodně bych to nejdřív řešila na základě toho vztahu, kterej mám a řešila bych to s tím člověkem. Kam jsme se prostě dostali a taky bych řešila, co on jako má. On může mít už taky nějaký jiný vize a můžeme být na tom úplně stejně, jenom se držíme tady, abychom se udrželi na nějakým přátelským jako komunikaci: hele už spolu žijeme dvacet pět let, má to smysl, jo, být spolu dál a třeba bysme zjistili, že to vlastně po těch pětadvaceti letech nemá smysl, bejt spolu dál a bude mi líp s někým jiným. Ale nedokážu tohle posoudit, protože se vždycky teoretizuje a blbě se to potom jako dělá, jo. Asi je to takový, že se ti někdo líbí, seš taková trošku nadšená, žejo, je ti s ním sympaticky, ale pak zjistíš, že má tady ty negativa, nějaký takovýhle a takovýhle a zase se znova seznamovat a znova jít do..., vkládat energii do toho novýho vztahu je pro mě docela těžký. No, teď zase ty rodiny, seznamování, bla, bla, bla. To by mě asi někdy zabilo.

No, ještě s tou společnou budoucností. S tím jako jestli..., vlastně když to máte každej trochu jinak. Na základě čeho ti to jakoby nevadí nebo ...?

Já asi čekám a nechávám ještě ten vztah vyvíjet, protože si nemyslím, že bysme spolu byli tak extrémně dlouho, aby mi to prostě vadilo. Ale myslím si, že potom u toho vztahu, když prostě se nenajde nějaký společnej prvek nebo prolínání nebo to potom dál nepokročí, tak potom se obávám, že se ten vztah prostě v uvozovkách přechodí, jo. Že jako nemáš progres, začneš bejt nespokojená a dojde k tomu prostě přetržení toho vztahu.

Jo, a jinak teda jako nepřemýšlíš o tom, že možná by to s někým jiným bylo lepší?

Myslím si, že takhle občas přemýšlí každá ženská. (s.) Nevím...

Myslíš si, že je to teda normální...

Myslím si, že je to normální, prostě že ženský jsou jednoduše nespokojení a hledaj pořád něco lepšího a úžasnějšího a prince na nějakým bílým koni, kterej neexistuje. Myslím si, že tohleto maj docela dobře daný z rodiny, že rodina se tě snaží dostat do velmi společensky prospěšného vztahu, který tě vynese dál. Takže je výhodné chodit s panem lékárníkem a s panem vysokoškolačkem a s panem lékařem a mít prostě někoho, kdo má pro tebe stabilní nějakou věc a vštěpujou ti to do hlavy už od dětství, že jako jsou nějaký mužský vzorový autority, který jsou dobrý. Jo a ty si to samozřejmě do sebe taky tak dostaneš, žejo. Jakože ten přehled o tom partnerovi se v tobě utváří strašnou dobu. Co chceš vlastně a někdy se to může dostat jako až do nějakých extrémů, kde nedokážeš posoudit, že ten člověk i tak může bejt pro tebe dobrej, ale ty si říkáš, že chceš ještě něco lepšího. Jo a můžeš prostě prošvihnout svoji životní šanci.

Jako můžeš ji prošvihnout a nebo si říkáš, že ji můžeš prošvihnout?

Myslím si, že ji můžeš prošvihnout i si to říkat. Že to je prostě obojí. Jo, že to je samozřejmě, prostě vždycky budeš přemejšlet nad tím, že tenkrát, když byla ta skvělá vlahá noc s těma hvězdama, proč jsi do toho nešla. (ps.) To myslím, že je jako úplně běžný. Asi to v sobě taky mám jako. A na jednu stranu jsem zase ráda, že jsem do toho nešla. Už je to dlouho, co?

Ne, ne, ne. Myslíš si teda, že hodně jako společnost utváří to, co máš potom pocit, že bys měla chtít? Nebo třeba co ty teďka chceš od partnera? Jaké máš představy, očekávání? Dokázala bys odpovědět na tuhle otázku?

Jaké mám očekávání od vztahu, jo?

Představu, no prostě co chceš?

Co chci? Chci mít spokojenej domov, stálý prostředí, chci mít pravděpodobně i svůj domov, jo nějaký to..., otázka toho co vlastním, co je jako moje a nebejt prostě v nějakým podnájmu. Chci mít společnej asi zájem určitě. A to je jedno na čem, jo na nějakých..., jo může to bejt od jídla přes vycházky, koukání na film, jo nějaký prostě společný plánování toho, jak postavíme támhle patro postelový, cokoliv. Co ještě očekávat od vztahu? Chci aby ten člověk mě nějakým způsobem miloval a je jedno jestli mi to říká nebo jestli mi to dává najevo, ale prostě to potřebuju cítit, abych byla prostě hýčkaná trochu, jak žena. Myslím si, že ten člověk by taky měl občas donést nějakej jako úplatek v uvozovkách (ps.), kdy ty si přijdeš: ano, tak teď jsem od něj dostala něco hezkýho a udělal..., vzpomněl si na mě. To je taky dost milý. Takže nějaký takový jako profit, že ti jednou za čas přinese kytku nebo že na tebe myslí s tímhle. Co ještě očekávám od vztahu? Jako samozřejmě, myslím si, že v tomhle asi hrozně velkou roli hraje i postel jako, jo. Když nebudu spokojená v posteli, tak samozřejmě jako budu odcházet. Proč bych měla bejt s někým, kdo mě nedokáže prostě uspokojit, no. Očekávám od vztahu taky to, abych měla doma někoho, kdo mi pomůže s takovejma těma pracema, který nezvládnou. Nějaký, nevím, vyšroubování támhle, sešroubování prostě nějaký skříně. Jo myslím si, že každěj má nějakej jinej smysl. Od vztahu taky očekávám, že když dem na výlet tak můj orientační smysl je dost na prd, tak mě zas doplní v tý věci, kterou nezvládnou. Takže to vzájemný doplňování, ale o tom jsem asi mluvila. To mi přijde docela podobný. Co očekávám od vztahu? Asi možná očekávám to, že prostě se společně někam vyvineme, že společně někam pudeme dál. Očekávám taky, že si pořídíme psa (s.) A očekávám taky, že třeba najdem potom nějaký asi společný kompromis mezi tou budoucností, tou volnou budoucností a tou budoucností, kterou si třeba představuju já, jo. Nějaký, nevím prostě jestli domeček, architektonicky moderní, starej, nevím, je to jedno. Ale najít prostě něco, co nám bude oběma vyhovovat. Jo, když nedochází teda k tomu sjednocení prostě těch věcí. Asi nechci mít prostě za pět let psa a za deset let barák. Nechci to mít takhle propočítaný, ale prostě předpokládám, že to jednou takováhle nějaká věc přijde.

S tím osobním rozvojem.. Co bys cítila, že se jako už tak nějak moc nerozvíjí? Co bylo pro tebe důležitý a kdy by sis říkala: možná kdyby přišla nějaké změna v rámci toho partnera...

Asi bych... Já bych možná nejdřív hledala tu změnu, že bych se snažila vyvinout nějakou aktivitu, jo, že bych prostě hledala něco, co jsme nikdy nedělali nebo bych jako se snažila já vyvinout nějakou aktivitu, abych toho partnera motivovala. A když by... do toho společného rozvoje...a když by to prostě jako nefungovalo pro ten můj osobní rozvoj, kdyby mě to prostě jako nepotěšilo, žejo. Nevím, jako nikdy jsem neskákala padákem, tak bysme šli, skočili jsme spolu padákem a samozřejmě, že to i rozvíjí potom mě jako takovýdle zkušenosti. A když by mě to samozřejmě nerozvíjelo nebo bych viděla, že prostě z té druhé strany není jako snaha a já bych se naopak začala utápět, šla bych prostě níž, tak si myslím, že bych prostě začala řešit nějakou jako jinou věc. Rozhodně si myslím, že je dobře si o tom povídat a řešit ty svoje pocity, protože to je pro mě ve vztahu asi taky dost důležitý. Jo, řešit nějaký, jak se cítím, jak to vidím. Jo, vím, že je to někdy těžký, vím, že taky někdy se to strašně snadno zvrhá ve výčitky, že prostě, víš jako mě fakt vadilo, jak jsi ráno tady prostě byl nepříjemnej, proč 's to prostě udělal. A on na to strašně snadno řekne: no, já jsem ale nebyl nepříjemnej, tys byla nepříjemná, jo. A jde to prostě tady ten pigpongovej míček, ale myslím si, že je to pořád docela důležitý, to říkat. A hodně často se to zvrhává tady v ty supervýčitky, no. A to se pak hodně hromadí tyhle výčitky, je to potom jedna výčitka za druhou. Takže je lepší o tom mluvit a vyřikávat si to a vlastně jako posílat pryč. Odpálkovávat ten pigpongovej míček.

A ještě s tím rozvojem. Pochopila jsem to dobře tak, že by ses nejdřív jako snažila o ty vlastně společný aktivity, jakože směřovat to na ten společnej rozvoj a ne jako směřovat to na tvůj oddělenej rozvoj?

Tohle myslím, že musí bejt hodně v kompromisu, jo. Že prostě třeba, já nevím, je super, když někdo chodí na florbal, basket a volejbal a ty florbal, basketbal a volejbal nesnášíš, tak na něj samozřejmě chodit nemusíš a je prostě normální, že si s kamarádama někdo dojde na pivo. Ale je taky normální, že ty si taky najdeš kurz malování, kterej jsi vždycky chtěla. Jdeš do toho a děláš to. Nebo si najdeš Českéj svaz ochránců přírody a děláš prostě pro ně. Jo, najdeš si něco, co je prostě tvýho a to jako samozřejmě můžeš dělat a to je tvůj osobní rozvoj. A to, že ti nefunguje tvůj osobní rozvoj je trošku jako problém v tobě a ne jako ve vztahu, si myslím, no. Že ty se někde zapokličkuješ, ve spokojený domácnosti, žena v domácnosti a nejdeš dál.

Napadá tě třeba ještě něco podstatnýho, co jsme neřekly?

Asi nevím.

Tak Ti děkuju za rozhovor.

Co bys chtěl/a, aby dělal tvůj partner/ka, kdyby se do někoho zamiloval/a? A co kdyby ses do někoho zamiloval/a ty? Co bys dělal/a?

první: Chtěla bych, aby dobře zvážil, co dělá a zda jsou to silné emoce a ke mě už nic necítí. druhý: záleželo by na dalších okolnostech (mé spokojenosti ve vztahu, intenzitě zamilování, intenzitě nadbívání...) a pak bych vážila další kroky

Změnilo se pro tebe něco tím, že spolu bydlíte, vyplývá z toho pro tebe nějaká další změna...?

Společným bydlením se změnilo všechno, především jsme se více stmelili. Začali více plánovat a brát vztah vážněji. Docela se uvolnila důvěra mezi námi. Jednoduše se vzájemně nekontrolujeme kde kdo je. Cítím se více spokojenější, šťastnější a mám prostor budovat spokojený domov. Je to ovšem taky více náročnější.

Vnímáš, že by okolí víc uznávalo váš vztah, když spolu i bydlíte?

Ne, moje rodina podle mě uzná vztah až se vezmeme. Věřící příbuzní stejně. Kamarádi nás vnímají jako celek od začátku

Máš pocit, že by od tebe okolí očekávalo nějaký další krok ve vztahu?

To ani ne, možná očekávají takové ty věci do budoucna - dům, děti, založení rodiny, ale netlačí na to

Jsi spokojen/á s mírou a způsobem společně tráveného času?

Jak kdy, někdy každý z nás tráví čas "pro sebe" a já někdy potřebuji trávit společný čas. Navrhnu, zda to jde, zda máme chuť na společný film, jídlo, vycházku....

Jak na tebe působí představa, že bys byl/a sama? Chtěl/a bys, mohl/a bys tak žít?

Asi to patří k životu, nechtěla bych to, ale asi bych s tím nic nenadělala. Člověk má prostor pro seberealizaci. Mohla bych tak říct. Pořídím si 15 koček a roubenku na Šumavě.

Jel/a bys někam na dovolenou sám/sama bez partnera? Jak by ses cítil/a? A co kdyby to bylo naopak?

Párkrát jsem byla na tripu s přáteli bez partnera, považuju to za normální. A on má stejné možnosti

Co kdyby ses chtěl/a přestěhovat, nebo na delší dobu, třeba na půl roku odjet do zahraničí? / Nebo on/a?

Podle toho kam bych se stěhovala. Zahraniční stáž je v pohodě. Z obou stran, Půl roku už je trochu na hraně "moc"

Jak dlouho bys byl/a ochotný/á dávat dlouhodobému vztahu na zlepšení, pokud bys poslední dobou byl/a nespokojený/á a nešťastný/á? A jak dlouho kdyby to bylo na začátku vztahu a vy byste spolu byli pár týdnů, ne víc než dva měsíce?

Pět minut? Možná půl hodiny? (při podvodu není vlastně co řešit).. Nespokojenost dám rovnou najevo.

Petr

Muž, 26 let, 3,5 roku ve vztahu, partner Anny

Co z toho, co ti přináší vztah, bys řekl, že je pro tebe nejdůležitější, nejpodstatnější?

Asi možnost se na někoho spolehnout.

A ještě něco tě napadá?

Nevím. Důvěra.

Je něco, co ti přijde nezbytný, proto, abys v tom vztahu chtěl bejt, co ti přijde samozřejmý, abys chtěl být s tím člověkem?

Asi bych mu měl věřit. Neměl by mě moc lhát. A.. nevím, asi by to mělo dobře fungovat i v posteli i jinde. - Nevím.

Vnímáš nějaký zásadní, důležitý přelom, krok ve vztahu, kterej posouvá ten vztah prostě dál?

Asi společný bydlení mi přijde jako takovej přelom.

Co si myslíš, že to změnilo u vás?

Tak musíš s tím člověkem vycházet každý den. Nemůžeš odejít. – No, odejít můžeš, ale vždycky se musíš vrátit do toho stejného místa a vyřešit ty problémy, který jsou.

Jakože jinak bys je nemusel řešit?

Třeba by se vyřešily samy nebo by to vyšumělo.

- Je něco, co bys řekl, že se postupem času změnilo v tvém vnímání vztahu, něco, co je důležitější postupem času, tím jak stárneš?

Tak - asi jo. A ty bys asi chtěla nějaký příklad, že? (s.)

No, bylo by to dobrý. (ps.)

--

Nebo spíš co se změnilo, když jsi starší, co vnímáš třeba jinak?

Asi jako nějaký zásadní posun u sebe nevidím ještě. Asi nejsem tak starej (ps.)

Jak vlastně vyplynulo to vaše společný bydlení?, řešili jste to nějak víc, nebo na základě čeho jste se tak rozhodli?

Tak já jsem chtěl v podstatě začít pracovat při studiu, protože jsem jako asi si říkal, že dobrou práci najdu tady v B. a už jsem nechtěl bydlet tady u příbuzných a říkal jsem si, že bych šel spíš do vlastního. A X. šla se mnou, i když studuje v O., tak se přizpůsobila.

Co pro tebe znamená závazek ve vztahu?

Mm, závazek ve vztahu. Tak asi věrnost – Tak jako nevím, já na ty závazky úplně moc nejsem, takže (ps.)

Mohl bys to nějak rozvíst?

Jakože nevím, nechci třeba se ženit, v nejbližších, pěti, dvaceti letech, nechci mít děti. Možná se to jako změní, já nevím, ale nechci mít prostě závazky, nějak se vázat. Nechci ani třeba zůstat tady, třeba někam do světa, já nevím. Nechci být uvázaná na jednom místě.

A jak se díváš na nějakou možnost společné budoucnosti?

Jako v tom vztahu? Společná budoucnost, no to já taky moc neřeším (ps.) Spíš to beru tak přítomně. Užívat života, jaký je. Neřeším, co bude zítra, nebo později.

Řekl bys, že to nějak liší od - řešíš svoji individuální budoucnost, co bys chtěl?

Ani tu příliš neřeším.

No a v rámci té společné budoucnosti, jak bys řekl, že ten tvůj postoj vnímá tvoje partnerka?

No negativně, no. (ps.) Závazky by chtěla, no.

A myslíš si, že se to snaží nějak změnit, nebo co s tím dělá, jaký k tomu má postoj?

Nevím.

Nevíš, co s tím dělá, jak to řeší?

Tak vždycky to nadhodíme, zjistíme, že se v tom neshodnem, tak to zas odložíme.

Jakože to odložíte na někdy, kdy se na tom třeba shodnete, jo?

No. Anebo se neshodnem natolik, že zjistíme, že zjistíme, že to nemá cenu.

Tys teda říkal, že to manželství nechceš, že? A jak na tebe působí manželství, co si o tom myslíš?

Jako když to mají ostatní lidi, tak já proti tomu nic nemám, ať si každý dělá, co chce, ale nevím. Ale nemám v to nějak důvěru, že by to nějak prostě něco změnilo, že bych to prostě potřeboval, nebo. Protože nevidím v tom smysl. Nevidím v tom nic, co by mi to přineslo navíc. Mám jako tak, nevím, prostě pocit, že ty lidi spolu jsou, že „tak jsme se vzali, tak spolu teda zůstanem, no. Prostě není to dobrý, ale budem se tvářit, že to je super.“ Jednodušší se rozejít a zkusit štěstí třeba někde jinde, třeba, že.

Věříš na ideální partnerku?

Mm - asi – ideální, tak, může existovat, ale potkat ji.. po patnácti, dvaceti, třiceti letech, žádná nebude úplně stoprocentně ideální. Prostě na začátku to vidíš jakože úplně super a pak prostě se najdou nějaký projevy nesouhlasu. Jakože nikdo není ideální.

A na základě čeho se rozhoduješ, že chceš být zrovna s tadytou ženou?

Asi na základě svých pocitů, jestli jsem jako spokojenej. Nebo nevím, musí mi být věrná, nebo nevím, abychom si rozuměli.

No a když seš zadanej, tak když bys potkal někoho zajímavýho, s kým by sis hodně rozuměl, nenapadaj tě nějaký myšlenky „jaký by to bylo tady s tou“, třeba?

Tak nevím, asi třeba jo, občas. Když prostě chceš, tak to můžu změnit.

A na základě čeho, za jaké situace bys to chtěl změnit?

Prostě když zamiluješ se do někoho jinýho, tak bys měla být s tím druhým. Protože kdybys milovala toho prvního, tak by ses do toho jinýho nezamilovala. A musíš cejtít, jestli je to jenom úlet nebo to má budoucnost.

A myslíš si, že to jde poznat, na začátku?

Asi jsem se do takové situace ještě nedostal, takže nemůžu úplně říct.

Jak na tebe působí představa, že bys byl už jen s jednou partnerkou do konce života?

Ježišmarija. (s.) Nevím, jak říkám, tohle neřeším.

Jak na tebe působí představa, že bys byl dlouhodobě sám, bez vztahu, bez partnerky?

Jak dlouhodobě?

Pár let.

No, si myslím, že kdyby to přišlo, tak bych se s tím dokázal smířit. Jsem schopnej samostatnýho života.

Přemýšlíš někdy o dětech, dokážeš si představit, že bys je chtěl?

Jako zatím moc nepřemýšlím, jako je možný, že bych je chtěl, neříkám, že je to nemožný, ale zatím jako v blízké ani vzdálené budoucnosti se nevidím v té roli otce.

A napadá tě nějaký důvod k rozchodu, co by mohl bejt důvod k rozchodu pro tebe?

Nevěra. Když, jak jsem říkal, když potkáš někoho, o kom zjistíš, že je pro tebe lepší. - Nevím prostě - je to takovej základní lidskej pud, že vždycky chceš jít za lepším.

Myslíš si, že seš schopnej dělat hodně kompromisy ve vztahu?

Ano, samozřejmě.

Myslíš si, že by partnerka řekla to stejný o tobě?

Jo.

A z čeho bys řekl, že pramení to, že nemáš rád závazky?

- Rodiče jsou rozvedený a znám málo lidí, kterým to vydrželo a jsou spokojený. Třeba jsou spolu, ale je vidět, že jsou spolu, protože musej.

Jsi spokojen/á s mírou a způsobem společně tráveného času?

Vcelku jo

Co považuješ za smysluplněj vztah? Co jsou pro tebe ty zásadní aspekty?

Smysluplněj vztah je, když dva lidi mají společné cíle, ke kterým směřují a dobře si rozumí. Smysluplněj vztah musí taky člověka bavit a to ve všech rovinách

Myslíš, že je důležitý sdílet spolu s partnerem/kou všechno? Nebo si myslíš, že je důležitý mít i určitý „tajemství“, zkrátka věci, který druhýmu neříká?

asi ty důležitý věci sdílet, ale nějaký tajemství drobný asi nevadí

Jel/a bys někam na dovolenou sám/sama bez partnera? Jak by ses cítil/a? A co kdyby to bylo naopak?

zatím jsem nebyl, ale asi by mi to nevadilo, kdybychom se třeba zrovna na konkrétní dovolené neshodli. Beru to ale spíš jako minoritní dovolenou (týden v horách/u moře). Hlavní dovolenou bych asi tak nechtěl

Co kdyby ses chtěl/a přestěhovat, nebo na delší dobu, třeba na půl roku odjet do zahraničí? / Nebo on/a?

neměl bych s tím problém ani na jednu stranu. Ideálně ale bych jel s ní / ona se mnou

Cítíš nějakou zodpovědnost za váš vztah?

Ano, myslím, že jinak to ve vztahu nejde. aspoň pro mě ne

Vnímáš, že by okolí vám uznávalo váš vztah, když spolu i bydlíte?

je mi asi jedno jak okolí vnímá můj vztah, ale nepociťuju nějakou výraznou změnu

Máš pocit, že by se od tebe očekával nějaký další krok ve vztahu? Nebo chtěl bys ty nějaký další krok udělat?

asi eventuálně se očekává. já jsem zatím spokojenej tak jak to je

Dokážeš si představit, co by byl důvod k ukončení vztahu?

asi nespokojenost

nějak konkrétněji z čeho by pramenila, napadne tě?

pokud by mě vztah nebavil, nedůvěra, nutkání organizovat druhému život, ...asi je toho hodně.

Jak dlouho bys byl/a ochotný/á dávat dlouhodobému vztahu na zlepšení, pokud bys poslední dobou byl/a nespokojený/á a nešťastný/á? A jak dlouho kdyby to bylo na začátku vztahu a vy byste spolu byli pár týdnů, ne víc než dva měsíce?

pár měsíců max půl roku, ale je to vzhledem k nynějšímu vztahu, asi to záleží od délky vztahu. Řekl bych tak 5 - 10% trvání vztahu

Co bys chtěl/a, aby dělal tvůj partner/ka, kdyby se do někoho zamiloval/a? A co kdyby ses do někoho zamiloval/a ty? Co bys dělal/a?

aby mi to řekla a pak aby si vybrala. Stejně bych chtěl abych se zachoval já.

Eliška

28 let, asi dva roky v nemonogamním otevřeném vztahu s Danem

Seš teďka zadaná?

Nejsem zadaná.

No a máš teda nějaký vztah, kterej bys považovala za partnerskej? (resp. by někdo mohl považovat za partnerskej?)

Nejsem zadaná. (-) Dalo by se říct, že mám vztah, kterej (-) jakdyby jsme se rozešli, ale stále se setkáváme a pokračujeme jakokdyby v tom vztahu, ale nedefinujeme ho jakokdyby, že spolu chodíme.

Obecně, co bys řekla, že pro tebe znamená závazek v partnerském vztahu?

Obecně to pro mě znamená (-) být k tomu partnerovi jakoby upřímná, nebo snažit se být co nejupřímnější a být k němu férová. (-) A sama vím že prostě mu nemůžu slíbit, že prostě s ním budu nadsmrti, nebo že ten náš partnerskej vztah vydrží cokoli, ale snažím se - prostě, chovat se tak, aby (-) aby věděl, že se na mě může spolehnout a že ve mně má oporu a to je jakokdyby pro mě ten závazek.

A tenhle vztah bys teda označila, jakože tam je nějaký závazek, nebo ani ne?

mm. (-) Myslím si, že jo.

A jaký si myslíš, že má obecně výhody bejt s někým, oproti tomu, bejt sama, výhody, nevýhody? Co je jinýho potom?

Výhoda pro mě je taková, že jsem schopná jakoby navození toho vnitřního klidu, do určitý míry, samozřejmě to nefunguje po celou dobu toho partnerského vztahu, ale tak jakokdyby obecněji, v době, kdy jsem ve vztahu, který funguje, nebo je jakoby takový pro mě prospěšný, ve srovnání dobou, kdy jsem sama, tak je fakt takový prostě klid a to, že, takový ten pocit, že tady někdo pro mě fakt je, (-) že mu můžu říct všechno. (-) A když to srovnám s nevýhodami, tak nevýhody můžou být takové, že se člověk snaží nějak přizpůsobit, - takže ne vždycky prostě - dělá všechno, co by dělal, kdyby byl sám.

Třeba co?

Že třeba přistoupí na nějaký kompromis. A může to být win-win kompromis, takže to může být v pohodě, ale někdy - se jakdyby může přizpůsobit a může se v něčem omezit, takže to může být ta nevýhoda.

O co si myslíš, že člověk může jako přicházet, když je ve vztahu, nebo v čem ho to omezuje, nejvíc?

Asi záleží na konkrétním vztahu, jak je prostě, na čem je založený, na čem se ti lidi domluví a jak spolu umí komunikovat.

A kdyžs teda mluvila o těch kompromisech, máš pocit, že třeba ty sama děláš hodně kompromisů, že seš jich schopná?

Tak přijde mi, že dělání kompromisů je něco přirozenýho, že – jakdyby na tom mezilidská interakce je dost založená, ale právěže lidi se musí naučit, jak se o tom bavit a jakým způsobem ty kompromisy řešit. A v tom vztahu si to člověk asi může dost dobře natrénovat, protože k tomu má dost příležitostí.

A co se mě týká, tak myslím, že jsem - takovej hodně nekonfliktní člověk a poměrně dost tolerantní a – častokrát k tomu přistupuju tak, že když ten druhý chce dělat, něco, co nechci já, nebo nechce dělat něco, co chci já, tak ho k tomu až tak moc nepřemlouvám a spíš se snažím sama - to nějak realizovat, buďto jakoby s jinýma lidma a nebo jakoby sama úplně a pakliže on je s tím v pohodě a nemá s tím problém, tak to je pro mě jakdyby dobré řešení celkem, tak samozřejmě záleží na tom, o co konkrétně se jedná.

Jsi teďka spokojená s tím, jak to je?

Asi jako spokojenost bych to úplně nedefinovala, protože myslím si, že v tom vztahu, ve kterém tady jsme, tak si to musíme ještě ujasnit a každý sám musí hlavně sám v sobě si to ujasnit a zjistit, co chce a pak společně to prodiskutovat

A co třeba, proč s tím člověkem seš, co je pro tebe nejprínosnější, co ti nejvíc vyhovuje?

Obecně mi vyhovuje, když mám pocit z toho vztahu, že se navzájem můžeme posouvat někam a nějak se obohacovat, pak samozřejmě další aspekt je, že se podporujeme a právěže spolu komunikujeme a – což nás taky může někam posouvat, protože jakdyby když něco řešíme, tak můžeme dospět k nějakým závěrům zas jiným, než třeba kdyby třeba člověk řešil jenom něco sám v sobě. A -- ještě jsem chtěla něco říct, ale už si to nepamatuju.

Co ti schází, chybí, tady v tom vztahu, co bys chtěla k tvé větší spokojenosti?

(-) Mm. Dřív jsem to vnímala tak, že vlastně mi scházelo víc vědět o tom, jak teď druhý člověk, ten můj partner, jak to vnímá ten náš vztah, jak se k tomu staví, jak moc je to pro něj důležité, ale právěže tím rozchodem a tím, došlo k tomu, že jsem si to dost vyříkali, tadyty věci, takže jsme se bavili o tom, jestli to má smysl pro nás, se dál vídat a podnikat společné věci. Takže jsem s tím vztahem teďka paradoxně spokojenější.

Jakože protože už je to takový vyříkanější, jasnější?

Že už v tom máme víc jasno a oba jsme se nad tím v současnou dobu zamysleli a nějak a nějak jsme prostě bilancovali ten vztah. Tak teď pro mě je to příjemnější tady v tom.

A máš teda nějaký vize do budoucnosti, co bys chtěla? – Přemýšlíš někdy o budoucnosti s tímhle partnerem, dokážeš si představit společnej život, nějak dál..?

Do daleký budoucnosti ne, o tom nepřemýšlím. Jakoby v rámci toho našeho vztahu mě to asi někdy napadlo, nějak se nad tím zamyslet, ale nějak jsem si řekla, že nemá prostě smysl nějak něco plánovat, protože sama jsem byla v té etapě dokončování studia, začátek práce a nevěděla jsem, kam budu směřovat a tak podobně.

A mělas to takhle vždycky, žes to tak moc neřešila tu budoucnost? Nebo jsi to dřív řešila nějak víc?

Myslím si, že jo, že jsem to tak mívala, že pro mě nějak nebylo důležité slibovat si, že to bude na nějakou delší dobu a spíš nechat tomu volný průběh a vidět, jestli to má smysl, nebo ne.

A bavili jste se někdy o té budoucnosti, jak to vidíte, nebo nevidíte?

Bavili jsme se o tom a právěže jsme shodli na tom, že si tady v tom jakoby nic neslibujeme, že pokud každý z nás bude chtít něco jiného a nebude se to vůbec slučovat, nebo bude, prostě se mu nějak změní jeho cíle, prostě celkově, tak- že to prostě k tomu rozchodu povede, ale mm-, že teď prostě víme, proč chceme být spolu, - takže jsme. Nebo nejsme, ale (ps.)

Takže je pro tebe důležitý, mít pocit, že z toho vztahu můžeš kdykoliv odejít, že to můžeš ukončit?

Takový pocit můžu mít, takový pocit mám vždycky, jo v podstatě, že můžu odejít.

A jak vnímáš svatbu, manželství? Chtěla bys někdy bejt vdaná a nebo ne?

Zatím pro mě tyhle věci nemají moc velký smysl. Určitě teďka nechci, být vdaná, mít děti, nebo mít manžela. Ale je mi jasné, že časem se to může změnit. Myslím si, že manželství by mohlo mít smysl v případě, když budu chtít děti, tak aby se to teda nějak přizpůsobilo těm konvencím, a vůbec celkově potom asi je to praktičtější, ale v tuhle chvíli o tom neuvažuju. Ale určitě jsme se o tom bavili a shodli jsme se na tom, že to máme podobně.

Takže bys jednou aji uvažovala o tom, že bys někdy..

Měla děti a manžela?

Nebo měla bys pocit, kdybys nikdy nebyla vdaná, měla bys pocit, žes o něco přišla? ...

Myslím si, že ne, že bych o nic nepřišla.

A co kdybys byla sama, představíš si někdy, že bys byla sama, bez partnera, chtělo by se ti, tak žít?

Představím si to. Nedávno jsem o tom přemýšlela. Vlastně vidím takové případy v okolí, a ale mám pocit, že dlouhodobě by se mi tak nechtělo žít, jakoby v rámci několika let nebo několika desítek let. Tak to mám pocit, že by se mi tak nechtělo žít.

A proč?

Tak na jednu stranu pocit takové osamělosti, i když samozřejmě záleží na tom, jak je člověk založený. Někdo nemusí mít pocit osamělosti, ani když je single, protože má prostě tolik aktivit a tolik kamarádů, že to tak třeba nevnímá, ale - když jsem o tomhle přemýšlela, tak prostě jsem měla pocit, že bych asi byla osamělá. A – aji prostě z toho, když se třeba tak vídám s mamkou, která protě bydlí sama, už několik let, už dost let, tak mi přijde, že pak je prostě ráda, když, když přijedu a jakoby že se se mnou může bavit, že jí to vysloveně chybí, jakoby tadyten kontakt s blízkým člověkem.

A jak se díváš na věrnost, je pro tebe nutná? Jak to vnímáš?

Záleží na tom, čemu se říká věrnost. Pro mě je jakokdyby důležitá věrnost v tom, co jsme si slíbili s tím partnerem, ale samozřejmě jakoby to vnímá nějak jinak, pro někoho už je nevěra nějaký dotyk nebo nějaký polibek osoby opačného pohlaví a pro někoho to je zase něco jiného, tak myslím si, že u mě je to tak, že ty hranice mám nastavené dost – tak nějak jako tolerantně (ps.) A vnímám to tak, že to, že někdo je zaujatý, nebo má nějaký kontakt s další ženou, tak to neznamena, že tu původní ženu má o to míň rád. Nebo nemusí to znamenat. Samozřejmě záleží na konkrétních případech.

A dokážeš si představit, že by bylo něco, co už by bylo jako za hranicí pro tebe, s tou věrností?

Myslím si, že tady v tom tématu a uvažování o tom tématu se postupem času posouvám, že dřív jsme to vnímala určitě jinak a teďka už si říkám, že nemá smysl si ty hranice postavit prostě teďka, aniž bych neznala toho druhého člověka, se kterým bych ty hranice chtěla nějak jako uplatňovat. Že prostě fakt záleží na každém, na jednotlivých těch vztazích a --.

A když toho člověka už znáš, tak ty hranice, jak si je nastavuješ? Nebo jak si je nastavujete společně?

No tím, že se navzájem poznáváme, zjišťujeme, co nám vyhovuje nebo čemu věříme v těch vztazích a co si od toho vztahu slibujeme nebo co od něj očekáváme a pak je to hodně založené na komunikaci, na tom, co teda tomu druhému člověku teda vadí nebo nevadí, ale nejlepší je pro mě to vymyslet prostě společně, to jak ten vztah bude teda založený a ne jakoby, aby jeden měl jasno a ten druhý se přizpůsoboval.

A co teda od toho vztahu očekáváš, co si představuješ?

No právě to záleží na tom konkrétním člověku, k čemu to pro mě může směřovat.

A na základě čeho se rozhodneš, pro rozvíjení vztahu s určitým člověkem? Máš v hlavě obraz ideálního partnera?

Ne obraz ideálního partnera nemám, myslím si, že budu mít v hlavě pár nějakých vlastností nebo typů chování, které jsou pro mě - zajímavě, přitažlivé a možná i potřebné k tomu, abych s tím partnerem chtěla nějak navázat vztah.

A co by to bylo?

Mm. Tak že mě samozřejmě ten člověk musí něčím zaujmout, ať už vzhledem nebo jakoby svým vystupováním, - určitě mi s ním musí bejt příjemně, a prostě tak, chci s ním trávit čas, tak to vyzkouším a uvidím, co z toho bude, jestli mi stále bude příjemná ta společnost. A - z toho dlouhodobějšího hlediska - určitě potřebuju právě tu vzájemnou podporu, to, že se nějakým způsobem prostě motivujeme k tomu, k nějakým

pokrokům, nebo k nějaké práci na sobě. A to, že se nesnažíme na sobě nějak lpět, ale spíš jakoby – zachovat si určitou část svobody i v tom vztahu.

Přemýšlíš nad tím, co kdybych byla s někým jiným, nebo i s někým jiným?

Myslím si, že když ten vztah je hodně svobodný, tak ten čas můžu trávit i s ostatními lidmi, s ostatními muži, a tím pádem se těm myšlenkám na to zpochybňování celkem zamezuje. Takže teďka v současné době nad tímhle nepřemýšlím.

Takže do jaké míry řešíš pocit, jestli je to ten správný partner pro tebe, řešíš tyhle věci?

Tyhle věci řeším asi v době, kdy v tom partnerství nejsem až tak moc spokojená, tak potom se dostanu do bodu, kdy začnu uvažovat o tom, jestli má smysl v tom partnerství zůstat a jestli je to pořád teda přínosný, anebo jestli už - to ukončit a jestli mi právě to, že v tom vztahu setrávám a snažím se ho nějak ještě vylepšovat, nezamezuje nebo neubírá tu energii na to navazovat nějaké další vztahy. Takže v tady v těch chvílích, že nad tadytím přemýšlím.

Podle čeho bys řekla, že už to za to nestojí a že bys to ukončila, jaký by byly důvody?

To nevím (s.), jakým způsobem bych to poznala. Nevím, to nedokážu obecně říct. - Určitě jakoby kdyby to bylo něco zásadního, tak by to asi nebylo tak těžké rozhodnout, že už to nemá smysl pro mě, ale každopádně v tom hraje roli i to, že když je to dlouhodobější vztah, tak že na toho člověka jsem zvyklá a je mi s ním prostě dobře v určitých okamžicích a pak se to těžko posuzuje nějak objektivněji.

Cítíš se dostatečně svobodná teda v tom vztahu?

Mm. Ano.

A jak bereš v úvahu při rozhodování o zásadnějších věcech partnera? Kdybys třeba chtěla někam odjet na dýl, jak moc bys do toho rozhodnutí zapojovala to, že s někým jsi a že se nevidíte?

Myslím si, že nejdřív bych o tom přemýšlela sama, snažila bych se dobrat k nějakému názoru a potom bych to probrala s tím partnerem. A myslím si, že v tomhle případě by to – šlo s ním probrat. Myslím si, že existují partnerství, kdy by mi dopředu bylo jasné, co by mi ten člověk řekl (ps.) A tadytím případě si myslím, že by tadyta diskuze pro mě mohla být přínosná, takže bych ji chtěla vést.

A jakou cítíš tady v tom vztahu stabilitu?

No těžko mluvit o stabilitě, když se ten vztah rozpadl (ps.) Ale jakoby je to prostě takový ten status toho chození, toho partnerského vztahu se rozpadal, takže ta stabilita je dost nízká. Ale – takový ten vztah jakoby k člověku, ten se tím rozchodem určitě snížil taky, nebo ta stabilita se snížila, ale jakoby překvapivě pro mě, zůstává pořád dost vysoká.

A do jaké míry se cítíš, že ..jste kompatibilní?

Myslím, že, no i jsme se o tom bavili, když jsme se tak nějak bilancovali, myslím si, že jsme dost kompatibilní, ale neznamená to, že jsme stejní, že prostě v určitých věcech se doplňujeme, v určitých věcech jsme úplně jiní. Ale tak nějak zjistili jsme, že spolu dokážeme dobře vyjít.

Společný bydlení? Myslíš, že je to něco, co vyloženě chtějí, jinak je člověk o něco ochuzenej?

Myslím si, že když s tím partnerem člověk nebydlí, tak přichází určitě o část - informací a interakcí, které jsou celkem důležité, jakože celkově jde prostě vidět, jak se ten člověk chová, co dělá celý den, to může být docela přínosné. A zjistit, jestli vlastně ti lidi si vyhovují v rámci toho bydlení je pro ten vztah docela důležitý. Pak záleží na tom, kdy je ta doba, kdy si oba řeknou, že teda je to důležité a že by spolu chtěli bydlet, to už pak záleží na nich, ale to si myslím, že je důležitý.

A manželství, manželství pořád vnímám jakoby nějaký prostě papír a je možné, že někteří lidi to vnímají jako větší závazek, že už prostě opravdu, když přijde nějaký problém, tak když už jsou v tom manželství, tak se ho

snaží vyřešit a nepřemýšlí hned o rozchodu, ale na druhou stranu si myslím, že to může být i negativní, prostě setrvalvat v tom manželství, které je nefunkční, ještě třeba zvláště když mají děti, nebo něco podobného.

Když teda jste a nejste spolu, necítíš zmatek, nejistotu?

Zmatek mám. Prostě opravdu je potřeba ujasnit si, co ten člověk chce. A jestli se to pořád ještě doplňuje to, co oba chceme.

(-) Není pro mě až tak důležité, jak se to nazývá. Záleží na tom, jestli to děláme pro to, protože se nás někdo ptá, nebo proto, abychom měli nějaký status pro tu společnost, ve které žijeme, nebo jestli se o tom bavíme jenom my dva spolu a co mezi náma bude. Takže o tom se spolu bavíme, ale jinak jsme si řekli, že pro nás není důležitý, jestli spolu zase chodíme nebo ne a že to teda pojmenovávat nebudeme.

V čem je to teda důležitý, to že spolu nejste, jestli se ty vaše interakce tolik nezměnili, jestli jsem to dobře pochopila?

Mhm. Pro to okolí, pro tu interakci s lidma.

Ale to jste tak měli i předtím, ne?

No to jsme měli. Ale právěže ti ostatní lidé s tebou, nebo i s tím mým partnernem budou interagovat jinak, když budou vědět, že jsme svobodní. Ale zároveň teda musím uznat, že jsme si mysleli, že jsme v tomhle stejně naladění, ale pak jsme zjistili, že to tak není.

V čem to tak nebylo?

(-) Nevím, jak to jednoduše pojmenovat. (-) Myslím si, že se to týkalo toho, o čem už jsem mluvila, toho, jakože když má člověk nějaký další blízký vztah, tak že to nemusí ovlivňovat ten původní vztah. V tohle případě se stalo to, že to ovlivnilo a že to přineslo tu nejistotu. Takže je potřeba čas, nebo lepší komunikaci k tomu, aby, aby to bylo jasnější.

A seš spokojená s tím, jak spolu trávíte čas a s jeho mírou?

V současné době ano, ale kdybych brala celkově tu dobu toho vztahu, tak byly doby, kdy jsem s tím spokojená nebyla.

A bavila ses o tom potom s tím partnerem a mělaš pocit, že seš s tím spokojenější?

Snažila jsem se to řešit, někdy to vedlo ke zlepšení a někdy bylo období, kdy to pro něho nebylo prioritní, kdy měl jiné věci, které pro něj byly důležité, takže potom to k nějakému většímu zlepšení nevedlo. Ale tím, že jsem se s ním o tom bavila, tak jsem se potom podle toho zařídila.

+ Jakoby - po tom rozchodu jsem v tom byla moc - zamotaná, jakoby jsem to vnímala tak, že -- jo, teď se něco stalo a teď bych mu to chtěla říct, vlastně, bych se mu s tím chtěla svěřit, ale mm, teď se to asi nehodí, tak si to nechám pro sebe, nebo to řeknu někomu jinému. A teďka už to zas tak nevnímám, - nebo jakoby i jsme o tom mluvili samozřejmě o tomhle, bylo mi řečeno, že to jakoby chce slyšet (s.) Takže tady v tomhle to je pro mě ještě pořád jakoby smysluplný. I když uvidíme jak dlouho, no, necháme tomu volnej průběh.

+ Minulý vztahy: „s nepoužitelněma, s někým, kdo vztah vlastně nechtěl, takže jsem to potom taky tak jako přestala chtít.“

Jak jsi došla k tomu, že chceš navazovat nemonogamní vztahy?

zkušenostma z předchozích vztahů, tím jak jsem víc poznávala svoje partnery a sama sebe, začínala jsem víc uvažovat o tom, jestli jsou monogamní vztahy pro člověka přirozené nebo ne

A teď si teda myslíš, že..?

co se mě týká, tak jsem pořád ve stadiu objevování a chci zjistit, co je pro mě vyhovující a jak to realizovat v konkrétních partnerských vztazích..

A jak máš pocit, že tuhle nemonogamii vnímá společnost? tvoje okolí?

někteří v mém okolí to vnímají podobně a taky takové vztahy navazují, ale většina lidí má nemonogamní vztahy spojené pouze s nevěrou

Máš pocit, že tvoje okolí očekává, nějaký posun v partnerských vztazích, že bys „něco měla“, protože na to "máš věk"?

Ano. někteří v mém okolí berou ten můj věk jako vhodný k navázání "vážného" nebo "trvalého" vztahu a vytvoření rodiny

a přemýšlíš o něčem z toho ty?

přemýšlím, ale zatím to neplánuju

Myslíš, že je důležitý sdílet spolu s partnerem/kou všechno? Nebo si myslíš, že je důležitý mít i určitý „tajemství“, zkrátka věci, který druhému neříká?

není pro mě důležitý sdílet všechno, ale čím víc toho můžu a chci sdílet, tím je to pro mě lepší, stejně tak jsem ráda, když funguje partnerovo sdílení..

Jel/a bys někam na dovolenou sám/sama bez partnera? Jak by ses cítil/a? A co kdyby to bylo naopak?

jela a cítila bych se na jednu stranu nejistě, kdybych s sebou neměla člověka, na kterého se můžu spolehnout, ale na druhou stranu bych nejspíš byla otevřenější a navázala víc kontaktů s ostatními lidma. partnerovi bych samostatnou dovolenou taky tolerovala..

Co kdyby ses chtěl/a přestěhovat, nebo na delší dobu, třeba na půl roku odjet do zahraničí? / Nebo on/a?

promluvila bych si o tom s partnerem a snažila se mu vysvětlit svůj postoj a zjistit jaké plány má on

Co bys chtěl/a, aby dělal tvůj partner/ka, kdyby se do někoho zamiloval/a? A co kdyby ses do někoho zamiloval/a ty? Co bys dělal/a?

chtěla bych se o tom dozvědět a mluvit o tom

Dokážeš si představit, co by byl důvod k ukončení vztahu?

změna životních cílů a způsobu života, změna v chování, nedůvěra v partnera, v některých případech i zamilování se do někoho jiného

Jak dlouho bys byl/a ochotný/á dávat dlouhodobému vztahu na zlepšení, pokud bys poslední dobou byl/a nespokojený/á a nešťastný/á? A jak dlouho kdyby to bylo na začátku vztahu a vy byste spolu byli pár týdnů, ne víc než dva měsíce?

dlouhodobému vztahu rozhodně víc času, ale nedokážu odhadnout, asi neexistuje správná hranice, takže bych se rozhodla na základě svého pocitu v konkrétním vztahu.. kdyby to bylo na začátku vztahu, tak třeba týden, dva a pokud by byl ten člověk pro mě zajímavý, tak bych to ukončila a možná se s ním ještě někdy potkala..

krize a váhání bylo, největší právě když se zamiloval do jiné ženy a pak si nebyl jistý tím, co chce a potřebovali jsme čas na to, abychom si to ujasnili a zjistili, jestli má smysl pokračovat v našem vztahu a překonali jsme to snad komunikací, upřímností. teď jsem celkem spokojená, ale právě plánuju odjet sama do zahraničí, takže jsem zvědavá, jestli to změní mě a moje vztahy nebo ne.

+ Minule jsi říkala, že "Víme, proč chceme být spolu" na základě čeho to je, že víš, PROČ?

na základě našich rozhovorů, společných pohledů na svět a taky na základě pocitů, který prožíváme, když jsme spolu

a ještě má pro tebe vztah další hloubku, než „Smysl se dál vídat a podnikat společné věci“ a podporu, možnost se svěřit a motivovat se vzájemně k seberůstu, o kterých jsi mluvila?

má další hloubku ve smyslu "partáci do života", ale spíš se to týká blízké budoucnosti a neuvažuju moc o tom, co bude v té daleké

Dan

Muž, 34 let, zhruba dva roky v otevřeném nemonogamním vztahu s Eliškou

+Partnerský vztah pojmenování, škatulka, ale hierarchie ve vztazích, některý jsou důležitější.

Co je pro tebe ve vztahu důležitý, abys v něm chtěl pokračovat dál?

Upřímnost a otevřenost a aby to bylo založené na rovnosti a svobodě. Ne na genderových rolích jakože muž, žena, něco, co by bylo zvnějšku daný, ale na vzájemné dobrovolné dohodě. Důležitá je pro mě svoboda, možnost rozhodovat se sám, ne aby ten druhý měl očekávání, který tě svazují.

Vzájemná podpora, u ostatních vztahů je jí míň než v blízkých vztazích. Hlavně ta psychická, že tě někdo podporuje ve tvých cílech, jakože „to dáš“. ne materiální, tam jsem soběstačnej, ale výhoda je i u dělení praktických činností jako je nakupování..Trávení volného času – mám volnýho času málo, ale o to víc si toho cením, když ho trávíme i spolu, i když do toho musím občas být dokopanej.

Jak vnímáš monogamii?

– nebráním se tomu, ale nežiju tak. dovedu si představit, že mi to může vyhovovat. Ale v tuhle chvíli si nemyslím, že by jakoby.. nemyslím si, že je to špatně. V mnoha případech, co vidím okolo, to prostě funguje. Dokážu si představit, že bych to tak měl, ale v tuhle chvíli ne.

Věříš na ideální partnerku? (-) mm m-mm, ne.

Na základě čeho pro tebe má smysl budovat vztah?

Upřímnost, důvěra, dostatečná svoboda projevit svoje potřeby. A důvěra je samozřejmě, to že si říkáme, tak, jak to jakoby cítíme, jak je máme. To není jako důvěra, že prostě vím, že s nikým nespím, nebo tadyto. Ale jakoby že jí věřím, že jako to, co říká, že tak jakoby je. Že tam prostě není takový to už jako teda normativní očekávání, co znamená ta důvěra, nebo jako v co mám tedy věřit v tý důvěře.

Myslíš si, že je důležitý, aby si ti partneři spolu dokázali představit budoucnost? Představuješ si ji ty?

Hodně málo, v omezený míře, možná podvědomě, ale asi nemám jako plán jakože dlouhodobě. Ale nemůžu říct, že by mi to bylo prostě jedno, že (-) jestli spolu budeme nebo ne.

Jak na tebe působí představa, že bys byl jedním partnerem už celý život?

Ve smyslu intimního, blízkého vztahu.. Nevím, „myslím si, že bych se spíš musel změnit já a jakoby nějaký moje hodnoty, než prostě jakoby že by přišel ideální partner, teď prostě jako jsem tady. A musel bysem asi změnit jakoby něco v sobě. Anebo by se musely změnit nějaký materiální okolnosti, ale nemyslím si, že by to, no třeba dítě, ale nemyslím, že bych tomu věřil třeba za, že bych to třeba za deset let třeba cítil stejně. Najednou bych měl třeba se svým partnerem dítě a – jsem se rozhod, že ho budem společně vychovávat, tak si nemyslím, že by mi to nutně muselo vydržet napořád, anebo že by to nutně změnilo nějaký hodnoty ve mně.

Co pro tebe znamená partnerskej závazek? Jak na tebe působí jako pojem?

Obecně závazek nemám rád, člověka svazuje, už jen z kořene toho slova.. Obecně se snažím závazkům vyhýbat i v tý společnosti. Jedna z mejch důležitých hodnot, která utváří moje postoje. , ale některým svazkům se vyhýbat nejde a některý třeba přijmul člověk podvědomě.

Vnímáš nějaký pocit odpovědnosti?

Jako za toho druhýho? Jo, když bude druhý v nouzi a bude potřebovat pomoc, tak jo. Záleží, jestli by ten člověk to dokázal zvládnout sám nebo ne. Jestli jo, tak ať si to zařídí, ale jestli je to něco, s čím bych zvládnul pomoc a co ona by sama nedala, tak jo.

Jaké jsou pro tebe nejzásadnější přínosy současného vztahu?

Svoboda, upřímnost, důvěra, že si můžeme říct všechno.

Dokázal bys říct, co by pro tebe byl důvod k rozchodu?

Nevím. Teď mě nic nenapadá, nad tím jsem nepřemýšlel.

Postupem času, vnímání, proměnilo se zásadně, v posledních letech?

Jako měl jsem nějaký výkyvy (s.) ale myslím si, že to mám dlouhodobě takhle. Jen se stala taková jako epizoda.

Přehodnocoval jsi svoje ideály?

V nějaký hormonální nevyváženosti, v nějaký zamilovanosti. Myslel jsem si, že opravdu se změním nějak, ale asi vyhrál i ten závazek částečně. A i to, co jsem říkal, že v tom vztahu prostě je důležitý no. A že to má jakoby i dlouhodobější smysl. Ne že prostě jako mám tam tu svobodu, důvěru, že si můžeme říct všechno a není to hraní rolí nějaký, je to prostě rovnost, nebo jako prostě pohoda.

A řekl bys, že se něco změnilo, teďka potom?

Jakoby ve mně si myslím, že moc jako ne, a samozřejmě u partnerky jako moc nevím, žejo, si myslím, že to může brát, že prostě - že to může ten vztah samozřejmě jakoby narušit.

Nemluvili jste o tom?

Jako jo, mluvili jsme o tom. Jedna věc je, co člověk říká a druhá věc je, co cítí. Že to není jen jenom upřímnost ke mně, ale ten člověk sám k sobě. Že to není takový to jo mě to prostě „jo, mě to prostě nevadí, je to prostě v pohodě a ve skutečnosti to toho člověka sere. Že to není jen upřímnost ke mně, ale že se ten člověk vyzná v sobě. A to samozřejmě to podle mě nikdy nemůže bejt tak jako úplně sto procentní. A samozřejmě jsem se o tom bavili a (..) já si můžu říkat, jo jako mě by to asi možná sralo. S jinejma lidma to bylo v pohodě, ale pak je to třeba sralo, já nevím, že se s tím nikdy nemohli smířit. Ale u X. to je tak, si myslím, že, že jako co řekne, tak to tak je. Že to není nalhávání si, přesvědčování se.

A bavili jsem se o tom a výsledek byl ten, že jako, že v pohodě, ale že je zvědavá, až ona bude mít něco takovýho, tak jak já budu reagovat, což jako nevím, žejo. -- Takže jako prostě v pohodě, no, že to nemá tak, jakoby že by kvůli tomu se chtěla pomstít, nebo prostě že by potřebovala udělat to samý. Ale bere to jako povolenku. Jako bianco šek, což já prostě jako musím akceptovat.

A kdybych se tě zeptala, jestli seš zadanej nebo nezadanej, tak co bys mi odpověděl?

Nevím, asi že jsem (ps.) nevím. (-) Ale zase bych řekl že nezadanej. Prostě vlastně jakoby nemáme nějakou dohodu.

A ta odpověď by byla stejná předtím, než jste řešili jinou holku?

Asi si myslím, že jo. Ale to nevím. Protože ten vztah nevzniká nějakým... nevím. Je dost spontánní pořád, myslím si, že spolu počítáme jeden s druhým, ale nikdy jsme si to neformalizovali. Takže na základě zvykovýho práva by člověk očekával ano, tohleto je můj partner. Ale nikdy to. Takže já jako nevím, tady v tom ohledu nevím.

Jo. nikdy tě to nelákalo něco zformalizovat, nebo se tomu spíš vyhýbáš?

No asi se tomu spis jako vyhýbám, ale těžko říct. Ona nikdy nějak jako nebyla nějaká prostě to, I když samozřejmě jako, v průběhu času se to může změnit. Ale prostě nikdy nebyla nějaká jakoby, nějaké jakoby impuls, no.

Co by byl takovej impuls?

Nevím. To nevím. Impuls k závázku.(ps.)

Jakože to poznáš až v té chvíli?

Nevím, prostě těžko říct.

Jak jsi dospěl k tomu, že chceš mít nemonogamní vztahy a jak si myslíš, že to vnímá tvoje okolí?

dospěl jsem k tom ze zkušeností z předchozích vztahů. jak to vnímá nevím, ti co to vědí, tak to podle mě chápou

jak to myslíš konkrétněji - na základě čeho?

na nějakou jasnou zkušenost si nevzpomínám, prostě to tak vnímám

a řekl bys, že tě okolí fakt vnímá tak, jakože jsi dostupnej k bližšímu vztahu?

to nevím. takhle o tom nepřemýšlím. těžko říct, asi jak kdo. vlastně některá část určitě ne, ale ta mě nezajímá

Co považuješ za smysluplněj vztah? co jsou ty zásadní aspekty, co pro tebe určuje vztah, kterej chceš?

Upřímnost a svoboda

Myslíš, že je důležitý sdílet spolu s partnerem/kou všechno? Nebo si myslíš, že je důležitý mít i určitý tajemství, zkrátka věci, který druhýmu neříká?

tak každý by měl mít i něco svého, jako nemuset sdílet všechno je důležité, nikdo nechce být pod kontrolou, ale tajemstvím bych to nenazýval

Co bys chtěl/a, aby dělal tvůj partner/ka, kdyby se do někoho zamiloval/a? A co kdyby ses do někoho zamiloval/a ty? Co bys dělal/a?

tak to nejde naplánovat, ale byl bych rád pokud by to nějak zásadně neohrozilo náš vztah, chci aby se o tom se mnou bavila

Je podle tebe nějakěj zásadní, důležitěj přelom, krok ve vztahu, kterej kdybys neudělal, tak bys měl pocit, žeš o něco přišel možná? cítíš, že je pro posun ve vztahu důležitý udělat nějaký zásadní kroky? (uvažuješ o tom, že byste bydleli spolu?)

to necítím, občas třeba nějaký menší ústupek atd, ale nic zásadního

Co kdyby ses chtěl přestěhovat, nebo na delší dobu, třeba na půl roku odjet do zahraničí? / Nebo ona?

to bych řešil, kdyby to nastalo podle situace

Jel/a bys někam na dovolenou sám/sama bez partnera? Jak by ses cítil/a? A co kdyby to bylo naopak?

jel bych, a stejně tak ať jede partnerka, nemusíme být pořád spolu. samozřejmě bych se cítil podle situace, někdy bych chtěl třeba jet taky a někdy ne... takže mohou být různé situace

Dokážeš si představit, co by byl důvod k ukončení vztahu?

nepřemýšlel jsem o tom... prostě, že spolu nechceme být?

Jak na tebe působí představa, že bys žil sám, bez partnerskejch vztahů - chtěl/a bys, mohl/a bys tak žít (aniž bys měl pocit, že o něco přicházíš?)

asi bych byl nespokojený a někoho si hledal. takže bych se tomu chtěl vyhnout

Jak dlouho bys byl/a ochotný/á dávat dlouhodobýmu vztahu na zlepšení, pokud bys poslední dobou byl/a nespokojený/á a nešťastný/á? A jak dlouho kdyby to bylo na začátku vztahu a vy byste spolu byli pár týdnů, ne víc než dva měsíce?

to by asi záleželo no konkrétní věci a na konkrétním problému, a jak moc by mi to vadilo, asi bych se snažil tu věc přijmout jako fakt a asi bych nechtěl změnu po tom druhém.

Ondřej

muž, 28 let, nezadaný, resp. 3 roky v nemonogamním otevřeném vztahu

Jsi teďka v partnerském vztahu nebo nezadaný?

Ne, nejsem v partnerském vztahu.

A jaký vnímáš výhody nebo nevýhody toho, že nejsi v partnerském vztahu?

No, můžu si asi líp organizovat svůj čas, v tom smyslu, že ho nemusím podmiňovat, hm, potřebám toho partnera, té partnerky, ale – jako – jako výhody určitě nějaké jsou, ale - myslím si, že – těch výhod je více, když je člověk – když člověk má nějaký blízký intimní vztah.

Který výhody by to byly? Který jsou pro Tebe zásadní?

Člověk, ačkoliv člověk má kolem sebe blízké lidi, kamarády, rodinu, přátele, tak určitá míra té ještě větší intimity může tomu člověku dříve nebo později začít chybět. A – a to právě by mělo asi – něco by člověk měl dostávat od, od partnera, který je – který opravdu je angažovaný, v tom smyslu, že – že chce prožívat s tím druhým něco víc, něco blízkého – něco na, no prostě jakákoli interakce je – jiná, odlišná, když - má člověk, když je člověk do toho angažovaný silněji emocionálně, než jenom na úrovni kamarádské a přátelské. Asi tak.

Co je podle tebe důležitý pro spokojený fungující vztah? Ve smyslu chování nebo vlastností, co ti přijde nezbytný?

Tolerance – a schopnost vcítit se do toho druhého, což s tou tolerancí samozřejmě souvisí, když člověk se – vcítí do potřeb druhého člověka a – dokáže toho druhého brát jako – jako v podstatě svobodnou svéprávnou bytost, která má právo na své nějaké názory a potřeby, no tak z toho pak vyplývá možnost tolerance. A jako těch věcí, které jsou nezbytné pro fungování zdravého vztahu je – dalších tisíc, že jo, nějakých drobných nuancí a tak – a určitě bych řekl, že – dost zásadní je pro fungování nějakého partnerského vztahu, neříkám, že je to podmínka všeobecně, ale asi je to důležité, aby to fungovalo na té sexuální úrovni. Nějak. Každý to může mít jinak. Hm, každý to může mít s každým jiným jinak, že jo. A – pro mě osobně je ještě hodně důležité rozumět si na nějaké názorové úrovni, na – na úrovni, hm – nějakých hodnot, názorů na svět. Nějaká taková myšlenková spřízněnost. Tak bych to řekl.

A vnímáš, že to tvoje vnímání partnerských vztahů se nějak zásadně proměnilo za poslední dobu, za poslední roky? Všiml sis nějaké proměny větší? Je pro tebe třeba teďka něco jiného důležitý?

Hm, možná někdy v minulosti, hm, řádově před lety, jsem si třeba myslel, že ten sex nemusí být tak důležitý – a pak jsem zjistil, že je. Že je, i když, konkrétně řečeno, i když jsem si rozuměl s tou partnerkou, po – po těch ostatních stránkách, tak to, že nás neuspokojovala ta sexuální stránka, tak to byl docela kámen úrazu. Ale tak v podstatě – ne, asi nějaký dramatický vývoj v těchhle názorech jsem za poslední léta nezaznamenal.

A jak vnímáš závazek v partnerském vztahu? Proměnilo se třeba něco na tomhle? Nebo prostě jak to vnímáš? Co pro tebe znamená?

Asi by bylo dobré si ten závazek definovat. Možná spíš ho definuj ty, ať vím, jak ho pojímáš, na co se mě teda jako ptáš?

Jako já ho můžu kdyžtak jako definovat, ale víc by mě zajímalo jak ho pojímáš právě ty, abych tě někam, k něčemu nenaváděla.

Aha, dobře – ten závazek podle mě spočívá v tom, že člověk, který je v nějakém blízkém, intimním nebo partnerském, hluboce přátelském vztahu, tak ten závazek spočívá v tom, že, jednoduše řečeno, ten jeden na druhého se prostě jen tak nevykašle, že když ten druhý potřebuje pomoci, tak – tak ten první mu – prostě podá pomocnou ruku, když je potřeba. A - a ta pomoc může, nemusí to být pomoc vyloženě v nějaké nesnázi, ale v něčem, ale prostě takové ty drobné pomoci které člověk potřebuje každou chvíli, jenom někdy – člověk

potřebuje jenom úsměv a už to může být velká pomoc. Tak tohle je pro mě, tohle je podle mě nějak – nějak ten závazek. Noa, samozřejmě, závazek ve smyslu reflektování potřeb toho druhého, že si člověk neřekne: „Ten člověk potřebuje tohle, ale mě to nezajímá, protože já jsem prostě jiný, tak mě to nezajímá. Čau.“ Tak to je prostě, to už se člověk mnohdy vyvazuje z toho vztahu.

Je pro tebe důležitá monogamie nebo věrnost?

To jsou podle mě samozřejmě věci které nějak souvisí, ale jsou to – dvě odlišné nebo, dalo by se to, mohla bys mě ptát na tyhle dvě věci jako na dvě odlišné otázky. Hm, monogamie je pro mě důležitá v tom, že si myslím, že se to s ní trochu přehání. Že spousta lidí není schopná fungovat v monogamních vztazích a já mezi ně patřím nebo myslím si že v takovém vztahu můžu fungovat ale – musím se docela dost – prostě cítím, že mě to omezuje, cítím že mě to omezuje a – nelíbí se mi to. A myslím si, že vztahy můžou fungovat i – na nějaké úrovni – polyamorie. A zároveň se člověk nemusí oprostít od věrnosti nebo přestat být věrný tomu – jednomu anebo několika partnerům. Takže věrnost je jedna věc a monogamie je druhá věc.

A v jakém smyslu tedy bys potom tu věrnost chápal?

Hm – já asi vlastně definuju nerozlišuju mezi věrností a závazkem. - Možná to jako neanalyzuju ty pojmy tak hluboce, abych v nich viděl rozdíl. Nebo cítím v tom nějaký, nějakou nuanci rozdílnosti ale – asi teďka bych odpověděl shruba stejně, jako jsem odpověděl na otázku toho závazku. Když se mě ptáš na věrnost.

A věříš na ideálního partnera?

(s.) Tak asi - někde v koutku duše věřím, že někde někdo jako ideální existuje a nejspíš to, nejspíš ta víra – ta víra je jako úplně podvědomá a iracionální – ale uvědomuju si, že člověk – tak jako tak, ať už se dá dohromady s kýmkoliv, tak vždycky, vždycky v tom partnerském vztahu budou nějaké, nějaké nesrovnalosti prostě, rozepře, něco co, v čem si ti dva nesednou. A samozřejmě, ten ideál nespočívá v tom, že ti dva nebudou mít žádné problémy spolu, navzájem, ale že ty problémy jsou schopni si vyřešit, že, že s nima dokážou nějak konstruktivně pracovat. To je asi, to by byla asi ideální partnerka, anebo ty problémy ani nějakým způsobem, no prostě je řešit.

Napadá tě nějaký důležitý přelom nebo krok ve vztahu, který to posouvá na nějakou další úroveň?

Tak určitě – nějakým milníkem, takovými jednoduchými milníky – může být třeba, že ti dva začnou spolu bydlet nebo to, že založí rodinu – nebo to, že přiberou mezi sebe někoho dalšího, v rámci těch polyamorických vztahů. Takže to jsou asi nějaké důležité milníky a jinak se asi všechno podle mě odehrává nějakou pomalou postupnou dynamikou a – samozřejmě jsou asi nějaké velké zvraty a každý je má někde jinde, podle toho, žejo, s kým, ským se dá člověk dohromady a jaké jsou okolnosti, tak ještě těch milníků nebo nějakým momentů zvratů může být více, ale to jsou asi ty jediné, které mě napadají. Takové nejběžnější. A asi, asi hodně ten vztah se posune, hm, většinou k lepšímu – když člověk – když se dá někdo dohromady s někým, koho pořádně nezná, začne se ten vztah rozvíjet jenom na nějaké, hm, prvotní zamilovanosti, ale potom když, když se ti dva na sebe nějakým způsobem zvyknou a začnou si opravdu že, plně si důvěřovat, to není taková ta důvěra, která jakože si řekneš: „Jo, líbí se mi, já mu chci důvěřovat,“ tak tomu člověku důvěřuješ. Tak, to je jiná důvěra než ta, který vychází z té dlouhodobé – z toho dlouhodobého spolunažívání a – a trávení času a – a z, z toho, že člověk už tak nějak vnitřně, úplně hluboce cítí, že, jo, na toho člověka se můžu spolehnout, ten člověk stojí za mnou. Tak to je asi, to je asi hodně důležitý, nějaký jako nebo nějaká jako důležitá situace. Ale není to nějaký bod zvratu, žejo, protože se to nestane ze dne na den. Ale je to ve vztahu asi hodně důležité.

A je pro tebe důležitý pociťovat, že teda s tím partnerem chceš být, třeba – jako v delším časovém horizontu – a on s tebou, teda ona s tebou, teda že představuješ si společnou budoucnost? Hm, mluvíte o tom?

No, tady možná nastává nějaká, nějaký problém v tom, že já nějak si budoucnost moc dopředu neplánuju, že prostě, určitě mám nějaké představy, že co budu dělat za týden, za měsíc, za – možná i za rok, ale, ale většinou se těmhle představám moc nevěnuju, takže si ani ty vztahy moc neprojektuju do budoucna, z jakého důvodu, to už je zase další otázka, nevím proč to takhle mám, to je další otázka.

Proč?

Možná je to prostě jenom tím, že jsem se to prostě nenaučil nebo i z toho důvodu, že když, že když mám pocit, že něco nějak, žejo na dlouho dopředu naplánuju, tak – stejně, stejně dojde k vývoji, který tomu, těm mým plánům prostě zamezí, takže prostě, hm, a možná to nějak nerad prostě dělám, něco si dopředu nějak plánovat, raději to tak nějak nechávám plynout, aby to plynulo přirozeně, ikdyž jsem si jako vědomý, že - že to plánování může mít třeba i své výhody, ale ještě jsem ho nějak nezakomponoval do svého života. A asi bych to rád udělal, ale to ještě chvílku – potrvá, než – se to naučím.

Jak by na tebe působila představa, že bys třeba – strávil kus života s jedním partnerem, s jednou partnerkou? Za jakých podmínek bys to hypoteticky, za jakých podmínek bys to mohl chtít?

Za situace, že bych z té partnerky vnímal, že, že bych nějakým, já nevím, nějakou intuicí nebo něčím takovým vnímal, že jo, jo, tohle je ta správná osoba se kterou si klidně teďka řeknu, že: „Buďme spolu celý život,“ teda jako to ještě neznamená, že k tomu takhle dojde, ale abych si tohle takhle řekl, tak to musím cítit nějak, nějak hrozně iracionálně, někde uvnitř, nevím, nedokážu to popsat.

A ty teda to máš nějak s tou monogamií, ale co si myslíš o manželství? Myslíš si, že má nějakou důležitou hodnotu, v dnešní době?

Tak to samozřejmě má – ale – myslím si, že – jako, je to otázka volby každého páru – a – jsem přesvědčený, že pro – dobré – a pro jako nejlepší rozvíjení se dvou partnerů není manželství nezbytné, ba naopak, u některých lidí může být to manželství překážkou, že je to nějaký – nějaká forma – prostě ukotvení toho vztahu, tak aby – jakože, snaha ukotvit ten vztah tak, aby se už nějak nevyvíjel. Aby ti dva byli fakt jakoby už nějak navždy spolu. Nebo něco takového. Což se – taky v praxi neděje, lidi se rozvádějí každou chvíli. Anebo se nerozvádějí a – a, a jenom, a jenom se rozejdou v rámci toho manželství. Jako nemyslím si, že...

Jako nemyslíš si, že existuje.. (s.) tys teďka úplně vyloučil, nebo se mi to jenom zdá, že vyloučil, možnost toho, že pro někoho to manželství fakt funguje?

Ale já ne, to jsem nevyloučil, to jsem na začátku hned řekl, že, že jsou, jsou lidi, kterým to tak asi, nebo jsem to, snažil jsem se to tam nějak vyjádřit. Jako, věřím tomu, že jsou lidi, kterým to tak nějak, takhle vyhovuje, a přeju jim to, to samozřejmě. Jako já si dokážu představit, že bych – koexistoval (s.) s partnerkou ve svazku manželském, ale – hm – v současnosti mě – tohle institucionalizování toho vztahu nijak neláká. Asi to má nějaké ekonomické výhody, ve smyslu toho, že – že stát manželství podporuje a tím pádem ti dva kteří se dají touhle formou dohromady, no tak nějak mají určité ekonomické výhody před těmi – kteří se rozhodnou žít – ve formálně volném vztahu. Formálně.

A přemýšlels někdy o dětech, v budoucnosti? Nebo je to otázka, kterou neřešíš ještě?

Hm, přemýšlel jsem už i o dětech v budoucnosti (s.) jistě tam nějaké děti v budoucnosti jsou a budou... (s.)

A tvoje?

Jsem přesvědčený, že bych si měl nějaké dítě taky pořídit (s.) hm, formou, ideálně formou, že bych ho zplodil... (s.)

Myslíš, že bys o něco přišel, kdybys třeba děti neměl? Myslíš, že je nebudeš chtít nebo, nebo, prostě ještě to neřešíš nemáš na to názor?

No, teďka to neřeším, teďka se tím nezabývám. Ale, upřednostňuju v současnosti představu, že bych měl alespoň teda jednoho, ale maximálně tedy dva potomky, jichž bych byl biologickým otcem. Čistě z hlediska, prostě – těch biologických potřeb, tak nějak člověk chce aspoň rozšířit své geny dál, ale dokážu si představit třeba i to, že bych měl jedno dítě, své vlastní – a druhé dítě si třeba adoptoval nebo něco takového. Děti je na světě – nebo lidí je na světě všeobecně příliš mnoho, takže nechci mít nějakou – početnou rodinu.

A jak na tebe působí představa, že bys třeba – hm, že bys třeba žil celou dobu sám? Chtěl bys takhle žít nebo?

Ne. Rozhodně ne. Asi bych se zbláznil. Možná ne, ale ..nechtěl bych...

Akdyž jsi už s někým byl třeba ve vztahu, do jaké míry řešíš, kdyžs říkal, že je pro tebe důležitý nebýt svazovanej třeba jako monogamií, tak, do jaké míry řešíš, ty alternativy? Jakože ty potenciální partnerky? Přemýšlíš o tom nějak? Přemýšlíš o tom často? Třeba „Jo třeba s touhle bych třeba byl,“ nebo..?

To, si myslím, že mě napadá poměrně dost často, ale většinou tyhle, tyhle nápady souvisí dost často s tím, že mě žena dokáže poměrně snadno zaujmout, ale jako ten úplně prvotní zájem, že třeba nějaká žena je přitažlivá – anebo že má, hm – zajímavé názory nebo že mi je v její společnosti dobře, to ještě neznamená, že hned po ní mám chuť – nějak jakože vyjet nebo – nějak ji balit nebo něco. Ale myšlenky na to, jakože: „Hm – byla by vhodná potenciální partnerka?“ takové myšlenky mi v té hlavě běhají, ale, ale u většiny žen, u kterých mě to napadne, no tak buď usoudím, že – že spíše ten vztah – je lepší nechat na té kamarádské úrovni, a to třeba z toho důvodu, že zjistím, že třeba v jiných věcech si třeba nějak úplně nerozumíme nebo něco, anebo zejména většinou z toho důvodu, že – že tam necítím, ať už z její nebo z její nebo z obou stran prostě nějakou – významnější – citovou angažovanost, jakože, prostě jsme kamarádi, a hotovo.

A ještě, jak se díváš na kompromisy ve vztahu? Jakože se domluvíte vzájemně kdo z čeho sleví a vzájemně najdete společný průsečík zájmů.

No, jako kompromisy asi se ve vztahu dělat musí. Nebo já, já nevím...

A seš k nim třeba nakloněnější s věkem nebo naopak bys řekl? Nenapadá tě něco, z čeho bys neustoupil?

Já nevím, třeba – kdyby moje partnerka – hm – byla nějaká – Jakože takhle. Kdyby třeba moje partnerka byla nějaká – hm – nebyla takovou milovnicí přírody, jako já a neměla by žádné tendence – do svého života zakomponovat nějaké aspekty ochrany přírody a podobně, tak – tak asi tohle by mi asi hodně vadilo, a kdyby jako – na to totálně dlabala a říkala by – něco ve smyslu: „Jo, já si tady klidně těch deset metrů autem zajedu,“ anebo: „ale na co třídít odpad, blablaba?“ Jako – jako – kdybychom na tomhle nedokázali si vytvořit – nějaký společný názor, který by byl blíže tomu mému, tak asi – by to nefungovalo. A jako - to – to je jeden z nápadů, co by mě – tak jako problesklo teďka hlavou že určitě. Určitě je spousta dalších věcí, které bych jakože nepřežil.

Takže by to bylo pro tebe třeba jako důvod k rozchodu?

No.

A co třeba ještě jinýho by bylo pro tebe bylo důvodem k rozchodu?

Nějaké neustálé neshody, třeba.

A řešil jsi už v minulých vztazích třeba nějakou zásadní krizi? Případně co ti třeba pomohlo ji překonávat, pokračovat v tom vztahu, co myslíš, že to může třeba jako zvrátit? Změna přesvědčení, chování?

Já si myslím, že spousta krizí v partnerských vztazích vychází z neupřímnosti na straně jedné nebo druhé nebo na straně obou. A ta neupřímnost může být nejenom toho charakteru, že ten člověk je neupřímný vůči partnerovi nebo partnerce, ale i toho charakteru, že ten člověk je neupřímný k sobě samému. Na základě těchto neupřímností vznikají nedorozumění, nepochopení a – a ano, už jsem zažil takové situace, že – že když nastala taková krize, která vzešla – z toho co jsem teďka popisoval, tak se to potom vyjasnilo nebo uklidnilo k tomu, že jsme se nějak navzájem společně – otevřeli, otevřeli jsme to téma, které nebylo řešeno a – a tím se podařilo zažehnat nějakou krizi.

Cítíš se teďka zadaně nebo nezadaně?

Nějak se mi nechce uvažovat v kategoriích zadanost-nezadanost. Ale kdybych musel, tak bych to asi popsal tak, že se cítím zadaně a svobodně zároveň.

v čem se cítíš zadaně a v čem svobodně?

Zadaně se cítím v tom, že jsem ve vztahu se ženou, kterou miluji. Svobodně se cítím díky tomu, že s tou ženou společně osvobozujeme náš vztah od lpění na naší svázanosti a vzájemně si připouštíme a umožňujeme, ba navíc podporujeme hluboké emoce a vztahy s dalšími lidmi.

Myslíš, že je důležitý sdílet spolu s partnerem/kou všechno? Nebo si myslíš, že je důležitý mít i určitý „tajemství“, zkrátka věci, který druhému neříká?

Ano, myslím si, že sdílet všechno je velmi důležité pro to, aby byl vztah co nejzdravější.

cítíš za váš vztah zodpovědnost? v jakém smyslu?

Ano, cítím zodpovědnost. Myslím si, že ve vztahu se lidé mají podporovat.

Představuješ si společnou budoucnost? Uvažuješ někdy o společné budoucnosti? Umíš si představit společnej život, děti? Mluvíte o tom? Plánujete ji spolu?

Občas si společnou budoucnost představuju, z dlouhodobého hlediska mi to ale vždy přijde tak nějak irelevantní. Asi nejsem naučený ve svém životě dlouhodobě plánovat. Zatím jsme spolu mluvili o společném bydlení, které jsem odmítl, měl bych pocit přílišné nesvobody. Společný život, děti apod. tedy neplánujeme, ale jinak nám ten náš společný život pěkně plyne a jde i bez plánování :)

Máš pocit, že ti okolí dává najevo, že bys něco „měl“, „že na to měla věk“?

Část mého okolí mi to dává najevo - rodina.

Ty necítíš teda potřebu učinit nějaký krok, co by vztah posouval dál?

Zatím necítím potřebu něco zásadního měnit na našem vztahu.

Co bys chtěl/a, aby dělal tvůj partner/ka, kdyby se do někoho zamiloval/a? A co kdyby ses do někoho zamiloval/a ty? Co bys dělal/a?

To by bylo super! Obojí! A věřím, že by to i našemu vztahu prospělo, samozřejmě za předpokladu, že i ti noví lidé, s nimiž bychom vztah rozvíjeli, by něco takového chtěli. Určitě bych svoji partnerku podporoval, aby svou lásku k další osobě rozvíjela (tedy samozřejmě pokud bych usoudil, že ta osoba není nějak úplně mimo náš okruh v rámci morálních zásad atd.).

Dokážeš si představit, co by byl důvod k ukončení vztahu?

Třeba upadnutí do nějakého dlouhodobého unavujícího vztahového stereotypu. Nebo to, že by se během vztahu začaly více hromadit nepříjemné neshody a nastal by nějaký špatný poměr vůči těm příjemným chvílím. No a když už jsi na to narazila, tak si dokážu představit samozřejmě i nový, jiný vztah, který by byl příčinou ukončení stávajícího... pokud by např. nový vztah byl neslučitelný se současným...

Jsi spokojen/á s mírou a způsobem společně tráveného času?

V současné době je to jistě trochu náročnější kvůli práci, které se moje přítelkyně musí nyní hodně věnovat, nicméně i tak si nacházíme podle mě dost času, abychom náš vztah udrželi hezký, funkční, abychom se navzájem podporovali... takže nemám důvod být nespokojený.

Jel/a bys někam na dovolenou sám/sama bez partnera? Jak by ses cítil/a? A co kdyby to bylo naopak? Jel/a bys někam na dovolenou sám/sama bez partnera? Jak by ses cítil/a? A co kdyby to bylo naopak?

Ano jel bych. Jel bych rád s ní, ale určitě bych si to užil i bez ní.

Co kdyby ses chtěl/a přestěhovat, nebo na delší dobu, třeba na půl roku odjet do zahraničí? / Nebo on/a?

Tak bych to udělal a očekával, že mě v tom podpoří... co se týká jí, jistě by k tomu měla důvod, podpořil bych jí v tom, aby jela za svým snem. Jestli by to bylo slučitelné s dalším rozvíjením našeho vztahu, to by se uvidělo během toho.

Jak dlouho bys byl/a ochotný/á dávat dlouhodobému vztahu na zlepšení, pokud bys poslední dobou byl/a nespokojený/á a nešťastný/á? A jak dlouho kdyby to bylo na začátku vztahu a vy byste spolu byli pár týdnů, ne víc než dva měsíce?

Na to nedokážu odpovědět, záleželo by na okolnostech, o jaké problémy by se jednalo.

Matěj

muž, 28 let, nezadaný

Seš teďka zadanej, nebo nezadanej?

Nezadanej.

A máš třeba pocit, že bys o něco přicházel, nebo...?

Právě naopak (ps.)

Takže si myslíš, že to má spíš výhody, nebejt ve vztahu? Jaký?

Jo, tak pro kluka v mojí pozici jo. Mě to prostě vyhovuje, no.

Z jakých důvodů?

Jsem svým pánem. (-) Nemusíš nikomu říkat kdy přijdeš, co máš v plánu na víkend a tak.

A jaký by pro tebe byly zásadní výhody vztahu?

No tak že až dojedeš, máš navařeno, nakoupeno. (ps.) a tak.. Uklizeno, vypráno, vyžehleno. (ps.) Jako finanční výhody to má taky, ale víš jak, finančně jsem v tuto chvíli soběstačnej.

Dokážeš si představit, že bys v budoucnu chtěl bejt sám?

Nevím, jak dlouho to vydržím. (ps.)

Chtěl bys takhle žít dlouhodobě?

Asi chvilku jo, ale nevím, no, jako potom, čím jsi starší, tak tím hlavně se na tebe ta společnost dívá blbě. Navíc musíš kolem sebe mít kruh kamarádek, který s tebou jdou třeba do divadla, do kina a tak.. (-) No bojím se hlavně toho, že si na to zvyknu, být sám, na tu nezávislost. A pak se musíš přizpůsobovat tomu druhýmu, kterej má nějaký svoje zvyky. Takže nejlepší je asi čekat na úplně kompatibilní partnerku.

Myslíš, že to je možný, nějakou takovou potkat?

Jasně, jasně. Tak kdybych tomu nevěřil, tak bych zůstal s tou první, ne?

A když jsi ve vztahu byl, tak jak ses díval na jeho budoucnost? Brals to na dobu určitou, na omezenou dobu, nebo to bral jakože napořád už bys s nima chtěl zůstat?

Asi jsem nad tím tak nějak extra nepřemýšlel. Jako samozřejmě, když jsi s někým ve vztahu, tak já nevím, no, já jsem do toho vždycky šel tak, že s nima chci nějakou dobu zůstat, žejo.

Byla pro tebe důležitá věrnost?

Jo.

Nepřekonatelně, bezpodmínečně?

No nevím, co to znamená. Jako ten vztah má určitě nějakou dynamiku, žejo. Tak když (-) v první fázi, když jsi zamilovaná, tak to vůbec nemusíš řešit, že. Potom, když ta zamilovanost odejde, tak jako ty priority v tom vztahu jsou úplně jiný než nějaká fyzická stránka a tak. (-) No a je taky věrnost a věrnost, že?

Jak to myslíš?

Tak já nevím, tak jak když jsi dvacet let ve vztahu s jedním člověkem, tak už tě to asi sexuálně s ním moc nebaví, žejo. Pokud si deš takzvaně sportovně odskočit, tak to podle mě není problém (ps.)

A co je pro tebe důležitý ve vztahu? Co je pro tebe zásadní?

Tak aby bylo dobře navařeno, uklizeno (s.) Ne, asi jako diskutovat. Diskutovat s partnerkou jako, aby byla stejně naladěná, aby se s ní dalo dobře bavit. Když jste na večeri, abyste se nemuseli bavit o počasí (ps.)

A každá tvoje minulá partnerka tohle splňovala?

Jo, plus mínus. Když přestala, tak jsem ji vyměnil, s nadsázkou, jako jo..

Takže je pro tebe důležitá kompatibilita mentální, abyste si měli o čem povídat?

Jasněže je důležitá. Ale samozřejmě, ve vztahu se dá být i s člověkem, kterej není úplně oduševněle kompatibilní, ale musí být kompatibilní v jiných ohledech, že.

Ve kterejch?

(s.) Tak třeba v sexuálních.

Už nic dalšího?

Tak, já rozdělju jako věci na psychický, na jako fyzický a mentální. Tak všechno se dá zařadit podle mě do těchto dvou kategorií, co se týká vztahových jako vlastností.

Myslíš si, že je smysluplnější snažit se udržovat dlouhodobej vztah, i za tu cenu, že tam bude víc těch kompromisů a snahy třeba, anebo prostě se rozejít, jakmile to už tak moc kompatibilní není?

Tak ten rozchod je vždycky relativně jako jednoduchá věc, že, pro tebe, pokud ty cítíš toto. Že bys buď jako měla, něco předělávat nebo rozejít se. Jako pokud už přijdeš na to rozhodnutí, jakože bude lepší se rozejít, tak jako samozřejmě to asi už tak vnímáš. Ale je to vždycky jednodušší věc než to zachraňovat. Současně si myslím, že to záleží na jako tvým rozpoložení, pokud jsi optimista životní a myslíš si ano, tento vztah nemá smysl budovat, protože po světě běhá oceán partnerek nebo partnerů, který to splňujou líp, stačí si vybrat, tak to neřešíš, ten vztah ukončíš. Kdežto když zase máš problém s tím, že jsi třeba dlouho hledala tak takovýhodle partnera a stejně se ukazuje, že třeba není úplně kompatibilní, tak asi nebudeš s to z toho vztahu odejít a budeš se ho spíš snažit budovat, zachraňovat. Což souvisí třeba aji s tou, jak se tomu říká, ta (-) Jakože je někdo hezkej?

Atraktivita?

Atraktivita, ale myslel jsem spíš ten, ne potenciál, ale (-) jakože ty hezčí lidi třeba dostávaj ty fleky častěj a tak, jak se tomu říká? (-) To je jedno, no prostě s atraktivitou to souvisí. (-) Jakože hezčí lidi si myslím, že nemaj takovou snahu zachraňovat vztah.

Aha a počítáš sám sebe do těch hezčích lidí?

No. Spíš bych řekl, že jsem mezi těma šťastnějšíma, jako (-) nebo to musím zaklepat teďka jako jo.

Mezi kterýma šťastnějšíma, jak to myslíš?

Tak jako já jsem nikdy nemusel, dá se říct, nikoho sbalit jako úplně na sílu, vždycky to prostě vyllynulo tak, že se někdo objevil.

No a co se ti vybaví, když se řekne závazek v partnerským vztahu, jak to chápeš?

Mm. (-) No jako první se mi vybaví děti. Jako v podstatě asi jedinej závazek, když ten vztah jde do s***, pardon, jako se kazí a přemýšlíš, jestli z něj vycouvat a zjistíš teda jako, že je rozumnější ho ukončit, tak jedinej závazek, kterej mi přijde smysluplnej řešit, jsou děti. Jako majetek a tadyto samozřejmě taky dost, ale vůči dětem si myslím, že máš závazek. Partnerskej.

A v minulejch vztazích, řekl bys..

Jsem děti neřešil.

..řekl bys, že jste ten závazek s partnerkou vnímali tak nějak podobně, že jste se shodli na tom, jak vidíte svůj vztah, jak to berete?

To já nevím, jako nevidím do hlav ostatních, nevím.

Neměls z toho ani jako pocit, že by třeba ta partnerka chtěla víc nebo ty naopak, že bys chtěl víc, někam to posunout ten vztah na nějakou další „zodpovědnější“ úroveň?

Já myslím, že dost lidí, jako teďka nemyslím jen ty svoje partnerky, ale že dost lidí se jako veze v podstatě ,jo, v tom životě. Že oni nevnímaj, to co by chtěli, nebo to co chtějí, ale spíš jako se dívaj po těch ostatních a snaží se být v tom mainstreamu, jako. A (-) tím pádem si myslím, že i ty jako moje partnerky to tak vnímaly. Že když kolem nic se objevila skupina lidí, co, já nevím, jo, dám příklad, by se vdávaly, jejich kámošky, tak protože to prostě ona vidí, tak se snaží na tebe zatlačit, ale to asi nebyla ta otázka.

Jo, byla to ta otázka.

Nevím, nevím, jaké závazek vnímaly. Jako (-) ty partnerky byly různý, no. Některý mi dávaly jako kdyby víc (-) volnosti (-) a některý mi jako zase spíš utahovaly řetěz. (-) Ale ono je to všechno psychologie, žejo ty s tím člověkem můžeš v podstatě jako manipulovat. Ty, tím, že mu dáš víc volnosti, tak na druhou stranu ty mu ukazuješ, to že jsi jako cennej žejo, no a on si toho potom víc váží. Ale jako lidi jsou různý, jako lidi jsou hloupí. (-) Jsme hloupí, no.

Máš teďka něco konkrétního na mysli, s tou hloupostí?

No že prostě nevážíme si toho, co máme, jakoby ta naše generace mladších, ale (-) jako tak to má být, zase nemůžem být moc konzervativní, musíme být hloupí, to nás posouvá dál, myšlenkově.

Vnímáš na sobě postupem času, během života, že vnímáš ty vztahy jinak, že už chceš něco jinýho?

(-) Jo, asi jo. Jako ztratil jsem ideály za ty roky a současně jsme optimista, no. Jako neženu se do vztahu s kdekým, jenom abych nebyl sám. Jakože kvůli tomu, že mám strach, že teď je tu něco, co by mohlo být. Jako za ty roky, kdy jsem byl deset let ve vztahu a ze vztahu, prostě jsem nebyl sám nikdy, tak jsem pochopil, že prostě, pokud nejsi sám, tak některý věci nepřijdou, že. Takzvaně musíš jako vyhodit věci ze skříně, abys tam mohla dát něco novýho.

Vnímáš třeba nějakou věkovou hranici, kdybys byl pořád sám a nikoho bys ideálního nepotkával, (tak že bys to mohl začít brát jinak)?

No bojím se, toho, že přijde. Že přecejem jakože ten tlak společnosti bude tak velkej i na mě, že to prostě nevydržím dál a jako skončím ve vztahu s někým, s kým bych třeba dneska nechtěl být. Že prostě už budu nakloněnější těm kompromisům. S věkem.

Což si myslíš, že je špatná věc, spíš?

Myslím si, že to je špatná věc, že, že to co, jako že jako že by sis měla určit nějaký standard, nějaký cíl a za tím jít, jako bez ohledu na to, co si o tobě myslí společnost. Jestli jsi normální nebo nenormální, takzvaně, že. To je zásadní jako posuzování lidí společenskými normami. Co je normální a co není. A to se časem mění, že. Před třiceti, čtyřiceti lety, už bysme byli nenormální, že, svobodní.

Aji o dětech přemýšlíš do budoucna, jako že by jsi chtěl, nebo to naopak vůbec neřešíš?

Mmm. Neřeším to v tom smyslu, že (--) Nějak jsem se smířil s tím, že kdybych náhodou neměl vlastní děti, tak jako by bylo fajn být i buď bez dětí, nebo si adoptovat cizí. (-) A myslím si, že je dost důležitý todlencto si vyjasnit. Pokud mm (--) si todlencto dokážeš říct, tak ten tlak té společnosti na to, že musíš do třiceti mít první děcka a tak dále, je potom absolutně slabej, jakože tě neovlivňuje. A pokud si naopak, samozřejmě, toto nemusí být jedinej závěr, pokud si naopak tím přemýšlením dojdeš k tomu, že ano, potřebuju vlastní děti, tak pak by ses podle toho měla jako chovat, no. Ale těžko jako urychlíš hledání ideálního partnera, to podle mě nejde.

A co si myslíš o kompromisech ve vztahu, ne jako jenom o výběru partnera, slevování z ideálů, ale přecejenom..

Myslím si, že to je nezbytnost. Jakože to nezbytný je. Nicméně důležitý je, aby to nebylo jednostranný a aby to bylo správně odkomunikovaný, aby ta jedna strana neměla pocit, že dělá kompromisy jen ona.

A napadá tě ještě, když bych tak řekla: co očekáváš od vztahu? Dokázal bys na to odpovědět? Co od toho chceš?

(--) No tak hledáš asi nějakou podporu, ne, v tom druhým. (-) Jako těžko říct, no. Mm. (--) Nevím. Nevím, co očekávám.

To znělo, jak říkal, že ten, kdo neví, co chce, jakože je důležitý, vědět, co chceš. Nebo jsem to pochopila špatně?

Mmm.. jako.. důležitý, vědět, co chceš. důležitý, vědět, s čím se dokážeš smířit, v tom životě. Jako protože když si řekneš, že se s tím nedokážeš smířit, tak to na tebe vyvolává tlak a máš takovej ten strach a strach je hroznej v životě. To znamená, když si někdo říká, já bych nemohl bejt na vozíku, tak už jenom to, když je nějaká situace, která by mohla prostě vyústit v nějaký úraz, tak ten člověk už podvědomě se bojí, žejo. A nemáš z toho života takovej požitek, ten jako plnohodnotnej. Jako ty malý děcka, co prostě běhají, lítají, vůbec neřešej, že by se jim něco mohlo stát. A ty máj radost, žejo, z toho. Čím jsi starší, tak tím víc máš strachů a bojíš se všeho. A to tě omezuje. Takže jako co očekáváš od vztahu, tak prostě, aby to bylo fajn, no. (-) Jednoduše, aby to bylo fajn. A konkrétně, konkrétně neočekávám nic. Prostě aby mi, když už s někým budu, tak aby mi bylo, minimálně stejně tak dobře, jako je mi teď sám. Radši líp, že. (ps)

A je něco, z čeho máš teda strach?

Tak nějaký věci by se asi našly. Jako když mám slabší chvílku, tak mám strach z toho, že nenajdu tu ideální partnerku.

A věci, ze kterejch bys nechtěl polevit, u kterejch víš, že by ses nesmířil s tím (kdyby nebyly), jak říkal, že musíš vědět, s čím se můžeš smířit?

Jako těžko říct, těžko říct.

+ O nemonogamních vztazích:

Dokážu si v takovém vztahu představit žít asi, teď už jo. Ale dřív bych s tím asi měl problém.

Co z toho, co ti přináší vztah, je pro tebe nejdůležitější?

No na vztahu je asi nejdůležitější to, že se máš na koho těšit, s kým sdílet příjemný momenty a tu radost z nich, ale taky ty nepříjemný chvíle, ve kterých by ti měl být partner oporou, ale někteří lidi na to stejně prdí nebo prostě vnímají jinak, jako víc sobecky a nedokážou tě stejně podpořit. No a pak taky když jsi třeba buddhista, já se o to jen snažím tak vlastně ti stačí všechno prožívat vnitřně, takže ten partner je pro tebe důležitý jen jako spolurodič. nevim, víc mě toho teď asi nenapadá.

Takže, je pro tebe důležitý bejt s někým ve vztahu?

No jak říkám, snažím se na sobě teď pracovat duševně, s čímž souvisí i naprostá nezávislost na "cizích" nebo jako jiných lidech. Hledání štěstí nebo pravdy nebo čehokoli hlavně v sobě. A potřebu sdílení řeším jinak. S kamarádama.

Myslíš, že je to nahraditelný kamarádama?

Někteří kamarádi jsou tak jako důvěrní, že se jim můžu svěřit, s čím potřebuju, nepotřebuju přímo partnera. Zvykl jsem si to tak brát. Občas jim možná tak jako vykecám i to, co bych nemusel, ale pomáhá mi to.

A jak pociťuješ, že dlouhodobou nezadanost nebo zadanost vnímá společnost?

No nějak to asi druzí vnímají. Já to vlastně taky nějak vnímám. Když mi řekne holka, že je dva roky nezadaná, tak to smrdí něčím, jakože je divná. Ale může to být jen tím, že to vlastně vnímá jako já, že

vztah nepotřebuje jen tak s někým, že čeká na někoho tak nějak správného. Ale spousta lidí se bojí být sama, tak jsou radši s někým, si teda myslím.

Takže věříš na ideální partnerku?

No jasně, mám na to ještě věk být optimista.

Aha a jak dlouho si myslíš, že na to ještě budeš mít věk?

Tak ještě doufám do třiceti pěti let. Jako na každým se dá něco najít, ale je pro mě důležitý, aby v klíčových vlastnostech a aspektech splňovala moje očekávání.

A to jsou který?

No pro mě je to nějaká inteligence a taky vzhled. Je to trochu povrchní, ale mám pak problém nekoukat po cizích holkách. Co se týká inteligence, tak aby se s ní dalo bavit i o něčem jiném než o počasí a o tom, co dávají v Ulici a Top staru. Na takový pitomosti nemám čas.

No a jak řešíš, když seš zadanej a líbí se ti nějaká jiná?

Doteď jsem to neřešil nijak. Respektive, věřím na nějaký druh osudu a to, že to co se ti v životě děje, má určitě důvod. Takže pokud potkám někoho suprovýho zadanej, tak ho pak potkám i nezadanej. No a nebo se zamiluju takzvaně na první pohled a tomu nemá cenu vzdorovat to musí pak ten druhý prostě pochopit.

A jinak během vztahu, napadá tě, jaký by to bylo s někým jiným? Jestli by to nebylo lepší? Uvažuješ o tom takhle?

Ono se to asi blbě dá pochopit, ale tak člověk musí být připraven na to, že dnešek je jeho poslední den a že taky to může být poslední den s tím partnerem. O to horší je možná to, že neumře a jen je s někým jiným. Jo to mě po té první fázi, když začne to prvotní zamilování opadávat, tak to mě napadá.

A jak to řešíš?

Čím je ten partner míň kompatibilní, tím o takových věcech přemýšlím častěj, takže ideál je nezačínat si s někým, s kým to řešíš od začátku. Akorát pak bude někdo zbytečně raněnej...To se lehko řekne, ale já tu chybu dělám.

Proč teda?

To už je život. Někdy člověk musí být i zlej, může to být nakonec i dobrá zkušenost pro toho druhýho. A každěj zdravěj člověk se s tím asi po čase dokáže srovnat. Někdy to bolí, a bolí to hodně, ale ona je to všechno taková životní zkouška si myslím.

Jak na tebe působí představa, že bys byl/a už jen s jedním partnerem po zbytek života?

Kdyby to byla super partnerka, tak proč ne. Nevím teda, jak to může fungovat ve vztahu sexuálně po nějakých deseti patnácti letech, ale asi jo. Jsou doloženy takový případy. (ps.)

A jinak, za jakých okolností by to pro tebe byla příjemná představa, být už jen s jednou partnerkou?

Aby splňovala moje představy - sdílela podobný názory, který se samozřejmě časem mění, to znamená, že by je měnila se mnou, nebo by mě dokázala přesvědčit, že mám změnit já ty svoje. No dál asi, že by měla stejný zájmy, nebo nějaký co by se vzájemně nevyklučovaly, byla by hezká a mohl bych ji důvěřovat. Byla by mi oporou a podporovala mě v mým snažení, teď myslím teda především pracovním.

S minulýma partnerkama, představoval si společnou budoucnost? Uměl sis představit společnej život, děti? Plánovali jste to někdy spolu? Nebo jak jste se bavili o výhledu budoucnosti?

S každou partnerkou jsem si to představoval. Nevím, jestli jsme o tom mluvili, jako vážně, že randy určitě. Nno akorát teda se mi párkrát stalo, že jsem si myslel, že to bude jen takovej chvilkovéj vztah a pak se to protáhlo. - Kdýž jsem tam žádnou budoucnost necítil, tak jsem to ukončil. Ale to až v poslední

době, dřív jsem tomu dával větší nebo delší šanci. Teď jsem víc netrpělivej, jakoby mi docházel čas nebo co. Tak teď když někoho potkám, jdu s ní na večeři nebo dvě a pak přijde rozhodnutí, jestli pokračovat nebo ne. - Ještě jsem akorát nepřišel na nějakou, řeknu hezkej způsob, jak někomu říct, že tě nezaujal úplně a současně, aby ho to neranilo. Protože problém je, že ty ho ranit ani nechceš, ale lidi si berou všechno moc osobně.

A co dalšího bys řekl, že se postupem času změnilo ohledně tvýho vnímání vztahů, kromě toho, že seš netrpělivější?

Mám lepší čuch na to, jestli to stojí za pokračování nebo ne. Ale to je moje domněnka, možná prostě jsem fakt jen nedočkavej, že chci všechno hned. - Věřím ve svůj instinkt a nemusí to být vždycky dobře. Ale zatím tak prostě žiju.

Jak vnímáš závazek ve vztahu, co to pro tebe znamená?

No jako závazek vnímám děti, jako opravdovej závazek. Jiný věci jsou takový spíš self-induced, jako že můžeš se někomu cítit zavázaný, ale to je prostě blbost. Protože pak nejednáš ve svojí přirozenosti a nemůže ti to přinést takovou tu plnou opravdovou radost. Je to taková radost, nebo dobrý pocit, že někomu pomáháš nebo tak. Zní to možná moc tvrdě, vasltěn ani nevím, jak bych se zachoval já v tu chvíli, ale prostě když s někým necítíš, že je to ono, chceš se s ním rozejít a on třeba má pak nehodu, skončí na vozíku nebo něco takovýho a ty pak teda už ho neopustíš, protože jsi to jediný cenný co mu v životě zůstalo, tak to si myslím, že není správný závazek. - Ale morálně je to správný určitě jako závazek brát. Upřímně, asi bych nechtěl být postavený před takový rozhodnutí.

To asi nikdo.

Jakože s někým nechci být, ale prostě cítím, že by to bylo správný, že jsem mu podporou a já nevím, co že se beze mě neobejde atd. To je ale podle mě blbost. Oni řeknou, že si sobec, ale ty prostě jen hledáš vlastní štěstí a neuspokojuje tě přinášet štěstí zrovna tomuto člověku. Oni myslím společnost, nebo cizí lidi. Vlastně nejspíš i vlastní.

A jak si myslíš, že je zásadní, pro tebe relevantní, přelom ve vztahu?

No tak asi ty děti, to už je pak jako vážně o tom, že rozhodnutí odejít z toho vztahu musíš zvažovat s ohledem na někoho dalšího. Tam se mění vlastně úplně to, co jsem říkal předtím, že máš hledat vlastní štěstí. - Takže úplně jednoznačný a jednoduchý to není. Dokážu si představit mít děti "omylem" s někým, s kým prostě nevydržím. Může se to stát, nějakým nedopatřením. Ale co pak, co s tím. Když jako pár jste na sebe akorát nasraní, není lepší i pro ty děcka se rozejít?

A co třeba společný bydlení, když jste spolu s X. bydleli, jak to vnímal?

Společný bydlení není závazek, ale je to komplikace, že když chceš druhýho opustit a nemáš kam, tak prostě s ním musíš zůstat ne? Kór v jednopokojáku (ps.).

A bývals spokojenej s tím, jak vztah braly tvoje expřítelkyně?

No já ve vztahu procházím, řekl bych, několika fázema. V té první zamilované dělám první poslední. Což není asi dobře, protože tak vlastně určuješ laťku, standard. No a pak, jak to vyprchá, tak už ta partnerka to asi bere nějak jako že ji nemáš rád. Takže pak jsem ani já nebyl moc spokojenej, jak to braly. Ale v té původní fázi se asi dá vydržet, ale stojí to pak hodně úsilí. -- Nebo je prostě ta partnerka tak, no napadá mě kompatibilní, že prostě to cítíš furt a máš potřebu dělat první poslední pořád. Potom tě zraní, když tě najednou opustí a odejde s někým jiným.

Je pro tebe důležitá věrnost? Jak ji bereš?

Věrnost je pro mě důležitá. - Jako myslím si, že se dá něvěra odpustit, ale ten vztah už nebude nikdy jako dřív. Bude tam prostě nějaká díra v důvěře. Ale hlavně teda si myslím, že šťastně zadaný člověk nemá potřebu si nic řešit mimo. To zase platí do určitýho asi období, po nějakých patnácti letech nevím, jak to chodí. - Nikdy jsem to nezažil. A pak taky záleží, jestli to je jen sexuálně laděný jako fyzicky nebo je to nevěra i citová.

A je nějaká z nich horší?

No citová je horší, tam se to blbě napravuje, když se někdo zamiluje do jinýho, a přestal milovat tebe to nemáš moc šanci – napravit.

Myslíš, že lidi jsou prostě přirozeně monogamní?

To záleží na kultuře, muslimové asi ne nebo nevím jak to tam mají s těma harémama. Ale když se podíváš do přírody, tak asi žádněj savec není vyloženě monogamní. Myslím, že nás o tom přesvědčilo náboženství - a má to asi i jako společenský význam. - Že ta společnost líp funguje. Neřešíš furt jen, koho budeš ***, ale můžeš se věnovat i práci. – Ale jinak to funguje furt stejně, jen jsme na rozdíl od zvířat řekli, že hodnota alfa samce se poměruje dle tučnosti konta a ne svalů, i když to taky platí.

Takže je lepší si jednou vybrat a už to dál neřešit, pokud to funguje?

To určitě jo, stejně je to po čase se všema stejný. Každěj má slabší chvíle.

Myslíš, že jsou vztahy naší generace jiný, než byly vztahy našich rodičů?

Vztahy jsou asi stejný nebo hodně podobný, dokonce bych řekl, že třeba i ta nevěra je pořád stejně běžná. Jenom naše generace o všem mluví víc otevřeně.

Myslíš, že je důležitý sdílet spolu s partnerem/kou všechno? Nebo si myslíš, že je důležitý mít i určitý „tajemství“, zkrátka věci, který druhýmu neříká?

Myslím, že pokud se člověk bojí druhýmu něco říct, tak ten vztah není ok. Tzn, ideálně je sdílet s partnerkou všechno, pokud to unese :D

Co bys chtěl/a, aby dělal tvůj partner/ka, kdyby se do někoho zamiloval/a? A co kdyby ses do někoho zamiloval/a ty? Co bys dělal/a?

Kdyby se do někoho zamilovala nebo já, tak bych si přál, abysme to ukončili a nedošlo k nějakým nedorozuměním a zbytečným hádkám. Přijde mi přirozený, že když potkáš někoho “lepšího”, tak vztah co máš, ukončíš.

Dokážeš si představit, co by byl důvod k ukončení vztahu?

Třeba se zamilovat do někoho jinýho. Nebo když už si nemáš s druhým co říct, co sdílet.

Jel/a bys někam na dovolenou sám/sama bez partnera? Jak by ses cítil/a? A co kdyby to bylo naopak?

Ze začátku vztahu asi ne, chci přece jet na dovolenou s někým, koho mám rád. Po nějakým čase možná jo, ale stejně, pokud si na dovolené lezeš s někým na nervy, tak to asi není tak úplně růžovej vztah. Někdo to možná má, ale nedokážu si přesně představit důvod, proč s partnerkou nejít na dovolenou a myslet si, že je to v pořádku.

Co kdyby ses chtěl/a přestěhovat, nebo na delší dobu, třeba na půl roku odjet do zahraničí? / Nebo on/a?

Tak záleží, jak to bere jeden a druhej. Některý vztahy vydrží i delší odloučení, některý právě kvůli tomu můžou skončit. Ale jestli je to dobře nebo špatně, to nevím. Já mám s odloučením problém, takže jediné s partnerkou.

Jak dlouho bys byl/a ochotný/á dávat dlouhodobýmu vztahu na zlepšení, pokud bys poslední dobou byl/a nespokojený/á a nešťastný/á?

Hm, myslím, že zvyk tě potom dokáže v nefunkčním vztahu udržet i dost dlouho, v podstatě dokud nepotkáš někoho jinýho, nebo se právě neodstěhuješ nebo nepřijde změna ve tvém životě. Tak si myslím, že spolu žije dost lidí, že čekají, že se něco zlepší, ale přitom jsou s druhým jen ze zvyku.

Nemá smysl si myslet, že se někdo změní.. On se může změnit když je zamilovanej, ale to ho změní spíš ta zamilovanost, která když opadne, tak se člověk zas asi chová jako předtím.

Tomáš

muž, 31 let, 2,5 roku nezadaný

Co pro tebe znamená závazek v partnerském vztahu, co se ti vybaví, když se řekne závazek?

Jako ptáš se mě na to, jestli cítím to být jako povinen, být tomu člověku nějak jako věrný?(---) Prakticky moc ne. Lepší je naopak nemuset být nikomu zavázaný.

Co ti přijde jako nejpodstatnější u partnerského vztahu?

Nezákladnější je upřímnost. Třeba když už jsem s někým ve vztahu a když už se to má rozpadnout, tak nejhorší jsou ti, co to ani neřeknou, nebo ti jenom napíšíou smsku. Ti lidi by k sobě měli bejt aspoň tak upřímní a tak se respektovat.

Co vnímáš jako důvod se rozejít?

Nevím. Nevěra, možná. I když taky nemusí být, pokud to nic neznamená.

Když ve vztahu jsi, vnímáš to tak, že je to už napořád?

Já do toho vždycky jdu tak, protože jak jinak do toho chceš jít. Jinak je to zpronevěra sobě samému.

A co když zadanej potkáš někoho zajímavýho, napadá tě, jaký by to mohlo být s někým jiným?

Ne, už pak se zaměřím jen na tu partnerku a úplně vypustím uvažování, jaké by to bylo s někým jiným. Neexistuje totiž žádná pravá osoba pro vztah, spíš jde o tu souhru mezi lidma.

Jak vnímáš kompromisy ve vztahu?

Jako kompromisy, (-) ono je to i s věkem, (-) čím jsem si prošel víc vztahama, a ne že by jich bylo nějak jako hodně, ale, těch doopravdových, ale čím víc jsem si tímhle prošel, tak tím míň jsem schopný jít do kompromisů asi. Já tohletco nevidím jako něco, co by mohlo fungovat na nějaké delší úrovni jako časové. Ale zase jako jo, nějaké kompromisy jo, musíš slevit...

Jak vnímáš s odstupem svoje minulý vztahy, co sis z nich vzal?

Minulý vztahy jsem bral vážně, do té doby, než jsem uviděl něco, co mě znechutilo. Ale ať to dopadlo jakkoliv, nakonec to byla dobrá zkušenost. Poučil jsem se, když vidím podobný chování, dávám si pozor. Třeba nevěra je podle mě známka toho, že tě nemá až tak hodně ráda, jak sis myslel a už si nikdy nemůžeš být jistý, jestli to neudělá znova.

Jaký vnímáš zásadní přínosy, výhody vztahu?

Tak určitě pravidelný sex, moct s někým něco sdílet, to, že se ti snaží někdo porozumět, v podstatě mít si co říct, no.

Co si myslíš o singles, dlouhodobě nezadaných, jak vnímáš tenhle styl života?

Docela to chápu, protože dost dobře vidím, jak to vypadá. I já sám mám dost jako problém najít někoho, kdo by za to stál doopravdy. Anebo ani jako nechcou být jako v takovém módu, jako s někým zavázaní, doopravdy.

A myslíš si, že o něco přicházejí?

Ani ne. Jako přicházejí, jako ..

Je to něco, co bys chtěl?

Ne, já spis jako chcu být v někým jako naopak, ale jakoby není (-) nepřipadá mi divné, ze někteří lidé chcou být sami, nebo single, to jsou dvě rozdílný věci. Možná jenom třeba hledají, třeba tak jako já.

Protože podle mě to spíš o tom, jestli člověk někoho hledá, nebo ne. Buď je ti to jedno, nebo někoho hledáš aktivnějš, tak je to něco jinýho, než když ses spokojenej, tak, jak jsi. Podle mě jde spíš o to ani ne najít člověka, ale potkat se prostě s někým, s kým si budu sedět a s kým si prostě budem sedět navzájem a bude to pohoda, rozhodně nic násilného. Jako aktivní vyhledávání, no občas to i dělám, a většinou je to za příležitostí toho sexu, ne toho vztahu. (-) Vím, že samo to nepřijde, nicméně zkouším a testuju to okolí a když už mi to za to stojí, tak do toho jdu. Vzhled, ten by neměl hrát hlavní roli, ale je to důležitý. A já jsem v tadytomhle prostě strašný, já testuju každého jako. Už jenom tak jako ze sportu.

A co si myslíš o svatbě, myslíš si, že je důležitá?

Svatba? Ne. Jen nějaká instituce posvěcená. Myslim si, ze bych o nic nepřišel. Jako je to jednodušší z hlediska zákonů, hypotéky a takových volovin.. jako jo, je to pěkné si to říct.. jako je to rituál docela pěkný, ale nemusí to nic znamenat, ještě jako v dnešní době, kdy půlka lidí se rozvádí, rozchází.

Co si myslíš, že je důležitý pro spokojenej fungující vztah?

(-) No tak minimálně to, aby to oběma tem lidem vyhovovalo a aby jim aspoň připadalo nebo mohlo připadat, ze je jim dobře.

Jak moc si myslíš, že by se o tom člověk měl snažit?

Tak já se vždycky snažím. No, občas jsem to dělal i na úkor sebe, jak si teďka uvědomuju, což ale nikdy nemělo žádný význam, dělat tadytodle. Člověk musí byt spokojený, tyjo a hlavně sám se sebou. A když je člověk spokojený ještě s tím druhým, tak je to nejlepší. Prostě takový bonus, no.

Můžu se tě ještě zeptat na to, jak vnímáš závazek a vztah?

Já vztah nevnímám jako závazek. (-) Tak vztah je přece něco, co mají sakra, dva lidi mezi sebou, závazek už je něco, co jako **musíš** dělat. Já jsem to tak nikdy nebral. Jako vztah pro mě není závazek. Já ten vztah spis jako chápu jako závazek sám k sobě, než k někomu jinému.

Můžeš to zkusit ještě rozvíst?

Já kdybych někoho v uvozovkách podváděl, nebo měl doopravdy sex s někým jiným, tak to beru jako podvod jako sám na sebe, tyjo. Jakoby že už s tím člověkem nechcu jako pořádně být jako.

Vít

Muž, 28 let, nezadaný.

Jaký jsou pro tebe největší výhody bytí ve vztahu? Co je pro tebe nejdůležitější, nejzásadnější?

--. Jedno v tom je, že můžu s někým něco sdílet nějaký konkrétní čas, jezdit s někým jako na výlety, někde zažít nějaká dobrodružství, s někým, že tam jako nejsem sám. To je pro mě jako důležitý. Mohu pozorovat růst ještě někoho druhého, což jako mě hází na mě zrcadlo na mě samotného, to je pro mě důležitý hodně. Je pro mě důležitý, že ve vztahu s ženou jakoby pozoruju boha mnohem víc, že to je, že v tom druhém vztahu přichází určitá podoba Boha mezi ty dva a je to pro mě jako spirituálně důležitý. A – a žena jako element mi jako pomáhá, být majákem v životě, jakoby přináší nějakou esenci dobra nebo víry, něčeho, co vlastně já jako neuchopuju nebo neumím úplně z mé podstaty a žena to umí jako často velmi přirozeně. Takže tohle je pro mě velmi smysluplný.

Co bys řekl, že se postupem změnilo tady v tomhle vnímání toho nejzásadnějšího ve vztazích?

Vlastně zprvu jsem v tom hledal jako a priori domov a bezpečí, protože mi chyběl jako v mládí. A stále ho tam hledám, ale vím, že musím být opatrný, netlačit, nechat to jako prostě být. To se asi změnilo jako nejvíc.

Je něco, co ti přijde v partnerském vztahu samozřejmý, nezbytný naprosto, abys v něm byl?

Otevřená komunikace tvořící nějaký bezpečí. Důvěra. Důvěra je naprosto jako, důvěra a komunikace, verbální, neverbální, jakákoliv, ale prostě, musí tam být. A myslím, že i sex, myslím si, že bez toho bych to jako dlouhodobě nezvládl.

No a na základě čeho bys řekl, že se rozhoduješ, o tom, že když s někým jsi, že bys s ním chtěl dál pokračovat v tom vztahu?

Intuice hlavně. Jo, primárně. Protože se vlastně vůči mým obavám a nejistotám, pokouším se mít trpělivost, protože myslím si, že to jsou věci, který jsou proměnlivý hodně. A vlastně nejsou tak důležitý. Jako nemám žádný jako jasný indikátory.

A kdybys během toho potkal někoho, kdybys byl zadanejší, s kým by sis rozuměl a kdybys byl sám, tak kterým bys chtěl zkusit něco dál rozvíjet.?

Co to znamená dál rozvíjet? Jako vyspat se spolu? Ne.

Tak to já nevím, jestli to pro tebe znamená tohle..

Ne. Jako chtěl bych to zvládnout, chtěl bych zvládnout rozvíjet ten vztah na nějaký rovině blízkosti a důvěry, ale měl bych z toho velké strach, protože to vím, že to je jako, ty hranice jsou subtilní a sklouznout k něčemu, co by mohlo tomu druhému oblížit, by mě vlastně hodně bolelo. Jako primárně chci mít uzavřený kontrakt s tou partnerkou o tom, jaký to vlastně má být a vědět v jakých hranicích se jako pohybuju, tak abych jí neublížil, to je pro mě důležitý.

Je pro tebe důležitá monogamie?

Ne. Ale, ne jako obecně, že bych soudil lidi okolo, ale myslím si, že v mém fungování bych to neuměl, že je pro mě jako lepší nořit se do té jedné ženy aktuálně. Jakože tím, že teď nemám dlouhodobý vztah, tak o tom můžu jako básnit, ale nejsem v té realitě vlastně.

A nenapadaly tě někdy myšlenky typu „jaká by to bylo s touhle“?

Já jsem jako dlouho s nikým nebyl.

A nepamatuješ si, jaký to bylo?

Pamamtuju. Jako byly tam, ale vlastně pro mě nebyly důležité, nebo. Jako ovšem, že ten jeden člověk nedokáže naplnit celý můj srdce, protože není, není všechno, nemůže přinášet všechny podněty.

A na základě čeho pro tebe nebyly důležité...

Protože jsem se rozhodl být s tou jednou. A je to o tom rozhodnutí, že to za to stojí. A i přes nějaký mi pohyby, který prostě tam jsou vždycky, nejistoty, to že se mi něco nelíbí, jo, A je to o tom rozhodnutí, že mi to za to stojí.

A co si myslíš, že je důležitý právě pro ten pocit, že to za to stojí?

Pro mě je to nějaký pocit toho Boha mezi námi, to je jako hodně důležitá věc pro mě a pocit důvěry, důvěrného bezpečí.

A co pro tebe znamená závazek?

To je ta dohoda, o tom, je to o tom, že já povím tomu druhému, povím, co je pro mě potřeba, pro můj bezpečí, pro to, aby mi bylo fajn a ten druhý mi po poví a - já můžu zvážit, že jsem schopen to naplnit. Neznačená to, že to vždycky naplním, myslím si, že prostě přijdou chvíle, kdy mu ublížím, nebo jako nutně, nebo kdy ona mě, ale je to o tom vědomí, že jsem ublížil a že teď něco pro to chci, jako to omezení, nebo to. Jako to pro mě je ten závazek. Že – že ta má svoboda je ohraničena svobodou toho druhého. A když tomu ublížím, tak mu ubírám na svobodě často. Protože to jako se děje.

Co je pro tebe důležitý, aby ten vztah fungoval?

Komunikace. A odhodlání a rozhodnutí pro to být v tom vztahu. Jakože co je nejhorší, tak jako stále váhat, jako já nevím, jestli jo nebo ne, jakože to je něco, co ne nekonstruktivní a na hovno. Že prostě buď se to projede, nebo ne.

Věříš, na ideální partnerku?

Ne.

A co je tomu v realitě nejbližší? Na základě čeho se rozhodneš, že budeš právě s touhle holčkou, když teda neexistuje žádná ideální?

Tak je to o tom, že mám pocit, že si rozumíme. Mám pocit, že jí můžu říct cokoliv. Mám pocit, že ona mi dovoluje si říkat cokoliv, že mi důvěřuje. Je to vlastně navázaný na tamto. Protože mám pocit, že tadytyhlety věci mohou být nástroje k tomu, překonat nějaký jako, že není a já nejsem, hlavně já nejsem jako dokonalejší. Protože v tom vztahu se pak jako zobrazují hodně moje nedokonalosti a moje neschopnost řešit některý věci dobře, což mě jako vlastně hodně trápí.

A když jsi ve vztahu, jak moc přemýšlíš o budoucnosti, představuješ si společnou budoucnost?

Snažím se to nedělat. Jo jakože vlastně, snažím se, ale nejde mi to. Nejde mi to. Jakože rád plánuju společnej čas, rád naplánuju za měsíc výlet. Jo je to prostě protože když si ho nenaplánuju (ten volnej čas), tak v podstatě prostě nebude. Ale určitě tady jsem zkoušel nějak jako nebýt, tak jsem si neplánoval jako vůbec. Já jsem ji ani neviděl, jako dítě, auto, chorvatsko, hypotéka a tak.

A ten pocit, „jo, s tímhle člověkem by to mohlo fungovat ještě dlouho“?

Ne, to neřeším. Jakože tadytuto otázku si nepokládám. Nebo jako ani není to puzení k tomu. Jako to puzení mám jako typicky ohledně výletů nebo nějakýho trávení intimního času spolu, jakože mě baví s tím člověkem být, to je to mě to nejpodstatnější. Jakože vím, že s ní rád strávím celý víkend a budu si s ní povídat, nebo dělat něco jinýho. A to je pro mě jako důležitý. A až přijde otázka bydlení, tak prostě

přijde a budem to řešit, ale – nebo něčeho jinýho, ale muselo by to vyplynout jako z toho, že tam se mezi náma něco děje.

A kdyby nějak vyplynulo to, že ta tvoje partnerka s tebou „nevidí budoucnost“, kdyby ti to řekla?

Když mi poví, že se mnou nevidí budoucnost, tak se asi budu doptávat, co, proč, jak a co se teda děje teď a pokud to bude jako hodně v disharmonii s tím, co jako já vlastně teď mám s ní, tak se rozejdem.

Takže ty vidíš nějakým způsobem tu budoucnost?

Ne, ne, ne. Je to o tom.. Á, jo je to o tak, jo to jsem někomu dokonce povídal v létě, takže si pamatuju ten rozhovor. Není to o tom, že ji potřebuju vidět, ale potřebuju ji mít otevřenou. Jakože jakmile mi někdo poví „nevidím s tebou společnou budoucnost“, tak už to taky vlastně nějak vidí, tu budoucnost. A já jako potřebuju, aby ji neviděl stejně jako já. Aby to byla ta velká míra neurčitosti, co se bude dít, aby to mohlo vznikat mezi námi. Aby tam byl prostor pro to, aby mezi námi vzniklo, jestli to bude jedno dítě, nebo to bude osm dětí.

Není to v plánu a je tom, v té chuti s tím člověkem strávit čas. A asi neumím říct, že když chci za čtrnáct dnů s tebou strávit víkend, tak ale už nechci za dva roky. To asi neumím jako vůbec. To je něco, co neumím, co se mi naprosto pojí. Jakože když s tebou chci strávit víkend zítra, tak ho chci strávit, nebo tak teď, ho chci strávit i za dva roky. Ale není v tom jako závazek, jako že musíme, ale je to v tu chvíli, ta chuť. A vlastně podle mě, z mé zkušenosti, když žena tu chuť nemá beztak, když jako cítí to omezení, že to je teď, ale vlastně už ne za rok, tak ten vztah ani jako nepokračuje a ukončí se přirozeně velmi.

Jak na tebe působí představa, že bys byl už jen s jednou partnerkou až do konce života?

Nejistě. Pokud to mám rozvést, tak je to představa, která jako - je svazující a zároveň i velmi příjemná, jakože mě by se to líbilo, mít s někým tu budoucnost jistou. Ale je to jako něco, co vlastně nevede..Jakože – asi v tom vnímám, nebo, já to umím rozdělit na dvě roviny, jedna je jako ta pozitivní, dost velký bezpečí a nějaký jistoty, ale ta druhá je jako svazující, jako nalepení se a - neseberozvoje dalšího a ustrnutí někde jako na místě, což mě vlastně jako nebaví. A jenom v obavách o to..Jakože myslím, že to, proč se tomu dneska lidi vyhýbají, není, protože by se nechtěli zavázat a že by jako nechtěli jistotu, ale protože se bojí toho, že budou řešit jenom to, aby to, aby to fungovalo.. Že všechno svoje činění životní, budou dělat jenom pro to, aby fungoval jim vztah. Což jako není dobrý, žejo, to jako z principu není dobrý. Takže ta představa je mi velmi příjemná, v chvíli, kdy to bude jako přirozený plynutí a ano, já jako na tom budu pracovat, každý vztah potřebuje jako velkou píli a chuť na tom dělat a zároveň musím dělat jako i na sobě a. Jakoby tak, být tlačěn vnitřní motivací pro ten vztah, ne vnější. Jako řešit ten vztah ne protože, ne proto, aby vydržel, ale protože to potřebuju, protože chci, v tu chvíli, že to jde jako z mého srdce. Takže tak. Tu představu, chci ji s někým mít, ale chci cítit tu svobodu.

Viki

33 let, skoro rok nezadaná

Jaké si myslíš, že jsou výhody a nevýhody bytí ve vztahu?

Hmm. To je dobrá otázka. Tak jo, takže výhody jsou, že člověk má někoho stále vedle sebe a může a může ho... nebo pokud se jedná o to, že s tím člověkem třeba sdílíš podobné zájmy, tak...Vlastně ti jakoby vyplňuje nějaký ten prostor, který.... Jo, tak jednoduše je výhoda sdílení. Ať se jedná o koníčky, o jídlo, o spánek... Tak to sdílení to je asi velké plus vztahu. Proti tomu dám teda tu nevýhodu a to se s tím hnedka jako bije, že? Tak to je ta tolerance. Nevýhoda,no. Nevýhoda je to, že člověk musí ustupovat, že? Nebo ztrácí svým způsobem část své individuality a musí se přizpůsobit. To prostě nejde. A zase otázka: nevýhoda. Jo, to je holý fakt, tak to je. Ale je to prostě nevýhoda.

A s těmi kompromisy, máš pocit, že jsi schopná kompromisu, dostatečně?

No, já si myslím, že jo. Ale ostatní, ti chlapi, si to třeba nemyslí, ale možná je to taky založené na...Já taky často ztrácím nějaké jakoby... objektivní pohled, podle mě. Nebo nedokážu to úplně posoudit, protože je to pořád mezi náma dvěma. Mezi mnou a někým. Ale myslím si...Jak zněla přesně otázka?

Jestli si myslíš, že děláš hodně kompromisů? Jestli jsi schopná, ochotná je dělat?

Tak neřekla bych, že bych byla extrémně...že bych extrémně nedělala ale ani dělala kompromisy.Myslím si, že se snažím tam, kde to není pro mě nějak důležité nebo tam, kde vidím, že ten kompromis můžu udělat, tak ho prostě udělám.

Řekla bys, že se to proměnilo postupem času, s věkem? Že třeba děláš víc kompromisů nebo míň naopak?

Přemýšlím nad tím, abych ti nekecala, víš co, úplně jako, že to jsou kompromisy. To je takový...

Jaký slovo by ti přišlo jako lepší?

No přizpůsobivost.

Dobře, no tak přijde ti, že jsi přizpůsobivější?

No, to mi přijde, že jsem přizpůsobivější, ale na druhou stranu jako když už ty říkáš slovo kompromis, tak přizpůsobivost je obecná vlastnost, která se může v tom vztahu tak jako projevovat. Ale kompromis mi přijde, že je ve chvíli, když přijde už ten konflikt. A ty jsi schopna udělat ten kompromis. Možná bych spíš řekla, že jsem přizpůsobivá, ale na ty kompromisy, tam už je to.... No tak není úplně jednoduché jako najít ten kompromis. Ale je fakt, že nikdy jsem neměla partnery, kteří by byli schopni mi dát nějaký návrh jakoby kompromisu. A já sama, že bych dávala nějaký kompromis...Jo, asi jo. Možná když vezmu ten..., protože já jsem fakt měla hodně vztahů. No, myslím si, že jo. Sorry, že teďka odpovídám tak jakoby nejistě, akorát prostě fakt jsem si říkala, že abych ti nekecala. Jo, jo, myslím si, že jsem. Jo, i s tím X, když si přeberu co mi na něm vadilo a hledala jsem vlastně kompromis. Takže jo.

A co si třeba myslíš, že je důležité pro spokojený vztah?

Jo, tak podle mě je úplně nej..., pár možná řeknu, a tak teďka mě hned napadne úplně první, jak ses zeptala, tak to je důvěra. Jo, důvěra, to znamená i, že toho člověka znáš, to se od toho odvíjí, jo? Prostě když ti někdo nedůvěřuje, tak tě vlastně nezná. To bych řekla, že je úplně to nejdůležitější – důvěra to je i upřímnost. Prostě hodně věcí je s tím spojených. Důvěra.

Jak si myslíš, že se dá ta důvěra budovat?

No, jako přirozeně poznáváš člověka a rozumíš si s ním, strávíš s ním čas, baví tě to s ním, že? A přirozeně ta důvěra se prostě otevírá. No, nebo já nevím. Jako neříkám to možná paušálně, budu mluvit teda o sobě, že to tak vnímám, že když ty lidi víceméně víc potkávám a víc se s nima bavím a i v tom vztahu, když se to navazuje, tak ta důvěra vzniká. A nemusí to být důvěra jenom otázky věrnosti a nevěrnosti. Pak je to otázka peněz třeba, rozpočtu, no, otázka prostě více věcí.

Je ta věrnost důležitá pro tebe?

No, já jsem tak přemýšlela nad tím. Já nejsem naprosto žárlivý typ, takže jsem i věrný typ a (ps.) a už to tak nějak neřeším. Považuji to, že to mají všichni stejný. A je fakt, že občas narážím na trošku žárlivé partnery, no. Nevím, jestli úplně se jim dá věřit. Já jim nevěřím. Nebo ten X, že jsem mu nevěřila úplně sto procentně, ale jako není to asi... Já s tím problémem nemám, tak nějak. Prostě bych řekla, že je fajnže, ...nevím. Nemám problém s žárlivostí ani s tímhle. Mám v tom asi jasno. Občas, dost mě to uráží, když na mě někdo žárlí. No, to vím, že jsem měla nějaký žárlivý, ne X, ale předchozí, a fakt mě to štvalo, že jsem si říkala. Tak zase to je přesně ta otázka té důvěry, že?

No a jinak, chápu to teda správně, že je pro tebe důležitá monogamie? Nebo?

Asi jo. Já si to nedokážu moc představit. No já nejsem ten typ, no. Jo, že někteří si žijou, tak nějak jako polygamicky. Tak to nemám, no.

A co si třeba myslíš o nemonogamních závazcích?

No pokud to mají asi vyjasněné, a jsou s tím tak nějak jako smíření, tak jo. Akorát já tuhle orientaci, bych řekla, takovouto orientaci nemám, no.

Jsi teďka zadaná/nezadaná?

Teď jsem nezadaná.

A baví tě, vyhovuje ti to tak, být nezadaná? Dokážeš si představit, že bys tak byla jako dlouhou dobu?

To asi ne, to si nedokážu představit, ale (s.) jako je to čerstvý, no, takže já jsem po tom rozchodu, že jo, kdy vlastně mi oznámil, že se zamiloval do nějaký dívky a opustil mě tímhle způsobem. Tak jsem se z toho jako tak docela rychle sebrala, protože jsem se s ním stejně chtěla rozejít, takže... Bolelo to, ale přišlo to tak, že jsem viděla, že zrovna mám příležitost tímhle, tou ztrátou toho vztahu, a tím ukončením, že jsem věděla, že už to prostě bude konečné. A najít si opravdu to, co mi u něho chybělo nebo to co.. Tak jsme spolu byli čtyři roky nebo kolik. Že to přetrvávalo a nebyl to zdravý vztah. Nebyla tam jednak ta důvěra a s tím vše spojené a jednak ,no, i ty kompromisy a tak. jakože opravdu tam ty dvě věci bych řekla že nebyly úplně ideální. Jako na té toleranci jsme zapracovali ale ta důvěra v tom vztahu prostě nebyla. No, počkej, ale abych neodskočila, tak se teda pak objevil ten Y a já jsem na X úplně zapoměla. Já to prostě nemám tak, že bych pořád myslela na něco, co.. To mám taky prostě super, jak se objeví jiný chlap, tak já už toho dalšího neznám vůbec. Prostě uzavřu to úplně. Takže jsem díky Y vlastně netrpěla, ale je to strašně pěkný, protože my jsme si hrozně rozuměli jakoby koníčkově, zájmově, byli jsme kamarádi. A já jsem si pak říkala: týjo, to je úplně prostě chlap, takže jsem pak jako strašně začala řešit, jako...no, řešit úplně ne strašně. Ale tak nějak jsem nadhodila jako... Podle jeho vyjádření asi tak moc zájem neměl. (s.) No, prostě jsme na tom zapracovali a bylo to úžasné po této stránce. Musím říct, že jsem fakt zažila něco tak krásného, tak krásnou rozkoš, že jsem z toho byla... No, ale pak přišly komunikační problémy mezi náma přece jenom a nakonec držet to na nějakým sexu, to nemá smysl. Takže se to skončilo s X, To je asi takový typ člověka, kterému se furt někdo líbí a já se netrápím. Víš co, já si to teďka užívám. Na druhou stranu je fakt, že ta moje snášenlivost není asi úplně... nebo snášenlivost... Moje chyba byla vždycky v tom vztahu, že já jsem... mě vždycky začalo něco na tom druhém vadit a já jsem si říkala: vadí mi to, protože jsem netolerantní nebo prostě mi leze na nervy a je

to můj problém. A teď jsem pochopila, že to není tak, že prostě to, co mi začne na tom druhém vadit, mi bude vadit vždycky a nezmění se to. Protože prostě mě to jako rozumově vadí, něco mi tam prostě neseď. Není to prostě pocitové. Jako samozřejmě je to tak propojený, ale je dobré od toho vztahu prostě jít. Pokud se něco takového objeví, tak z toho vztahu prostě odejít, tak ten náhled jsem neměla. Ten mám až teď. Tak jako s Y..., tak jako to vyprchalo oboustranně, to bylo ideální. Jako teď jsme se třeba viděli, ale asi po dvou měsících.

Jo, a myslíš si teda, že když člověku na tom druhým něco vadí, tak že to prostě ho nepřejde, ten jeho postoj k tomu?

Jakože čekat, že ten druhý se změní? Jako to je utopie asi (s.) No, ale ještě můžeš čekat, že ti to přestane vadit, žejo? No právě, že jsem si myslela, že to je můj problém, no a teď jsem přišla na to, že není.

Přestávaj ti ty věci vadit?

Nepřestávaj, no. Postupně se jakoby objevuje těch věcí ještě víc.

A co si třeba myslíš, že je tak jako důležitý, ty věci, který ti vaděj. Co si myslíš, že jsou takový zásadní, pro který bys ukončila vztah?

No zásadní jsou tvoje hodnoty jako, takže ty se mění. No jako (s.) nevím, ale každý je má trochu jinak, že? A může se to i měnit ty hodnoty, ten hodnotový žebříček. Takže, já jsem si toho všimla a nikdy jsem to tak asi neměla vnímat, no. Že de facto mi úplně racionálně u Y vadilo a snažila jsem se to nějak jako změnit, že jsem viděla, že má problém s nějakou stabilní prací. A vůbec s nějakou realizací a s tím se pojí ještě víc věcí, možná. Pak mi přesně začalo vadit nějak jako, že tohle mě štvalo a že začal možná i věcmi, které nebyly tak podstatné, které jsem ze začátku byla ochotná úplně přehlížet nebo prostě tolerovat. Tak najednou začaly vadit. Ale v zásadě může to být něco - nějaké spouštěč a pak se tam právě přesně už můžou objevovat další věci a pak ten člověk už je z toho zmatenej. Ale já jsem to tam podchytila. Já jsem si totiž najednou uvědomila, že mi začíná lézt na nervy, protože jsem to nedokázala s ním nějak jako vykomunikovat nebo jsem si řekla: tak teď to řešit nebudu. teď tady jedem v autobuse, jedem na hory někam. No jakoo, ale nějaká podrážděnost ve mě se objevila a je to vlastně takový..., jakoby nenaplnění jakoby tak to řeknu pitomě, nenaplnění touhy nebo něco v tom stylu. Že víš, že... v tu chvíli já už mám prostě tu touhu s někým být fakt jako vážně úplně. Tak vidím, že tohle není reálné. Je to racionální, ale podvědomě to nějak začne pracovat nějakým způsobem. Ale ten člověk, já, přesně můžu být podrážděná, přesně ani nevím důvod. Ale tady jsem to prostě podchytila. Takže jsem věděla.

No a to bytí teda? Abys mohla bejt s někým vážně? Jak se to teda v tom... Co to je bejt s někým vážně? Jak vnímáš ten závazek?

No ono to nemusí být, že bysme si jako vyměnili prstýnky a řekli si jako až do konce, chci vedle tebe umřít. No, ale nebude to říkat negativisticky, to je zbytečný. Kdy je to vážně? Jako když se na toho člověka dívám, tak si říkám, že ta představa tam jako je, že spolu budeme dlouho, že je mi s ním dobře a že, jo, že tam může bejt ta budoucnost nějakého společného budování, jo, nějakých společných plánů. Jo, i ta vize těch dětí. nebo Prostě, jo. Ale vychází to jen z toho jak vnímám toho druhýho, jak se na něj dívám, jak ho prostě cítuju, že jo. Že to není přechodná stanice. Tak ty seš pako, ale dobrý, tak budiž ti to teďka odpuštěno. S tebou ještě chvíli budu. Takže vlastně už nemám chuť už jen tak experimentovat a říkat si tak teď tady někdo je a jo je to dobrý. je to fajn, ale nebude to prostě, nebude to takhle. A možná nikdy jsem asi netoužila po takové nějaké té stabilitě, tak jsem tak ..., proto jsem... Tak je fakt že se to blbě kecám, když si vzpomenu na nějaký a vůbec všichni ti předchozí. Oni asi i tu stabilitu chtěli, no, a se mnou ji teda neměli, já jsem po ní netoužila. To je celý.

A myslíš, že po ní netoužila jenom s nima nebo prostě v tom věku?

No, možná v tom věku a možná i s nima. Když to tak vezmu, že jsem pořád měla nějaký takový, že to ještě není poslední, že to..., ještě mě toho čeká strašně moc. A že já nakonec budu úplně někde jinde než to že,... než v té jejich představě, tak jak mě, jo. Že prostě se..., měla jsem nějaké ty ambice, představy. Že půjdu na tu vysokou školu a potom potkávat jiný lidi a nezůstanu prostě na tom místě, kde jsem zrovna se ocitla, když mě potkal ve svém životě. Říkám to dost jasně? Jo? Moje vyjadřovací schopnosti někdy...

No a je pro tebe důležitá svatba? Byla by důležitá svatba?

Pro mě jakože svatba je známkou toho, že si chlap potvrzuje, potvrdíme, že to tak vnímáme. Jak jsem řekla, že toho člověka vnímáš tak, že opravdu s ním chceš být do konce života nebo si to dokážeš aspoň představit. Ne že chceš, ale že si to dokážeš představit, že ho tak vnímáš, že to je člověk který nebude už jenom jako, žes ho potkala v nějaké etapě, ale už...

Takže to je prostě stvrzení toho, že to máte takhle společně, no. Takže určitě důležitý moment to je, ale netvrdím, že by to muselo být nezbytný, jako. Že to není jako tak důležité v tom, že.. Ale to se může změnit, já přesně můžu za tři roky, že všechny moje kolegyně v práci maj prstýnek a já ho jenom nemám a já nevím co, jo? Ten vliv té společnosti je tak ..ale nechci se tím nechat odradit. Pro mě je to velice závažná věc v tom, že je to obrovské závazek. Jako nemám chuť se za pár let rozvádět a přijde mi to nesmyslný. je to..., já bych řekla, je to takové to symbolicky.. Prostě je to symbolická věc. A určitě ještě větší závazek je dítě, že. Ale rozhodně bych se chtěla vdát, ale s tím právě aby tam bylo tohle. Jo to už s tím souvisí, že?

Dokázala bys třeba identifikovat co pro tebe bylo nejdůležitější na těch partnerech? Nebo co ti na nich nejčastěji chybělo?

Tak jo určitě pro mě bylo nejdůležitější určitě to sdílení, takové to souznění, pohoda, no že ten partner je vedle tebe, je ti vlastně takovou podporou. Je to i druh závislosti určitě na tom vztahu nebo na tom partnerovi, což taky...Počkej ty jsi říkala pozitivní, negativní?

No, jako co ti třeba i chybělo? Co ti chybělo a co naopak byl třeba ten důvod, že jsi byla s tím člověkem?

Já až teď přemýšlím, že do toho úplně sedla ta závislost, jak jsem... Já jsem ti říkala, co pro tebe bylo nejdůležitější s nima. Jo, jo, jo a co naopak...Jo, jo, jo tak jo. Tak tohle a sedí to. Takže to bylo asi nejdůležitější, že mi jako poskytovali nějaký pocit jistoty. A zároveň to právě byla taková i závislost. Takže to jsem odpověděla i...No.

A třeba máš tendenci přehodnocovat ten vztah jako neustále nebo spíš tak jako prostě, že už jsi zadaná tak to prostě nějak moc neřešit dokud nejsou nějaký větší problémy? Brát to jak to je nebo?

No, asi jak říkám asi. Že právě jsem razila tu cestu, jak ty říkáš, že když jsou nějaký problémy tak to tak je ale teď to tak nějak nechci už vidět. Protože už ten čas není, víš? Je čas si prostě vybrat. (s.) Takže si dávám bacha a myslím si, že docela ten poslední vztah mi dal dost takovou, víš co, že taková ta kontrolka konečně začla svítit a říkám si: ne ne ne. Jo, protože jsem to už zažila někde a někdy, jo, tak už vím, že tohle sice někdo by to jako přehlídnul, ale já už si to nenechám líbit.

Právě když jsi říkala, že teďka už na to nemáš čas, tak myslíš si jakože...

Já už to fakt cítím, že se chci usadit, že dřív jsem byla ještě taková poletucha jako...

Čím si myslíš, že se to změnilo?

Věkem, hodnotama, změnou hodnot jako úplně. Já jsem v devatenácti ještě tak hodně někde cestovala, nechtěla jsem ani pracovat pořádně, mě to tak začalo hodně te.. Ted' už fakt po té třicítce jsem se začala víc cítit..., prostě už, jo, chci pracovat a tohle a budovat nějaký zázemí a to jsem nikdy neměla nějak tak

strach. Takže ty hodnoty se jako dost změnilly. No a s tím si myslím, že se pojí i tady tohle, že už nemám chuť tady někde jako takhle lítat, jo a tam se pokusit o něco a tamhle...už...To s tím souvisí, no. Najít někoho a jako ne, že bych hledala nějak aktivně. Spíš jako, že já si uspořádat vlastní zájmy a jakoby si svůj vlastní život tak, jak by mi vyhovoval, abych byla spokojená a tam se vlastně ti lidi objevují. To je...To není jako, že já bych měla strach, že nikoho nepotkám. Ale určitě není dobré hned skočit do prvního vztahu, je dobré si nechat nějaký čas na vycouvání a prostě a nemít to... Jako emoce jsou krásný, to krásně prožívat, je fajn, ale ono to tak za ty dva tři měsíce prostě vyprchá. A tam je dobrý prostě ten zlom si uvědomit, jestli jo nebo ne. Aspoň u mě. Někdo se takhle zamiluje a miluje roky. Nevím, já to nezažila.

No a stává se ti třeba, stávalo se ti někdy, když's byla ve vztahu, že bys třeba přemýšlela, jo, že bys potkala někoho nového a říkala by sis: no jo, kdybych nebyla zadaná, tak bych si s ním možná začla.

Jo, to si myslím, že se mi stávalo.

Jak jsi to řešila?

No, tak právě, nevím jestli se mi to stalo dřív úplně, ale asi jo. Asi ne moc často, ale vím že se to stalo u X. Třeba, já nevím, dvakrát, třikrát. To je prostě vyvěrající..., to vyvěrá z toho, že jsem v tom vztahu byla nespokojená, že se to nějak nedá, si myslím, že bych jako po někom...Zas nejsem tahle povaha, že?

V tuhle chvíli začínám být naštvaná, že jsem se s ním dávno nerozešla a přicházím o ty příležitosti, kdy bych jako přesně mohla jako potkat někoho a díky tomu, že jsem s někým s kým vlastně asi tu perspektivu nevidím, jo, o něco můžu přicházet. To tak chodí jako, to tak je, že. Pokud nejseš ten typ, a to já nejsem, já vím že bych s i s někým začala nebo bych tajilla, že někoho mám nebo já nevím. Mě to prostě nějak nejde, no. Já jsem ráda, že nejsem tenhle... Někteří lidi nedokážou...Přesně jsou v té fázi jako já, třeba jo, že cítí, že se jim v tom vztahu nelíbí, že by radši něco zkusili, ale nemají odvahu ten vztah ukončit být chvíli sami třeba. A pak skočí zas tak do vztahu. No a to je krutý, no. My jsme v tom s X vlastně byli stejně akorát on to pak udělal, no. Takže já jsem mu to nikdy nezazlívala, říkám si: fajn rozsekl to, je to dobrý. A teď máme konečně šanci se prostě, přesně (ps.) najít to co chci. Takže jsou to ty závislosti, no. To je takovej docela problém. X byl taky závislák. Tak už by se se mnou dávno rozešel, A nerozešel, já s ním taky ne. Takže...

Bralas někdy třeba ty skončený vztahy jako nějakou, nevím, ztrátu času a tak? nebo právě to...

Vím, že se to nemá říkat, ale asi to úplně tak neberu. Jako...

Nebo ztrátu těch příležitostí?

Jako de facto jo. To je můj vývoj, chápeš. Já jsem na to nebyla úplně připravená, svým způsobem. To je taky další věc, že to neberu jako, že kdybych s tím klukem fakt nebyla, že bych byla sama, tak že bych si někoho takovýho našla. Já si myslím, že bych zase prostě přesně jako...Já jsem byla po vztazích třeba i rok sama. Ví, že to je fajn být sám. Protože člověk si to srovná v hlavě a třeba za rok už mi jako bylo tak jako smutno, že do té fáze ani jako nechci moc dojít. Jako že (ps.), chtěla bych to právě ponechat na nějakém tom racioálním střízlivém posouzení, kdy prostě nejsou takové ty potřeby toho druhého tak moc silný, abych se tím nechala ovládnout. Teď nejsou, takže, takže jee mi dobře v tomhle, když si dokážu říct: blikne červená a vycouvám. No něco jiného..., jako je to něco jiného... Já budu mluvit o někom jiném. Jsou lidí, kteří treť jako prvního, druhého partnera a chěj s ním pak i dítě a vezou si ho, takže nejsem tenhle případ. Já jsem těch vztahů měla hodně, tak mě přijde, že jsem dost jako nevyzrálá a hodně musím na sobě pracovat, víš.

A že k tomu právě...to souvisí s tou tvou poslední otázkou, zda-li jsem o něco přišla nebo nějaký ten čas. Tak je to čas...že já jsem na to nebyla připravená. Nevím, vždycky jsem si myslela, že jsem na to připravená, ale nebyla. A nevím, jestli je to teďka jiný, nicméně já spíš opravdu cítím, že bych si měla jako ujasnit takové ty hodnoty jiné než ty vztahové, protože to je náročné. Řešit vztah ti sežere spoustu energie a ... jo, já bych chtěla mít vtať, který nemusím tolik řešit, kde prostě to nějak funguje jako.

Myslíš si, že když se potom člověk moc snaží, že je to špatně?

Ne,tak určitě na tom nic špatného není, ale, no, ztrácí jednak čas, což jako teď nemyslím takové to, jak se říká: jo, čtyři roky v prdeli. Ale ztrácí čas takový ten ...no, prostě s tím partnerem to běží jinak, že, když přijde, něco si uvaříte, já nevím, něco pokecáte a najednou je půl dne pryč. Než když prostě ten partner tu není, že. (s.) A člověk se tím nechá lehce ukolíbat. Aspoň já se tím nechám lehce ukolíbat, že pak s tím partnerem jsem a už toho tolik nestihnu.

A ani ti to nevádí, teda? To znělo....

No, v tu chvíli ne.

No, možná pak už třeba jsem schopná s tím partnerem být i každý den a už mi to příjemný úplně není. Nedokážu to nějak jako rozseknout. Pokud ten partner je pro to abych s ním byla každý den, tak jási tak jako říkám jo dobrý. Ale pak jdou všechny věci stranou. Takže, nevím, já fakt jako ... no bude to zajímavé, jaký bude posun dál a tak, no. Naštěstí zatím jsem ve fázi, kdy to furt beru, že to je čerstvý, no..

A teďka bys zatím s dalším partnerem ve vážném vztahu nechtěla bejt každý den? Každý den prostě trávit s ním čas, bydlet spolu?

A joo, tak joo, asi joo. Když už by... To je to, to je ta věc těch hodnot. Že i tohle jednou přijde, že přestaneš fungovat mezi nějakou tou skupinkou kamarádů a pak začneš prostě žít takový rodinný život jenom s tím jedním partnerem. No tak to mě ještě trochu děsí. (s.)

Ještě by mě zajímalo, jak říkala že některý ty lidi potkaj toho partnera, se kterým zůstanou, třeba v osmnácti. A že tys na to nebyla připravená. Myslíš si, že oni na to připravený byli? Nebo že jenom prostě potkali někoho tak jako kompatibilního, že prostě měli štěstí na to?

Myslím si, že mají v tom nějak víc jasno možná. Že jí je třeba dvacet. Nevím v čem to je, prostě náhoda. Potkali se někde u Kolína. Ale takovejch vztahů několik znám, jako v Olomouci, no. Tak si říkám, já bych měla mít vyšší pravděpodobnost, že když jako potkat někoho kompatibilního, ale to je tím, že asi nejsem dost připravená.

Jaktože bys měla mít vyšší pravděpodobnost?

No jakko kdybych to vzala nějak rozumově, jakože jsem jich potkala tolik aoni jenom jednoho (s.) Chápeš. Ale není to tak, no.

Pravděpodobnostní poměr jo?

No, prostě to vypovídá o tom, že jsem na to nebyla připravená. A ještě možná furt nejsem, no. Přesně, být s jedním člověkem každý den, mě by to nevyhovovalo. (ps.)